

Ценка Стойчева - Цветелина

СРЕБЪРНАТА НИШКА

ЦЕНКА СТОЙЧЕВА-ЦВЕТЕЛИНА СРЕБЪРНАТА НИШКА

chitanka.info

Тази книга е адресирана до всички *търсеци*.

Широкият диапазон на обхванатите теми я прави единствената в своята област, писана от съвременен български автор през последните години. За да навлязат в необятния свят на духовното познание, на стремящите се към него би се наложило да търсят информацията, включена в този сборник, в множество литературни източници от наши и чужди автори, тиражът на повечето от които отдавна е изчерпан.

В достъпна и лаконична форма, с неподправена автентичност, основаваща се на сериозните ѝ теоретични търсения и на богатия ѝ личен опит, авторката излага познанията си по теми, които днес вълнуват все повече хора: *Еволюцията на съзнанието; Възходът и гибелта на легендарната Атлантида; Законът за Кармата, който обуславя необходимостта от прераждането на душите; Възможностите за изследване на миналите ни превъплъщения; Отвъдното и контактите ни с неговите обитатели; Биоампиризмът и обсебването, като оръжия на тъмните сили; Енергийните атаки и защитата от подобни посегателства; Извънтелесните преживявания... и още, и още.*

Главното достойнство на книгата е пълната изчистеност от сложни и неразбираеми „окултни“ формулировки. По подходящ начин и на чист български език авторката тръгва от една аксиома за очевидното присъствие на божествената реалност, за да докаже теоремата за реалното съществуване на човешката душа.

Стегнато и увлекателно поднесени, познанията на авторката споделени с вас, ще ви помогнат да погледнете на света, който ни заобикаля, от още една гледна точка. И ако си го позволите, ще съзрете красота и мъдрост, които биха придали допълнителна багра и нов смисъл на съществуването ви.

От редактора

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Любезни читатели, за основа на тази книга послужиха мои статии, публикувани в периода юли 1998 — юни 1999 година в казанлъшкия вестник „Седмица“. Когато се заех да ги обединя и подреда в този сборник, се постарах да ги обогатя с примери от личния ми опит, с които да илюстрирам споделените с вас знания. Вярно е, че впоследствие успях да разширя и задълбоча разбиранията и вижданията си по темите, на които си позволявам да спра вниманието ви. Но тези разширени познания, както и практическия си опит в областта на пси-диагностиката и духовното лечение възнамерявам да положа в основите на следващите си книги. Ако такава е волята Божия.

Издавам искрена и сърдечна благодарност:

— На Мария и Лъчезар Караиванови — без чиито насърчение и приятелска подкрепа не бих се заела да пиша и публикувам статиите си, а по-късно — и тази книга.

— На колектива на вестник „Седмица“ и най-вече на създателя му, писателя Веселин Стоянов, който ми предостави възможност, чрез страниците на вестника, тези статии да достигнат до читателите.

— На синовете ми Христо и Ивелин, на приятелите ми и на всички близки на сърцето ми хора, които ме подкрепяха и търпеливо понасяха моето духовно отсъствие през цялото време, докато работех по статиите и по-късно по книгата.

— На Йорданка Неделчева, която с любов намери време за първоначалната ѝ редакция.

— И — в никакъв случай не на последно място — на моя близък приятел Георги Белчев, без чиято финансова и духовна подкрепа тази книга не би достигнала до вас.

Авторът

УВОД

Ако и вие, като милиони други хора и като мен самата сте си задавали въпроси, свързани с великата мистерия, наречена живот и нейния огледален образ — смъртта, както и за техния смисъл, ще ви предложи следното.

Опитайте се да си представите схема на лабиринт — като онези, които отпечатват в забавните страници на вестниците. На входа на този заплетен лабиринт сте вие — една малка, блещукаща точица светлина. Изходът му е вашата цел, към която неотклонно се стремите. Там е Светлината, Източникът, Създателят. Когато след дълги лутания, завои, връщане обратно и поредно налучкване на вярната посока успеете да достигнете до него, вие ще си бъдете у дома. И неусетно за вас самите, след това дълго и трудно пътуване, ще се завърнете в своя дом, преобразени в малка сияйна звезда.

По този объркан път има много капани и примамки, но и подкрепителни пунктове. Възможно е, залутани, да се върнете там, от където сте тръгнали, и притиснати от отчаянието и изтощението да се запитате струва ли си да опитвате още веднъж. Единственото, което ще ви даде смелостта и подтика да поемете отново по този изпълнен с неизвестности лабиринт е една сияйна, често неосъзната искрица, която носите в себе си. Това е частица от Създателя, която неудържимо привличана от него ще ви поведе за пореден път по пътеката. Тази безсмъртна и неунищожима част от вашата същност е вашето единствено, неоценимо богатство, което никой не може да ви отнеме — вашият дух. Това е вашият златен ключ, който ще ви отключи всички врати, стига само да се вслушвате в гласа на сърцето си и да изберете любовта за водач.

И ако успеете, преодолявайки всички препятствия, да го съхраните непокътнат, той рано или късно ще ви отведе до изхода. Моето съкровено желание е тази книга да ви помогне да направите още една стъпка напред към тази заветна цел, към която всички ние — от сътворението до днес, се стремим.

ПЪРВА ЧАСТ

ЕПОХАТА НА ВОДОЛЕЯ

Вероятно някои от читателите на тази книга са запознати с темите, които искам да засегна в следващите страници. С тези от вас обаче, които не са чували или чели почти нищо за настъпващата епоха на Водолей, както и за човешките коренни раси и техните подраси бих искала да споделя моите досегашни познания в тези области. Ще се постарая да изложя въпроса по максимално опростен и схематичен начин.

За да разберем в по-голяма дълбочина за каква епоха става дума, е необходимо да вземем под внимание явлението *прецесия*. Всички знаем, че движейки се по своята орбита около Слънцето, Земята се върти и около оста си. Но освен сложното въртеливо и въртеливо — постъпателно движение, тя извършва и още едно. Вследствие на несиметричността на планетата ни (всеизвестно е също, че тя не представлява идеално кълбо), както и на влиянието на Луната и това на Слънцето, тя е засегната от едно друго движение. Това движение наподобява въртенето на пумпал, който забавя постепенно скоростта си, а малко преди да спре окончателно, оста му започва да описва окръжност. Ето това описване на подобна окръжност от Северния полюс на земната ос, в резултат на бавното ѝ трептене, се нарича *прецесия*.

Погледната от Северния полюс, Земята обикаля около Слънцето и се върти около оста си по посока, обратна на часовниковата стрелка. При тези си движения, в продължение на един календарен месец Слънцето изгрява последователно в зодиакалните съзвездия Риби, Овен, Телец и т.н. в ред, който ни е добре познат от астрономията и астрологията. *Окръжността, която северният полюс описва в резултат на прецесията, е по посока на часовниковата стрелка.* Преместването на земната ос по тази въображаема окръжност се извършва със скорост един градус на всеки седемдесет и две години, и извършва пълния цикъл за 25920 години. Този цикъл се нарича *прецесионна година*, която, както и земната година, се дели на дванадесет „месеца“.

Тъй като променя бавно положението си по отношение на небесната сфера, оста на Земята се насочва с течение на времето от едно зодиакално съзвездие към друго, но в обратна последователност — Овен, Риби, Водолей... Периодът, за който земната ос изминава 1/12 част от тази прецесионна окръжност се нарича *прецесионен месец* и е с продължителност 2160 години. Всеки прецесионен месец носи името на съответното съзвездие — Скорпион, Стрелец, Козирог и т.н. Последните три знака, или епохи, са били Телец, Овен и Риби.

(Според съвременните изчисления точните цифри са съответно: 71,6 години = на един *прецесионен „ден“*; 2148 = на един *прецесионен „месец“*; и 25776 = на една *прецесионна „година“*. Цифрите, изложени по-горе, са резултат на закръглянето на основното число 71,6 на по-удобното 72. Това число, както и производните му, получени чрез различни аритметични действия, могат да бъдат открити в почти всички световни митове, легенди и свещени писания, което ни навежда на мисълта, че от най-дълбока древност предците ни са били добре запознати с прецесията.)

Казано с езика на астрономията, за времето на един прецесионен месец, в деня на пролетното равноденствие, съответното зодиакално съзвездие изгрява *хелиакално* — това специфично явление, известно като *хелиакално изгряване*, означава изгряване на звезда или съзвездие при зори, точно преди да изгрее Слънцето. В настъпващата Нова епоха всяка пролет, в деня на равноденствието, в продължение на 2160 години, то ще изгрява във Водолей. Космическите енергии, до голяма степен влияещи върху развитието на Земята, които досега идваха от Риби, вече се заменят от тези на Водолей. Според посветените и мъдри Учители, пазители на знание далеч превишаващо представите ни и способностите ни за разбиране, тези енергии оказват значително въздействие върху планетарния живот и нашето еволюционно развитие.

Според астрономите епохата на Рибите започва около 150 години преди Христа. Базирайки се на едно средно времетраене от 2160 години, преминаването в ерата на Водолея — следващият знак, „прободен“ от оста на Земята, би трябвало да завърши около 2010-а година. В удивителния календар на майте, открит сред каменните надписи върху забележителните им архитектурни паметници, за край на този цикъл е посочена датата 23 декември, 2012 година. Това е

денят на зимното слънцестоене, празникът, с който този древен народ е чествал раждането на новото Слънце. Всички древни свещени писания сочат, че с настъпването на Новата ера човечеството ще познае ново морално, религиозно и духовно преображение. Преходът от една епоха в друга не се осъществява за ден или година. Символите продължават от един цикъл в друг, обичаите се променят постепенно, преди да излязат от употреба и да изчезнат. Твърди се, че преходът към Водолей е започнал в началото на 20-ти век. И ако се вгледаме в историята и развитието на човечеството ще забележим неговите знаци.

* * *

И ето че с математическа свръхточност, безпристрастно и неумолимо, хронометърът на Вселената вече отмери последните секунди на нашето земно време, определено от нас като 20-ти век и второ хилядолетие. Вероятността да се родим и живеем на прага между две столетия е малка, но тя е още по-нищожна, когато става дума за преход от едно хилядолетие в друго и от една ера в друга. За някои от нас, които се намираме точно в този отрязък на времето и пространството, този факт е още един шанс, за други — привилегия, а за трети — участ.

Много се говори и пише, особено в последно време, за вероятните катаклизми и злощастия, с които този троен преход ще бъде съпътстван. Стремещт на човека към някаква, макар и относителна сигурност, от край време го е подтиква да се опитва да повдигне завесата, разделяща *днес* от *утре*. Какво ще се случи, какво ни очаква, можем ли да избегнем бедите, ако изобщо предстоят такива? Въпроси, въпроси... и все без ясни и категорични отговори. Но ние не се отказваме така лесно. Ако собственият ни разум и вътрешно усещане не могат да ни поднесат отговорите, започваме да ги търсим въвн от себе си. Спомняме си за Откровението на Йоан и загадъчните стихове на Нострадамус. Преравяме свещените писания, пророчествата, астрологичните прогнози. Само за да се убедим, че всички те намекват завоалирано или чрез символи и алегии предсказват все едно и също — времената, в които живеем, са времена на *промяна*.

Тази промяна няма да се стовари изневиделица върху слиянията ни глави. Знаците, предвещаващи нейното настъпване, са разпръснати навсякъде около нас. Вярно е, че не всички притежаваме проникновение и знания, за да можем да ги разчетем. Но вярно е също, че с детинско упорство отказваме да съзрем и тези, които буквално ни вадят очите. Ако не съумяваме да разтълкуваме астрологичното послание на звездите, ако текстовете на древните пророчества са непонятни за нас, то няма сме дотолкова неграмотни, та да не можем да доловим знаците, които Земята изпраща току под носовите ни. За себе си съм дълбоко убедена, че щом този планетарен Разум намира за целесъобразно да ни ги даде, то това има своето значение и смисъл. Вярно е, че чрез сляпата си неразумност и безотговорност сме я докарали дотук, но е вярно също така, че все още можем да направим нещо. Ако не да отменим евентуалните злощастни събития, то поне да смекчим последиците от тях. Дължни сме да проумеем, че каквото и да предстои, то ние — цялото човечество, имаме пръст в тая работа и носим не само морална, но и кармична отговорност за всяко свое деяние.

По мое мнение промяната, която се очаква да настъпи, се фиксира във времето не на базата на условното, установено от нас летоброене. Вече стана дума, че от началото на нашия век земната ос с бавно трептене се насочва към съзвездието Водолей, излизайки от епохата на Риби. И според мен именно новите енергии, които оказват все по-ясно изразено влияние върху Слънчевата ни система, и в частност върху Земята, ще предизвикат тези промени. Преминаването от една епоха в друга винаги е било съпътствано не само с геологични промени. Променяло се е и съзнанието на хората. От сцената на световната история са слизали култури, цивилизации, религии. Появата на нов живот — в космически смисъл, винаги е била предшествана от родилните мъки на планетата ни и нейните обитатели.

Астрономите и астролозите, подкрепяни от ясновидци и пророци твърдят, че преминаването от една ера в друга обикновено е съпътствано от сериозни планетарни катаклизми. Но всички знаем, че точните и духовните науки при своите прогнози определят в основни линии тенденциите на предстоящите събития. И до последния момент нищо не е строго и окончателно предопределено. По мое мнение,

каквото и да ни предстои, в крайна сметка последната дума ще има слънчевият Логос.

Най-общо казано, това е онзи велик Разум, чието проявено тяло е видимото физическо Слънце. Той управлява планетите, съставлящи слънчевата ни система, и на него е поверен този отрязък от Вселената, който той дарява с живот, ръководи, а когато се наложи — и брани от космически нашественици и натрапници.

По низходящ път в небесната йерархия е Земята. Друг велик Разум, ограничен в триизмерната рамка на физическото проявление, създал и продължаващ да усъвършенства нашата планета. Задачата му е по този начин да предостави „място“ във времето и пространството, както и подходящи условия, за развитие на енергийните единици, изграждащи четирите природни царства — минералното, растителното, животинското и човешкото. Духът на Вселената, въплътен във всеки един представител на всяко едно от тези царства, има основната цел да ги стимулира да се развиват и еволюират, учейки се да живеят и работят *заедно, задружно, синхронизирано*. И ако ние — човеците, притежавайки индивидуален разум, до този момент не сме съумели да осъзнаем мястото и предназначението си във Вселената, може би не ни е оставено много време, за да го сторим.

Великата промяна, която се очаква да настъпи, не означава непременно свършек на света, т.е. тотална гибел на планетата и нейните обитатели. Такива крайни мерки винаги са съобразени с основния принцип на Вселената за целесъобразност. Докато, като клетка в нейния организъм, ние живеем в хармония с останалите клетки, без да застрашаваме себе си и тях — дотогава шанс за оцеляване има. Планетата — като крайна мярка, може да бъде изведена „временно“ от веригата, единствено, ако това е по-малко застрашително за целия организъм, отколкото продължаването на нейното съществуване. Окуражително е, че в нито едно пророчество времето за „края на света“ не е строго фиксирано. По думите на Христос: *„А за оня ден и час никой не знае, нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец“*. (Матей, 24:36)

Ето защо все още не е късно да предприемем промяна — всеки лично за себе си и всички ние — заедно. Да заменим злобата, алчността и омразата с *любов*. Само това се иска и очаква от нас. Може да ни се вижда трудно, но не е невъзможно. Да си припомним за

разбойника, разпънат заедно със Спасителя. Той се е разкалял мигове преди смъртта. И с това си е спечелил правото да се озове в рая. Посланието е толкова просто и ясно дадено. Наистина — все още не е късно. И все още имаме време и възможност за покаяние и осъзнаване, а след това — и за промяна в мисленето и поведението си.

Смятам, че преминаването от една ера към друга не представлява единствено планетарна опасност. Този преход би могъл да се окаже шанс за човечеството, ако то обаче предприеме такава промяна. Трите прецесионни месеца, поставени под знаците на Телеца, Овена и Рибите обхващат 6480 години. Този век е прочутият Кали Юга на индийците — Железният век. Всички предания описват този цикъл като век на увеличаващо се насилие и мрак. Днес се намираме в неговата крайна точка. Навсякъде по земното кълбо наблюдаваме кървави военни конфликти, геноцид, насилие, глад и природни бедствия. Човечеството е поставено пред избора да се вслуша в призива на Христос за любов и братство — и да оцелее. Или да продължи да се самоунищожава, да нарушава екологичното равновесие на планетата и с това да подпише собствената си присъда. Правото на избор ни е дадено. А как ще го упражним зависи от всеки един от нас. От нас самите зависи дали ще отречем завистта, егоизма и омразата в името на любовта. И в ерата на Водолея ще имат възможността да прекратят (може би в следващия си живот) тези от нас, които се окажат достойни за това. В Премъдрост Соломонова е записано: *„Бог не е създал смъртта и не се радва, кога гинат живите“*. Искане ми се да вярвам, че тази горчива чаша, наричана Краят на времената, ще ни отминем. Стига само, обезумели и безразсъдни, да не си я изпросим сами.

* * *

Този сложен и труден преход, едновременно от ерата на Риби към ерата на Водолей, от епохата на Кали юга (Железната ера) към Сатиа юга (Златната ера), плюс прехода към шеста подраса на Пета коренна раса, е период, колкото уникален, толкова и критичен за планетата ни и за всички форми на живот, които я обитават. Период, който всички заедно ще трябва да преминем — по възможност без

излишни сътресения и страховити катаклизми — за да продължим своята звездна одисея, но вече на едно по-високо стъпало на развитие.

Мощните духовни енергии, които вече достигат до Земята, предвещавайки настъпването на Новата епоха, се възприемат интуитивно от цялото човечество и най-вече от хората, които вече са развили своите свръхсетивни способности. Днес все повече хора вече започват ясно да осъзнават, че освен физически са и духовни същества. Показателен е все по-нарастващият интерес към религиите и духовните учения. Не е случайност, че на книжния пазар една след друга се появяват книги, изнасящи духовни знания, достъпни в продължение на векове единствено за доказалите себе си служители на Светлината. Този факт иде да покаже, че голяма част от човечеството е достигнала до степен на духовна зрелост, позволяваща му да усвои новите знания. Знания, които ще ни помогнат да достигнем до едно по-високо стъпало на просветление и разбиране на Вселената и самите себе си, и въоръжени с тях да прекрачим в ерата на Водолея.

ЧОВЕШКИТЕ КОРЕННИ РАСИ И ТЕХНИТЕ ПОДРАСИ

Въпросите, касаещи произхода и развитието на човешките коренни раси и подрасите им, са доста сложни, както за излагане в кратка форма, така и за възприемане от страна на читатели, които не проявяват по-задълбочен интерес към духовните науки. Те и не са предмет на тази книга. Но въпреки това ще се опитам да внеса поне малко яснота по темата — дотолкова, доколкото тя ще ви помогне по-пълно да вникнете в съдържанието на следващите глави. Читателите, които в резултат на изложеното по-долу почувстват по-траен интерес към знания по темата, могат да потърсят по-подробни и изчерпателни данни в други литературни източници, които поднасят много по-разширена информация в тази област.

* * *

През цялата си неписана и писана история човечеството се е саморазделяло, изхождайки от племенните си, расовите си или религиозните си различия. Това изкуствено противопоставяне векове наред е ставало, а и все още е, повод за безконечни икономически, политически и военни конфликти. В паметта на много от съвременниците ни все още е жив споменът за последната Световна война, довела до неописуеми страдания на милиони човешки същества. Обявяването на една нация за висша раса, превъзхождаща и — като следствие от това, имаща право да господства над останалите нации и раси, създаде в умовете на хората негативно отношение към самата дума *раса*. Като резултат от това погрешно схващане, все по-широкото използване на понятието *шеста раса* създава у незапознатите с духовните науки хора представата за някакъв самообявил се духовен елит, чиито намерения са да постави (за пореден път) останалата част от човечеството в неравноправно и подчинено положение. Истината обаче е съвсем друга.

Мисля, че Бърнард Шоу беше казал: „Като се замисля — всички сме голи под дрехите“. И в тези слова се крие велика истина. Въпреки различията във външния ни облик, вътрешно всички ние си приличаме. Всички ние, посредством душите си, сме едно цяло, образувайки груповата душа на човечеството, като всеки един от нас представлява клетка в този по-голям организъм. Индианецът от Перу или Мексико, маорът от Нова Зеландия, азиатецът или европеецът — всички ние страдаме, обичаме и се радваме по един и същи начин. И — за жалост — дори мразим по един и същи начин. Имайки предвид божественото си единоначалие, е чист абсурд да се саморазделяме на бели, черни, жълти или каквито и да било други цветове на кожата. Още по-голям абсурд е да определяме хората — според расовата им принадлежност, на висши и низши. *На тази планета съществуват просто човешки същества с различна степен на развитие.* Ако сведем нещата до едно средно училище, нима десетокласникът смята първолака за по-низше същество от себе си? Та нали това е само едно дете, което тепърва ще усвоява знания и ще разгръща дарбите и възможностите си. И нищо чудно години по-късно, развивайки способностите си, да се окаже далеч напред спрямо същия този десетокласник.

* * *

От гледна точка на духовните науки понятието *раса* не се покрива с общоприетата ни представа за биологични видове с определени и характерни антропологични белези. Става дума не за тях, а за паралелни и взаимно проникващи се еволюции: на духа, на съзнанието, и на формата — като тяхно крайно средство за проявление, с цел натрупване на опит и последвалия го непрекъснат растеж. *В този смисъл основната характеристика на всяка коренна раса е нейната степен на духовно развитие, т.е. еволюцията на духа чрез разширяване на съзнанието.* Затова ще оставим настрана бялата, черната, жълтата и останалите познати ни раси, които са резултат от еволюцията на формата — т.е. тялото, а ще се спрем на расите от гледна точка на еволюцията на духа и съзнанието.

От самото зараждане на живота на нашата планета духът е следвал своята космическа еволюция, изграждайки си и подходяща за съответното ниво на развитие материална форма за проявление. Всяка нова раса е донасяла със себе си натрупаното от еволюционния опит и е продължавала развитието си на ново, по-високо ниво. Всяка *коренна раса*, следвайки седмичния принцип на Вселената, се дели на седем *подраси*, като една от тях — в строго определена зависимост, е пораждала следващата основна раса. Най-високата степен на развитие на съзнанието, която човечеството като цяло е достигнало досега, е пета коренна раса, с частична поява на представители на шестата ѝ подраса. Хора, достигнали до това ниво на духовно развитие, вече живеят въплътени на Земята. В бъдеще техният брой непрекъснато ще се увеличава, постепенно оформяйки шеста коренна раса. По-долу ви предлагам кратък обзор на коренните раси, подрасите и техните представители. Всяка раса има своя характерна култура и се е развивала на определен за нея континент.

За първите две коренни раси — *поларианската* и *хиперборианската* — се знае малко, защото липсват всякакви документи и паметници. Формите, т.е. телата, които са били обитавани от зараждащото се съзнание, по нищо не напомняли за днешната форма и структура на човешкото тяло. Уместно е сравнението с детския зародиш, развиващ се в майчината утроба, който, в началните си фази на развитие, има съвсем слаба прилика с новородения човек.

ТРЕТА КОРЕННА РАСА — ЛЕМУРИЙСКАТА

Счита се, че тази раса е обитавала огромен континент, наричан Лемурия. По това време — преди около 18 милиона години, по-голямата част от днешната суша била под водата. Африка, Америка и Европа почивали на дъното на океана. От днешна Азия съществувала съвсем малка част. Покрай екватора се простирал гигантски континент, обхванал голяма част от днешните Тихи океан и Индийски океан. За останки от този древен материк в наше време се считат днешните Австралия, о-в Мадагаскар, част от Южна Америка и др. Тази раса е била раса на гиганти, притежаващи свръхчовешка сила. Сила, която им давала възможност да се защитават от гигантските чудовища от Мезозойския и Ксенозойския период. За внушителните размери на лемурийците свидетелстват статуи с размера на телата им, вероятно издигнати от тях. Гигантските статуи, открити на Великденския остров, някои от които с височина от 6 до 9 метра, много от т.нар. мегалитни паметници, открити в Африка, на някои Тихоокеански острови и Южна Америка, са най-красноречивите и поразителни паметници на тези първобитни великани. Загадъчни, поразяващи с внушителните си размери и хармонични пропорции, те мълчаливо ни подсказват как приблизително е изглеждал древният лемуриец.

Цветът на кожата на тази раса е бил предимно черен, с нюанси към червено, челото — ниско и тясно, носът — широк и сплеснат, а челюстите — силно издадени напред. Интелектуалното развитие на представителите ѝ е било на ниско стъпало, но въпреки това третата коренна раса успява да създаде развита цивилизация, защото нейни ръководители и наставници са били напреднали същества — Посветени, завършили своята еволюция през предходни вселенски епохи.

Основната задача на тази раса е била да развие и усъвършенства, а по-късно и да се научи да използва и контролира физическото тяло, създавайки възможно най-добър „дом“ за духа, съобразен с условията за живот, които в онези далечни времена планетата предлагала. Съзнанието е било фокусирано именно върху тази най-инертна и груба

дреха на душата. Нашият далечен прародител бавно овладявал най-плътния си носител и неговия двойник — етерното тяло, подчинявайки се най-вече на инстинктите си за оцеляване и продължаване на рода. Самосъзнанието на тогавашните хора е било слабо развито — човекът е бил потопен в общото съзнание на рода и племето. Притежавал е неясни, инстинктивни ясновидски дарби и си е служел широко със силата на низшата магия. Необходимостта от оцеляване развила у лемуриецата висока степен на агресивност — качество, което до голяма степен му е било необходимо, като се имат предвид и представителите на животинското царство с гигантските си размери, с които той е трябвало да съжителства и да поделя жизненото пространство. Силно развитият полов нагон, необходим за оцеляването и продължаването на рода, довел обаче до ексцесии, сексуални злоупотреби и извращения. Тези фактори постепенно предопределили упадъка на лемурийската раса.

Раждането и гибелта на основните раси винаги са били съпътствани и от геоложки промени на земното кълбо, предизвикани от изменението в наклона на земната ос. След като трета раса достигнала апогея си, тя постепенно започнала да запада. Древният континент Лемурия започнал бавно да потъва. Разрушен под действието на вулканите, той е бил злят от вълните в резултат на земетресения, подземни огньовете и разтваряне дъното на океана. Най-големият остатък от него сега е Австралия.

Остатъци от древните лемурийци днес са народите от т.нар. етиопски тип — чернокожите: негри, бушмени, австралийци и т.н.

ЧЕТВЪРТА КОРЕННА РАСА — АТЛАНТСКАТА

След потъването на Лемурия над повърхността на водата постепенно започнал да изплува нов континент. Този огромен нов материк опасвал почти цялото земно кълбо, като започвал от днешен Китай и Япония и се съединявал със западните брегове на Северна Америка. Той обхващал и част от: днешна Индия, о-в Цейлон, Бирма, Малайския п-в, Персия, Египет, Арабия, Абисиния, земите, които сега се намират под Средиземно море и още по-на запад — Италия, Англия, Испания, земите под Атлантически океан, та чак до Южна и Северна Америка. С течение на времето и вследствие на геоложките промени постепенно голяма част от тази необятна суша се озовала под водата. Приблизително в средата на днешния Атлантически океан изплувал величествен нов континент — загадъчната и легендарна Атлантида.

Официалната наука все още оспорва съществуването на Лемурия и Атлантида, както и на цивилизациите и културите, които са ги населявали, поради „липса на неоспорими доказателства“. Лично аз смятам, а това не е само мое мнение, че доказателствата за тяхното съществуване са разпръснати по цялата планета. Някои от тях са с такива внушителни размери, че буквално ни вадят очите. Но, както се казва в един популярен афоризъм, „най-сигурният начин да се скрие нещо, е то да се постави на най-видно място“. Това, че ние не ги съзираме, или по-точно — не умеем да ги разчетем, се дължи на непознаването на езика, на който са написани. Убедена съм, че когато човечеството достигне духовна зрелост, позволяваща му да използва разумно и за всеобщо добро знанията, закодирани чрез тези знаци, ще се намерят учени, които да разчетат и разтълкуват техните послания.

Мистериозна и обвита в тайнственост, Атлантида обаче продължава да провокира въображението и търсещата природа на човешкия дух. Днес много археолози, историци и изследователи се впускат в изследване на дъното на Атлантическия океан в търсене на останките на този древен континент. В пресата се появяват оскъдни данни за резултатите от тези проучвания, които обаче все още не се приемат за неоспорими научни доказателства.

* * *

Хората, населяващи този приказен континент, били по-ниски от своите предшественици — лемурийците, но все пак били великани — достигали до 3,5 м. Но като се има предвид гигантската растителност и животните с огромни размери от онова време, този ръст е давал на атлантите равнопоставени шансове за оцеляване.

С течение на хилядолетия ръстът им постепенно се смалявал. Цветът на кожата на първата подраса бил тъмночервен, а на втората — червено-кафяв. Съзнанието им би могло да се нарече детско. Ето защо развитието им протичало под непосредственото ръководство на Великите Наставници, както е било и при Лемурия. В резултат на това третата подраса на атлантската раса — *толтеките* — преди приблизително 1 милион години достигнала върха в развитието на четвърта коренна раса.

Толтеките също били високи на ръст, който с течение на времето се смалил, достигайки ръста на днешния човек. Цветът на кожата им бил медночервен. Потомците им са днешните чистокръвни представители на перуанците и ацтеките, а също и червенокожите индианци от Северна и Южна Америка. След дълги междуособни войни между отделните племена, толтеките създали най-могъщата империя сред народите на Атлантида. Тяхната епоха станала Златен век в историята на континента. Изкуствата и науките процъфтявали. През този период четвърта коренна раса достигнала връхната си точка. Нито една от останалите подраси на Атлантската раса не могла да се сравни с толтеките.

За архитектурни паметници, достигнали до нас от тази епоха, се считат: величествената пирамида в Чичен Итца — Юкатан, Мексико; храмовете и пирамидите на маите; други паметници, открити в Централна Америка. В преданията на ацтеките и маите, които се смятат за техни наследници, са запазени оскъдни данни за съществуването на този тайнствен и непознат народ. Откритите на територията на днешно Мексико огромни скулптурни изображения на човешки глави с негроидни черти, издялани от монолитни базалтови блокове, тежащи по 20 тона са предполагаеми останки от тази далечна епоха.

Твърди се, че в онези далечни времена атлантите са имали забележителни познания по ботаника, химия, математика, астрономия. Високо развити били писмеността и лечителското изкуство с магнетизъм, както и въпросите, засягащи селското стопанство и земеделието. Методът да се предизвиква дъжд по желание е бил известен. Голямата страст била архитектурата. Обществените здания и храмове поразявали със своята масивност и гигантски размери. Подобни на тях са останките от величествените храмове на древния Египет.

Атлантите боравели с високо развита техника и реализирали идеята за въздушен кораб и летяща машина. За построяването на тези летателни апарати те използвали особена и непозната днес смес от три метала. Тази смес била много лека и блестяща. Двигателната сила е бил определен вид *ефир*. Далечен отглас от тези впечатляващи постижения е останал в легендите и митовете на древна Индия, Гърция, Египет и други култури. В древноиндийския епос са описани подобни летателни машини, наречани *Вимана*. Съществуват дори и уподобяващи ги доста сполучливо рисунки, стенописи и барелефи, украсяващи древните храмове. Изхождайки от тях много съвременни изследователи по въпросите за НЛО стигат до извода, че това са доказателства за посещения на представители на извънземни цивилизации на планетата ни.

По времето на Атлантида тогавашното човечество е имало за задача да развие и усъвършенства, а след това и да осъществи частичен контрол от страна на съзнанието над астралното тяло — т.е. над чувствата и емоциите. Свръхизявата и презадоволяването на низшите желания обаче, както и стремежът за притежание, породили у хората чрезмерна агресивност и съперничество. Поради тези причини приблизително 100 000 години след Златния век започнал упадъкът на великата раса на атлантите. Поради това, че повечето хора от тази епоха притежавали способността да управляват психичната енергия, както и частични познания относно тайните сили на Природата, една част от тях постепенно започнала да злоупотребява с тези знания и възможности.

Вместо да продължават да използват съкровенията знания за развитие и възход, кралете, мнозинството от духовенството и значителна част от народа лекомислено ги насочили срещу целите на

еволюцията. Егоизмът, алчността, завистта и омразата намерили проявления в черната магия и магьосничеството. Насърчавани от магьосниците и адептите на тъмните сили, хората се поддали на животинските си инстинкти.

Когато извращението на природните и еволюционни закони достигнало апогея си, континентът бил разтърсен от първата ужасна катастрофа. Голяма част от него, включително и столицата — Градът на Златните Врати, била пометена от вълните на океана. Милиони хора загинали. Било е в епохата на Миоцена, преди 800 000 години. Вследствие на тази кошмарна катастрофа Атлантическият океан загубил полярните си области, а средната му част се раздробила. Американският континент се откъснал чрез пролив от породилата го Атлантида.

* * *

Втората, по-малко значителна катастрофа сполетяла Атлантида преди около 200 000 години. Континентът се разделил на два острова: северния голям, наречен Рута и южния — по-малък, с името Даития. Като последица от този катаклизъм настъпили определени промени на Американския континент, а територията на днешен Египет била наводнена. След него расата на толтеките никога вече не достигнала предишния си блясък. Тъй като, въпреки сполетелите ги нещастия, оцелелите отново възобновили заниманията с черна магия, това довело до следващата катастрофа. Било време да се разчисти света за по-нататъшното му еволюционно развитие.

Следващата катастрофа надминала по мощ предишните. Това се случило преди около 80 000 години. Южният остров бил погълнат почти изцяло от разбеснялата се водна стихия. От северния оцеляла сравнително малка част — остров Посейдонис, споменат от Платон в съчинението му „Тимей“. Около 9564 г.пр.н.е. и този остров — последна следа от някога огромния континент, бил злят от вълните. Останки от него са днешните Канарски острови.

Споменът за трите катастрофи, причинили гибелта на Атлантида, и последвалите глобални промени както на климата, така и на разпределението на сушата, се е запазил в митологизираната памет на

цялото човечество. По света са известни над 500 легенди за Потопа, произхождащи от всички континенти и географски ширини, от които 62 са независими от месопотамската и еврейската, включена в Библията.

* * *

Оцелелите от потъналия континент последователи и привърженици на черната магия основали свои култури на двата американски материка, където продължили своите злоупотреби със силите на Природата. Кръвопролитни човешки жертвоприношения, призоваване и използване на деструктивни сили от астрала, широк набор от заклинания и всяващи ужас ритуали — всичко това съществува и днес в тези географски райони в лицето на т.нар. вуду заклинатели.

Водени от стремежа си да им помогнат да намерят своето подобаващо място сред човешкото семейство, някои от Учителите от Бялата ложа самоотвержено се посветили на тази нелека задача. В продължение на дълъг исторически период те живели сред тези народи, помагали им да оцелеят в суровите климатични и географски условия и обучавали най-напредналите от тях в лечителството, изкуствата, занаятите и точните науки. Спомени за тези служители на Светлината откъслечно са се запазили в легендите на инките, маите и ацтеките, които донасят до нас образите им, обвити в митична тайнственост и величие. Образи на достолепни светлокожи мъже с покрити с бради лица, облечени в дълги до петите им бели дрехи. Великите Учители са оставили на тези народи впечатляващ набор от познания и умения в областта на астрономията, медицината, математиката — факт, който поставя пред съвременната наука непреодолима (засега) стена от препятствия и поражда много спорни въпроси относно източниците на всеобхватните и фантастични за онези времена знания.

* * *

Предвиждайки пълното изчезване на Атлантида, Посветените пренесли Великата Бяла Ложа от обречения на гибел материк на изток — към европейския континент и Северна Африка. Учените и до днес си задават основателния въпрос, как изведнъж на това място на планетата се появила могъщата египетска държава, напълно развита и древна, без митични и героични традиции, като че ли никога не е била млада и слабо развита. И, както обикновено, на помощ идва теорията за посещение на високо развита извънземна цивилизация... Но да довършим нашия разказ.

Както вече казахме, Посветените са били известени за предстоящата съдба на Атлантида. Затова, изпреварвайки втората катастрофа, те се пренесли в пустинната и слабо населена местност в Северна Африка заедно със своите ученици и последователи. Там, необезпокоявани, продължили безпрепятствено работата си. Знанията, които те съхранили, положили основите на египетската цивилизация. По-късно на това избрано от тях място те основали първата Божествена династия и започнали да просвещават народа. Малко преди втората катастрофа били построени двете големи пирамиди в Гиза, с огромни зали, в които били обучавани и посвещавани в мистериите най-напредналите ученици.

Твърди се, че някъде в този район, надеждно скрити и защитени, се намират тайни зали, съхранили огромна част от знанията на тези загадъчни жители на потъналия континент. Доверявайки се на легендите и изследователския си нюх, както и на твърденията на много ясновидци, сред които и Едгар Кейси, много съвременни учени — археолози, историци, дори и журналисти, многократно са започвали издирвания, които по мистериозен начин са били прекъсвани — по различни поводи и при извънредно любопитни обстоятелства. Всеки непредубеден читател, запознат с историята на такива проучвания, неизбежно би стигнал до извода, до който достигнах преди години и аз самата. А той е, че просто не е дошло времето Атлантида да ни разкрие тайните си. Най-вероятно, защото все още не сме дорасли за тях.

* * *

Четвъртата подраса на Атлантската раса, която наследила толтеките била тази на туранците. Те били жълтокожи. По-голяма част от тях емигрирали на изток, като бавно се придвижвали към централното море на Азия и Жълтата река, докато окончателно се установили в центъра на Китай. Високите китайци от днешно време са нейни представители, лесно различими от дребните китайци от седма подраса.

Първичните семити — петата подраса — били бели. За нейни потомци се смятат чистокръвните юдеи, както и кабилите в Северна Африка. От нея впоследствие е произлязла Пета коренна раса — арийската.

Шестата подраса е населявала районите около Средиземно море. Нейните представители — акадийците, известни по-късно като финикийци, били с бял цвят на кожата. За техни потомци се смятат древните етруски, скити, картагенци, баски и др.

Седмата култура на атлантската раса са монголите — с жълта кожа. Останки от тези народи са днешните тибетци, фини, маджари, ескимоси и др.

И така, с лемурийската раса се слага началото на умственото развитие на човека, въпреки че в този далечен период у него все още надделява главно емоционалната му природа. Основната задача на атлантската раса е била човекът постепенно да започне да развива своето самосъзнание, за да се почувства и оформи той като отделно, самоосъзнаващо се Аз. И тъй като до най-високо интелектуално развитие достигат представителите на петата подраса — древносемитската, то съвсем логично от нея произлиза и Петата коренна раса.

* * *

На това място ще си позволя малко отклонение. Поднасяйки на любознателния читател изложената дотук информация за историята и развитието на расите, стремежът ми е да помогна чрез нея да се вникне по-цялостно в замисъла на тази книга. Вярвам, ще се съгласите с мен, че Вселената — с Галактиките, Слънчевите системи, Планетите, а в частност и нашата Земя в цялостния ѝ вид — поражда със

съвършенството, хармонията и прецизността си. И че всичко това в никакъв случай не е плод на чиста случайност, а се подчинява на обективни природни закони и на определен План.

Континентите, върху които са се развивали предшестващите раси и които са предоставяли възможно най-подходящите условия за тяхната еволюция, бивали разрушавани последователно от вода и огън. Това се случвало тогава, когато за даден етап всички възможности за по-нататъшно развитие на расата били изчерпвани и, достигайки до своя разцвет, тя започвала да деградира. На пръв поглед тези разрушения биха изглеждали като наказание — плод на нечие висше решение, но ако се замислим, ще прозрем обективния ход на еволюцията, целяща духовен възход без външна намеса — т.е. при пълно действие на Закона за свободния избор.

Познанията за възникването, развитието и гибелта на предшестващите раси биха ни помогнали да осъзнаем в по-пълна степен смисъла на собственото си съществуване. И ако сме дотолкова слепи и неразумни, че да не се поучим от съдбата на Атлантида, то твърде е възможно да ни сполети нейната орис. Тя била погълната от водната стихия. Сега идва ред на огъня... Огън, кипящ в недрата на планетата. Вслушвайки се в нейния глас, бихме различили ясно предупрежденията. Наводненията, земетресенията, изригващите вулкани, тайфуните и разрушителните урагани по всички точки на земното кълбо — трябва да сме слепи и глухи, за да не ги долавяме... А дали наистина не сме?

В митовете на индианците хопи от Аризона, които са далечни роднини на ацтеките се казва: *Първият свят бе разрушен за наказание на човешките простъпки с всепоглъщащ огън, който идваше отдолу и отгоре. Вторият свят завърши, когато земното кълбо се отклони от оста си и всичко се покри с лед. Третият свят завърши с всеобщ потоп. Сегашният свят е четвърти. Съдбата му ще зависи от това, дали поведението на жителите му ще съвпада с плановете на Създателя.*

ПЕТА КОРЕННА РАСА — АРИЙСКАТА

Задачата на пета коренна раса е да развие висшите човешки умствени и психически способности. Както вече казахме, тя е произлязла от първичните семити, показали най-високи интелектуални постижения. От нейните седем подраси досега са се проявили само пет. Това са древноиндуската, древноперсийската, египетско асировавилонската, гръко-римската и съвременната западноевропейска култури.

Първата подраса от Централна Азия постепенно се изтеглила в Индия и там се установила на юг от Хималаите, завладявайки обширния полуостров Индостан. Нейни представители са не само арийските индуси, но и част от населението на Египет, от която произхожда висшата управляваща класа.

Втората подраса са арийските семити. Нейни представители са народите от Халдея, Асирия и Вавилон, а също съвременните араби и маври.

Третата е иранската, към която принадлежат древните перси и техните потомци — съвременните перси. Към четвъртата — келтската — принадлежат древните гърци и римляни, а също съвременните италианци, гърци, французи, испанци, ирландци, шотландци. Към петата — тевтонската подраса — принадлежат славяните, скандинавците, холандците, немците, англичаните и потомците им, разпръснати по цял свят.

* * *

Това накратко е обзорът на расите, населили и все още населяващи нашата планета от Сътворението до днешни времена. В продължение на необозрими по своята продължителност еони време физическото тяло на представителя на съответната антропологична раса е достигало, в резултат на еволюционното си развитие, ниво на годност да възприеме и понесе, без това да му навреди, степента на

повишена вибрация на съзнанието, което го обитава. При еволюционния си напредък, разширявайки съзнанието и по този начин — повишавайки вибрациите си, душата се превъплъщава в тяло от тази раса, която е подходяща и способна да ги понесе. Затова тези души, които изостават в развитието си, се въплъщават в телата на т.нар. останки от предшестващите раси — Лемурийци, Атланти и т.н.

Ще илюстрирам казаното по-горе с най-обикновен електрически кабел. За да издържи на високо напрежение, той трябва да е с необходимото сечение и съпротивление. Не можем през кабел, пригоден за 220 V да пропуснем 380 V, поради очевидната причина че той просто ще прегори. Казано технически, проводникът трябва да е съобразен с електричеството, което ще протича през него.

Телата, които обитават представителите на шеста подраса, са годни да понесат „високото напрежение“ на душите ветерани, заселили се в тях. На техните плещи е възложен тежкия товар — отговорността да поведат и изведат човечеството на следващото стъпало от общото ни еволюционно развитие. Огледайте се около себе си и ще ги разпознаете. Учени, писатели, творци на изкуството, откриватели, политици, хора на бизнеса. Мнозина от тях са във все още млади тела и тепърва ще се въоръжават със знания и опит, необходими им, за да се включат пълноценно в този решителен етап от развитието на живота на планетата ни. Те имат неизброими лица. Но това, което ги обединява, е целта, която са си поставили и на която са подчинили целия си живот — забравяйки за себе си, да служат на другите.

Когато човек, в един от животите си, най-после премине през кризата на „юношеството“, навлизайки в духовната си зрелост, чрез разширеното си съзнание той автоматично, често без дори да го осъзнава с физическия си мозък, преминава в „по-горен клас“, т.е. заема подобаващото му място сред представителите на следващата подраса или коренна раса. Тогава водещият мотив, който го движи все по-напред, и на който е подчинен животът му, вече не е желанието, а *стремежът* — към самопознание, развитие и духовно израстване. Това е онзи изначален божествен импулс, който го мотивира да върши добро и да бъде полезен не само за себе си, но и за другите. От този знаменателен момент, когато подбудите стават все по-чисти, а сърцето — все по-любящо, космическият Човек напуска низходящия път на

инволюцията и поема към духовните висини. Пред смаяния му вътрешен взор се спуска, подобно на искрящия мост на дъгата, стълба от светлина, която води към небето. И по тази стълба на библейския Яков той поема по обратния път към дома, носейки, дълбоко скътан в сърцето си, блестящ духовен елмаз, добит и шлифован от самия него. И именно поради това — безценен по своята същност.

ТОВА ВЕЛИКО ТАЙНСТВО — РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

*„Ако някой се не роди свише, не може да
види царството Божие.“*

Йоан, 3:3

Преди 2000 години един Велик Учител, пратеник на духовната Йерархия, се воплоти на Земята, воден от огромната си любов към цялото човешко семейство. Това централно събитие в човешката история внесе огромна, макар и неосъзната напълно и недооценена тогава промяна в планетарния ни живот. Промяна, която човечеството отбеляза, като промени дори летоброенето. Започна Новата ера на нашето космическо развитие. Ерата на Рибите.

Рождество Христово донесе на света една нова надежда. Надеждата за опрощение и възкресение. Датата, чествана от целия християнски свят като дата на Неговото раждане — нощта на 24 срещу 25 декември, не е случайна. От гледна точка на астрономията, това е времето на зимното слънцестоене. От древни времена Посветените в мистериите са знаели, че Слънцето има както физическа, така и духовна сила. Физическата сила в лъчите на Слънцето е оплодяващият принцип на Природата. Той поражда растежа в растителния свят и чрез него поддържа живота в животинското и човешкото царства. Тази физическа слънчева енергия достига най-високата си проява в средата на лятото, по време на лятното слънцестоене, когато дните са най-дълги, а нощите — най-къси. В това време духовните сили са най-слабо активни. От друга страна през декември, през най-дългите зимни нощи, физическата сила на Слънцето е спяща, а духовните сили достигат максималната си активност.

Тази циклична смяна на физическите с духовни енергии, осъществяваща се в малките цикли на деня, нощта, денонощието, както и в рамките на една календарна година, се повтаря и на всеки седем години. Нарастващата им мощ достига своя апогей през

седмицата от 21 до 28 декември на седмата година от този период, която е наречена Седмица за групово въздействие, а самото събитие — Планетарен прилив, като 1998 година бележи връхната му точка за изтеклия седемгодишен цикъл.

Нощта на 24 срещу 25 декември е *par excellens* — Светата нощ на цялата година. За хората на Северното полукълбо, откъдето са произлезли всички днешни религии, в тази нощ Слънцето е точно под Земята и духовните влияния са най-силни.

И така в Святата декемврийска нощ, в годината, бележеща новото летоброене една ярка звезда изгрява над Витлеем, възвестявайки на света появата на Спасителя. Имало е, и все още има, много разисквания и спорове, както относно датата и годината на раждането на Христос, така и за Звездата на Витлеем. Някои смятат, че тя е просто символика и мит. Други се питат дали не е била ярка комета. Съществуват и хипотези относно едно изключително рядко съприкосновение на звезди и планети. Такова съприкосновение се получава, когато две или повече планети кръстосат траекториите си и от нашата позиция на Земята изглеждат, сякаш са се слели в една голяма звезда. Аз ще ви поднеса още една хипотеза. Да си представим, че тогава, в онази знаменателна нощ, четири звезди са се слели в една. Обединената им светлина би наподобявала тази на една много голяма, пълна луна. Било е предсказано в древните пророчества, че в тази светлина ще се роди Той. Подобно на всички останали събития, описани в четирите Евангелия, включени в Новия завет, и Витлеемската звезда има и дълбоко символично значение. Това е ярката светлина, озаряваща човешкото сърце в тази тиха Свята нощ, когато душата дочува пророческата песен „На земята Мир, Благоволение между човеците“.

Това, че великата духовната мисия на Христос обхваща цялото човечество, а не само един „избран“ народ, днес се приема от всеки просветлен ум. За онзи исторически период обаче евреите, вече приели и утвърдили монотеизма, са били най-подготвени да приемат и разпространят новото Световно Учение. Мисията на Спасителя е била да разкъса булото, спуснато пред храма на духа и да направи от тогава насам пътя към духовното Царство свободен за всички, които се стремят към него. *Аз съм Пътят, и Истината, и Животът* — това е едно от неговите послания към нас. С идването Му на Земята

представата за Бог — суров и наказващ, изградена от Мойсей и пророците, бива заменена от Него с една нова представа — за Бог обичащ и прощаващ. Давайки на човечеството едно ново Учение — учението на Любовта, заедно с него Христос ни е оставил няколко жизненоважни послания.

Първото му послание е, че всички ние сме братя по произход, защото произлизаме от един общ източник. *Аз и Отец едно сме* е казал Христос. Всеки от нас е един Бог в развитие. Всеки от нас носи божествената искра в себе си. И как я използваме по време на земното си пребиваване е наш избор и наша отговорност. Тези от читателите, които са чели Новия завет, си спомнят за притчата за господаря и слугите. Заминавайки на дълъг път, господарят дал на всеки от служителите си по няколко монети. Всеки от тях се опитал да умножи малкия капитал, с изключение на един, който страхувайки се да не ги изгуби, заровил парите в земята, с което предизвикал справедливия гняв на завърналия се господар.

Още при сътворението ни Създателя ни е дарил искрица от своята божественост. И вследствие на това, което натрупваме около нея през животите си, ние се изкачваме или слизаме по еволюционната стълба. За предпочитане е да използваме дадения ни капитал, поемайки риска от временна загуба, отколкото да го заравяме в земята, т.е. да робуваме на земните си страсти и материалистични възжеления, водейки обезсмислено и безцелно съществуване.

Така, развивайки или не заложения във всеки от нас потенциал, от еднородното в началото на Сътворението човечество започнали да се открояват духовно напреднали човешки същества. Този индивидуален напредък е и причината, поради която едни от нас живеят единствено и само за себе си, докато други, надраснали себелюбието и егоизма, полагат всичките си сили, знания и умения пред олтара на човешкия напредък, преминавайки през живота като ярки комети, изцяло отдадени в служба на събратята си. Свободата в избора ни на решения, която ни принадлежи по право, е илюстрирана в Новия завет по един неподражаем начин. Хората, причинили смъртта на Христос са имали правото да избират — дали да Го приемат или да Го отхвърлят. За срам на човешкия род те са избрали последното, поемайки върху си тежката карма на убийците. Карма, която

еврейският народ изплаща в продължение на векове след това позорно деяние.

Христос, също като всеки от нас, се е обучавал, докато е пребивавал на Земята. Съществуват доказателства, дискретно посочени и в Новия завет, че до дванадесетата си година (в посочената възраст е скрита дълбока символика) Той е пребивавал в Египет. Там се е обучавал при египетските жреци — пазители на знанието и посветени в Мистериите. С тяхна помощ, както и с помощта на учителите на есеите (религиозна еврейска общност, съхранила древните езотерични традиции), Той е усвоил знания относно Закона, пророчествата, мистериите, както и по математика, астрономия и други науки.

Счита се също, че до навършването на тридесетгодишната си възраст, когато вече открито е започнал да проповядва новото Учение, Той е пребивавал в Индия и Тибет. Твърди се, че в Ладак (Малкият Тибет), във величествения манастир Химис има запазени ръкописи, които доказват пребиваването му по тези земи. Според ламата на манастира тези документи били донесени от Индия в Непал, а след това и в Тибет. В оригинала си били написани на *пали* — религиозния език на будистите. Преписите в Химис били преведени на тибетски. В тези уникални източници — в удивителен синхрон с четирите Евангелия, се описват раждането на Исус, пребиваването му в страните в района на Хималаите — Тибет, Непал, Индия, както и събитията от последните три години от живота му — включително осъждането му от Пилат, Разпятieto и Възкресението. Според тези древни сведения Христос, наричан в ръкописите Исса, се е учил при брамините да чете, да разбира Ведите и да проповядва, да лекува и да извършва екзорсизъм (изгонване на зли духове). В резултат на това обучение *Той е станал свършен тълкувател на свещените писания.*

Второто послание на Христос, отново илюстрирано чрез собствения му живот е, че именно тук — в триизмерния свят, облечени във физически тела, ние имаме възможността да учим, да трупаме опит и да израстваме духовно. След физическата смърт, преминавайки отвъд Завесата, за нас е почти невъзможно да прибавим нещо към натрупания опит. Там, в отвъдното, се извършва асимилацията, анализират се грешките и се извлича полезния опит, определя се

следващия отрязък от пътя и се извършва подготовката за следващия живот.

При поредното си завръщане в това измерение душата съзнателно изоставя спомена за предишните си въплъщения, както и самосъзнанието за достигнатото ниво на духовно развитие. За пореден път всеки от нас получава възможността да започне „на чисто“. И за пореден път е необходимо да въведе във физическия мозък конкретното познание, базата данни, които да помогнат на личността да осъществи по най-добрия възможен начин духовната си мисия. Примерът, който ни е даден чрез живота на Световния Учител е, че на този закон са подчинени всички — включително и най-напредналите. Друг е въпросът, че една високо еволюирала душа учи много по-бързо и с по-голяма лекота в сравнение с останалите.

Третото и най-значимо Христово послание е това, че и след физическата си смърт ние продължаваме своето съществуване. Но за да повярваме в собственото си безсмъртие, е било необходимо уроците да бъдат изнесени по впечатляващ и запомнящ се начин. Затова Спасителят е живял обикновен и скромен живот — като повечето от нас. Изпълнен с любов и състрадание е помагал на бедните и страдащите, лекувайки телата и душите им. Напуснал е този свят след неописуеми страдания — като някои от нас. Но се е завърнал след „смъртта“. За да ни докаже, че смърт не съществува. Най-великото от всичките му послания. Посланието, че сме безсмъртни. Като Бог, от когото произхождаме. *Смъртно е тялото, Духът е безсмъртен.*

* * *

Земният път, който е изминал Христос, е белязан от четири главни събития — *Рождество, Кръщение, Преображение, Разпятие*. Всяко едно символизира етапите, през които преминава всяко едно човешко същество поотделно, както и цялото човечество, по своя еволюционен път на развитие. Смисълът на човешкото съществуване е еволюцията на духа. Не това, да се възпроизведе. Не това, да посвещаваме цял един живот на безполезно и безсмислено трупане на „богатства“, които, напускайки този свят, не можем да отнесем със себе си. Мнозина са си тръгвали оттук огорчени и разочаровани,

прозрели едва в последните мигове на земния си път подобно безсмислие. Но за да достигне до своето *Възкресение* и *Възнесение при Отца*, които са следващите етапи от духовното ни развитие, всеки от нас изминава сам своя път към Голгота, носейки кръста си. За да достигнем до съвършенството и да се възкачим до Бог е нужно да преминем през страданието и разпятието. Разпятието, което от Сътворението насам символизира срещата на духа и материята в един изначален стремеж към равновесие.

Раждането на едно човешко създание — това мистично сливане на Отеца — Дух и Майката — Материя посредством свързващия Принцип — Душата (Светата Троица на християнството) — е най-великото тайнство на Вселената. В продължение на девет месеца в майчината утроба, атом по атом, се съгражда божествения дом на духа. И когато този процес завърши и новият Храм е построен, Бог се заселва в него. Ражда се ново космическо същество — още един член на човешкото семейство. Но освен физическата ни поява на този свят, ние се раждаме по още един съкровен и неописуем начин.

Всеки от нас през дългия си низ от животи достига до един, в който осъзнава себе си като духовно същество с божествен произход. Това е онзи вълшебен миг, в който Христос се ражда в пещерата на сърцето ни, давайки ни едно ново разбиране за смисъла на нашето съществуване. До този момент ние слигаме по инволюционния път, овладявайки материята. От него нататък започва нашето еволюционно изкачване по стълбата на Яков — стълбата към небето. *Това духовно Рождество е т.нар. Първо посвещение.* Посвещение не в смисъла на външен ритуал, а едно символично израстване, бележещо овладяването на физическата ни природа и поставянето ѝ под контрола на душата. Този съкровен вътрешен процес води до осъзнаването на големи промени в отношението ни към самите себе си, към събратята ни и към начина, по който си обясняваме събитията в живота.

Кръщението като символ е онази степен от нашето развитие, когато превъзмогнали изкушенията и капаните на материята, приемайки физическата си природа с мъдрост, като дом на духа, без да я отричаме или възвеличаваме, ние се извисяваме до осъзнаването, че сме и духовни същества. Това е етапът на овладяване на астралното тяло, който и днес представлява доста трудна задача за по-голямата част от човечеството. Още от времето на Атлантида фокусът на

човешкото внимание е бил съсредоточен в желанията, като и в днешни времена по-голямата част от човечеството е фокусирана върху тях. Това, казано по друг начин означава, че повечето хора при вземането на решения и последвалото ги поведение се ръководят преди всичко от емоциите и желанията си. Харесвам — не харесвам, искам — не искам, доставя ми удоволствие — доставя ми страдание. Нека си представим колко много хора са подвластни на тези двойки противоположности, които в голяма степен управляват живота им. Въпросът не стои в това, дали изпитваме или не желания и емоции, а дали им позволяваме да управляват живота ни за сметка на разума и съзнателно и волево взетите решения.

Може да измине дълъг период от много въплъщения, преди да се усъвършенства контрола над емоционалната ни природа. Но когато това се осъществи, ние преставаме да бъдем роби на емоциите и страстите си, научавайки се да ги владеем и контролираме. Тогава, преодолявайки кризата в контрола над астралното тяло, ние преминаваме — често, без да го регистрираме с будното си съзнание — през *Второ посвещение*.

Така, приели Второто посвещение, ние поемаме по осеяния с трудности, препятствия и страдания път към своето *Преображение*. Започва свещеният етап на изграждане и разширяване на символичния мост, свързващ душата с въплътената личност. Посредством тази мистерия ние влизаме в директно съприкосновение с душата си, получаваме и все по-добре успяваме да разшифроваме нейните импулси. Научаваме се все по-пълноценно да използваме и контролираме менталния си носител — т.е. умствената си природа.

Тези от нас, които чрез стремежа си към духовно израстване и съвършенство успеят да преминат през *Третото посвещение*, бележещо контрола над умствения носител, засияват с една ярка вътрешна светлина. Това са представителите на Петото — Божието царство, а негов велик основоположник е именно Христос. При тях ръководната роля се поема от самата душа, а не от осезаемата форма. Такива хора живеят живот, поставен изцяло в служба на останалите, помагайки им да достигнат и те до това ниво на развитие, *като подчиняват цялото си съществуване на намеренията и импулсите на душата, а не на личността си*.

Първите три основни посвещения трябва винаги да се приемат, докато човек е във физическо тяло и на физическото поле. Етапите обхващат дълъг период от много животи, който за отделния човек е строго индивидуален.

Животът на човека, приемащ четвъртото посвещение — *Разпъване на кръст*, е живот на голяма саможертва и страдание. Тези от нас, които съумеят да преминат през него, могат да избират дали да се завърнат на Земята за ново въплъщение в служба на човечеството или да продължат еволюцията си в други светове, но вече подчинявайки се на други закони. Тъй като те повече не се нуждаят от събиране на душевен опит на Земята, освободени са от кармичните си дългове, които вече са изплатили, отгук нататък са подвластни на импулса за *кармична необходимост*. А този съкровен импулс изисква от тях и последната капчица служене, която могат да дадат на събратята си, които все още се въплъщават във физически тела, подчинени на Закона за кармичния дълг. Великите духовни водачи и Учители, които в ключови моменти от човешката история са се въплъщавали и все още се въплъщават на Земята, за да дадат поредния тласък в еволюционното ни развитие са същества, преминали и през четирите посвещения.

Световният Учитель — Христос е бил първият човек, постигнал Третото посвещение още по времето на Атлантида. В днешни времена на планетата ни вече живеят хора, които започват да се развиват с подобна скорост. Имайки пред себе си вдъхновяващия Му пример, който като ярък факел ги води през тъмнината, те храбро и самоотвержено Го следват. А след себе си оставят малки светлинки, които да послужат като ориентир за всеки, доловил призива на собствената си душа и пожелал да ги последва.

Всяка година, в началото на зимата, милиони хора по света празнуват Коледа. Празникът, с който честваме Рождество Христово. В тази тиха и Свята нощ на годината нека отключим сърцата си и да позволим на Христос да озари душите ни със светлината си. И нека светлите ни мисли и чувства обкичат с милиони пламъчета коледното дръвче на планетата. От тази лъчезарна Светлина животът на всички нас ще стане по-добър и по-светъл. Вярвам в това. И искрено го пожелавам и на вас.

ТОРИНСКАТА ПЛАЩАНИЦА

*„Тогава влезе другият ученик, който пръв
беше дошъл на гроба:
и видя, и повярва.“*

Йоан, 20:8

Повечето хора свързват живота с триизмерния материален свят, в който съществуваме с триизмерното си физическо тяло. Свят, който долавяме и в който се ориентираме основно чрез петте си сетива. Такива хора са убедени, че смъртта слага категорична и безусловна точка на тяхното мимолетно (от гледна точка на безкрайността на Вселената) земно пребиваване. А тази неумолима и неизбежна перспектива поражда страха. Страх, че един ден ще си отидем и просто няма да ни има, мисълта за което е просто непоносима. А изводът, който се налага — да гребем от живота с пълни шепи, и колкото повече, толкова по-добре. След нас — и потоп!

Някъде в далечината на тази отчайваща перспектива обаче проблясва малка светлинка — надеждата, че може би... а може пък и да е вярно, че т.нар. смърт е просто преминаване в друга реалност, където ние продължаваме своето съществуване. Като окуражаващи потвърждения в подкрепа на тази плаха надежда се явяват свидетелствата на хора, преживели клинична смърт и по волята на съдбата завърнали се към живота. Живот, често мъчителен и изпълнен с трудности, но въпреки това, предпочитан пред неумолимата Сянка с косата.

Понякога, по незначителни и неразбираеми за нас, обикновените хора причини, съдбата е склонна да даде на човека още един, често последен шанс. Шанс да продължи съществуването си в това тяло, в това време, при тези условия. Но! За това е нужно човек да съумее да види съществуването си в нова светлина, да промени — често коренно, отношението си към света и самия себе си. А ако не съумее да използва правилно предоставената му нова възможност, тогава...

просто си отива, този път „окончателно“. В Библията многократно са описвани случаи на завръщане от Отвъдното. Помощ на такива завърнали се от „оня свят“ хора е била оказвана от чудотворците пророци, предсказали идването на Месията — Изкупител и Спасител на потъналото в плътната материя човечество.

Навярно и вие като мен сте си задавали въпроса, какво би станало с Учението, поднесено на човечеството от световния Учител Христос, и дали изобщо би имало Християнство, ако не беше Възкресението Му? Да, след разпятието Той би могъл да се завърне и в изтерзаното си физическо тяло и това пак би било чудо. Но вече виждано чудо. Затова, защото и преди това се е случвало човек да възкръсне след мнима смърт — макар и рядко. Както Лазар например. Но да се дезинтегрира физическото тяло, след което Той да се появи отново като изтъкан от светлина, е било събитие невиждано дотогава. Точно това чудо — Възкресението Му и многократните Му появи до момента на Възнесението, са станали крайъгълният камък, около който се е изградила и устояла на преследванията новата религия. Религия, която ни учи да си прощаваме, да не се съдим един друг, когато дори Бог не ни съди, и да се обичаме един другого — така, както Той ни обича.

* * *

Прочутата плащаница, в която по еврейски обичай е било увито тялото Му, преди да бъде положено в гробницата, съхранявана понастоящем в катедралата в Торино, Италия, е запечатала по начин, необясним от съвременната наука Неговия образ. Това необикновено платно притежава своя собствена, забулена в мистерия и тайнственост, история. А интереса и споровете, които предизвиква в научните среди, както и усилията и средствата, вложени за разгадаване на тайната му — на тях засега могат да съперничат единствено Пирамидите и Големия сфинкс.

За пръв път Плащаницата се появява в европейската история през 1350 година в Лирей, Франция. Донесена е там от френския кръстоносец Жофроа дьо Шарни, който не оставя никакви сведения при какви обстоятелства се е сдобил с нея. През 1453 година

семейството му я предава на Савойската династия, която я притежава чак до 20-ти век. Като тяхна собственост плащаницата се пази първоначално в Шамбери, Франция. А през 1578 година бива окончателно пренесена в Торино, където се съхранява и до днес.

Първите ѝ официални снимки са направени през 1898 година от италианеца Секондо Пиа, адвокат и любител фотограф. При обработването на направените от него фотографии за свое огромно изумление той открива нещо, което го хвърля в недоумение, и което и до днес поставя пред науката въпроси, на които тя все още няма окончателни и категорични отговори. *Защото образът върху негативната плака се оказва позитив.* Логичният извод от това заключение е: *образът от плащаницата е негатив.*

Но какво всъщност представлява това загадъчно платно? Това е парче ленен плат с приблизителни размери: метър ширина и четири метра дължина. Върху платното се вижда бледо, жълтокафеникаво изображение на голо мъжко тяло в цял ръст — в лице и гръб, по което ясно се различават капки кръв, по-тъмни и контрастиращи с образа. Тези двойни кървави следи — над сто на брой, са оставени от рани, нанесени по цялото тяло, явно от бичуване с бич, който е имал два ремъка. Според историците следите съответстват на направата на римски бич от първи век. Краищата на такъв бич, използван за наказания, са завършвали с костени или оловни окончания с формата на малки гирички, а ударите с него са оставяли в плътта дълбоки следи.

Има и голямо петно — отпечатък от рана, останала от пробождане встрани, на гърдите. Освен тях по платното ясно се виждат кървави следи, останали от рани по китките и лицето, както и по тила. Последните, по мнение на изследователите на платното, са причинени от положени върху главата тръни с дълги и остри шипове. Върху плата се виждат успоредни следи от прогаряне, които се намират около изображението на тялото върху платното. Те са последица от пожар, станал през 1532 г. в Светата църква в Шамбери, където плащаницата се пазела по онова време. Предизвикани са от разтопеното сребро на обкова на сандъка, в който е била съхранявана, както и от водата, използвана при гасенето на огъня.

Това, което озадачава всеки, видял фотографиите на плащаницата е, че *на проявените негативи образът е позитив, а*

следите от кръв са негатив, докато на самите снимки е обратното. Още след откриването на плащаницата в Лирей са възникнали спорове, дали тя е дело на неизвестен художник от 14-ти век или не. Но защо някой художник от онова време би се заел да рисува подобен образ, *и то в негатив*, и как, чрез какви средства би постигнал подобно изображение? А и как би успял да създаде картина, която да съдържа едновременно елементи, които да дават противоположно фотографско изображение? В това отношение и до ден-днешен Торинската плащаница няма аналог в света. Смята се, че засега на науката не е познат никакъв механизъм, който да възпроизведе точно такъв отпечатък на тяло върху платно.

Това платно се оказва голямо предизвикателство за любознателния и стремящ се към отговор на всяка загадка човешки дух. Затова е съвсем естествено, че озадачени и заинтригувани от тези факти, учени от цял свят се впускат в щателни изследвания на плащаницата чрез всички методи, с които науката досега разполага. С течение на времето в тези издирвания се включват историци, лекари, журналисти, биолози, специалисти по криминология. Изходната точка за всички проучвания и изследвания е постулатът, че след като платното е факт, то някой го е създал. Въпросът е — как, с какви средства и методи е сътворено това изображение и какво е посланието, което то носи на човечеството. Всички получени досега резултати, плод на къртовски труд и на съвестни и непредубедени изследвания, все още не дават задоволителен отговор на тези въпроси. Изследователите единодушно признават, че изображението върху плащаницата е положено по необясним дори и чрез съвременните научни методи начин.

При изследване със сканиращ микроскоп между нишките на плата се виждат ясно следите от засъхналата кръв (а това, че петната са оставени именно от *вече съсирена кръв*, е доказано чрез химически анализи и не се оспорва), но не са открити никакви следи от бои или каквито и да било други материали, както по повърхността на влакната, така и в дълбочината им, които да създават видимото изображение. Кървавите петна са проникнали и в задната част на платното и почти не пропускат светлина, докато образът е прозрачен и прониква само до нивото на едно влакно от всяка нишка (всяко влакно е с диаметър от 10 до 15 микрона) — резултат, който не би могъл да се

получи, ако е нанесен с каквито и да било познати ни досега средства. Нещо повече. При наблюдение на осветения отзад позитив у наблюдателя остава впечатление за триизмерност на образа — като че ли не става въпрос за фотография, а по-скоро за нещо като холограма. Физиците, изследвали плащаницата с електронен уред VP8 наистина установяват, че *фронталният образ върху нея е триизмерен*.

Изследователите, които поддържат тезата, че загадъчното платно не е дело на неизвестен художник, а е послужило за погребален саван на мъж, умъртвен чрез разпъване на кръст, изказват мнението, че самото тяло, след свалянето от кръста явно е било положено в единия му край, а след това е било покрито с останалата част, която се съединява с другия му край при стъпалата. (Последното впрочем е очевидно и не е обект на спорове.) В подкрепа на твърдението си, че става дума за погребално платно, а не за художествено изображение, те използват и резултатите от анализите и последвалите ги умозаклучения именно на кръвавите следи. Тези по главата образуват струйки, които са се стичали, следвайки земното притегляне, и които се получават, ако човек е в изправено положение. Петната, виждащи се по китките, по външната част на ръката под лакътя и встрани от левия лакът обаче могат да се образуват единствено от стичаща се по косо повдигнати ръце кръв. Положение, което би заел човек, ако ръцете му са прикрепени (или приковани) върху хоризонтална плоскост на нивото на раменете. Прецизните и извънредно сложни лабораторни анализи на тези петна доказват, че става дума за вече съсирена кръв и са отпечатани върху платното, преди да се отпечата образа, недопускайки до нишките онези процеси, които са породили изображението.

Интерес представлява и изследването на цветния пращец и частиците почва, открити между влакната, съставът на които сякаш със свой език описва пътя, който тя е изминала, преди да достигне до Европа. Тези важни открития са направени от д-р Макс Фрей, биолог и професор по криминология от Цюрихския университет. Идентифицирани са 57 различни растения, като много от тях са типични за районите около Мъртво море, където почвата е с висока концентрация на сол, и за скалистите хълмове, характерни за Израел. По време на изследването на цветния пращец със сканиращ микроскоп д-р Фрей не е открил в него никакви следи от темперни бои. Тези

изследвания доказват, че лененото платно е пребивавало в Азия и Свещената земя, преди донсянето му в Европа. По-късно и други учени, провели независими и самостоятелни изследвания в тази посока, го подкрепят чрез свои публикации, както и на световни симпозиуми по въпросите на плащаницата.

Джилбърт Лавойе, автор на книгата „Тайната на плащаницата“, от която почерпих основна част от изложените тук сведения, след дългогодишни изследвания и проучвания е достигнал и до още един извод. При внимателно наблюдение на изображението в гръб, му направило впечатление положението на косата, падаща свободно върху раменете, и на ходилата. Изправени почти вертикално, те навеждат на мисълта, че това не е образ на хоризонтално положен в гроба мъртвец, а на изправен човек, *но не стъпил на земята, а висящ във въздуха*. На същата мисъл навеждат и светлосенките върху лицето и ръцете. Това зашеметяващо заключение, че вероятно плащаницата е запечатала мига на Възнесението Му, събужда у всяко човешко същество, докоснало се пряко или косвено до това платно, чувство на неизмеримо вълнение. И ако този вълнуващ образ наистина е дело на ума и ръцете на неизвестен майстор, то аз бих му се поклонила до земята за съвършената прецизност, невероятната и необяснима техника на изпълнение и недостижимия до днес реализъм на творението му. Но ако не е? Библията твърди, че всяко творение, което не е дело на човешките ръце е *дело на Бога...*

* * *

И така, неспособни да намерят окончателен и задоволителен отговор на въпросите, които това удивително платно поражда, неговите изследователи се разделят на два противоположни лагера. Едните поддържат тезата, че то е дело на неизвестен художник, но притиснати от научните факти, тези поддръжници стават все по-малко на брой. Някои от тях обаче правят лек завой в твърденията си и стигат по-далече, като сочат за негов автор Леонардо да Винчи, който по тяхно мнение не е използвал рисувателна, а някаква сложна и непозната нам техника на изпълнение.

Друга, по-голяма част от тях смята, че това е Неръкотворен образ, създаден по неизвестен начин и запечатал за поколенията лика на Спасителя. Без да имам намерение да се включвам в този спор, аз лично поддържам второто становище. Разширявайки и обогатявайки познанията си в областта на духовните науки, в различни периоди от живота си, последователно и наглед случайно, се натъкнах на информация по тази тема, съдържаща се в различни езотерични източници. Тази информация е по-скоро косвена и дава възможност на човека да използва своята интуиция, която да го изведе до непредубедени лични заключения. В тези книги Учителите от висшите нива бегло споменават, че умъртвеното тяло на Христос е било дезинтегрирано на съставните си атоми. Ако такова събитие се случеше в наши дни, пак би предизвикало спорове и съмнения, а какво да кажем за онази епоха. Така че, обяснима е разпространената по онова време версия, че тялото е било откраднато от най-ревностните му ученици, които след това са съчинили историите за Възкресението и появите Му.

Естествено е, че неразполагайки с никакви научни способности да докажа становището си, то си остава само мое лично виждане. В подкрепа на мнението си засега разполагам единствено с интуицията си и вътрешното си проникновение. В дома си пазя като нещо безценно цветна репродукция на този образ, под която е написано: *Неръкотворен образ на Спасителя по Торинската плащаница*. Тези от читателите, които притежават тази семпла и непретенциозна репродукция сигурно са забелязали, че за разлика от оригинала, на нея очите Му са отворени и с кротка любов и разбиране ги наблюдават, където и да се намират.

Въпреки компютърната обработка на лика Му, за която се твърди, че е дело на служители от НАСА, върху лицето ясно се виждат кървавите следи, за които вече стана дума, както и големия оток под лявото око — следа от нанесеният Му побой, описан от евангелистите в Новия завет. Тези зловещи следи от нечовешка жестокост винаги предизвикват у мен чувство на болка и дълбоко състрадание. Според Едгар Кейси, Ванга и други ясновидци очите на Спасителя са със сивосин цвят, докато на изображението, за което говоря, те са кафяви, с лешников оттенък. Но това по мое мнение е дело на компютърните специалисти, създатели на тази репродукция, и не е от съществено

значение. Това, което лично мен ме порази, беше излъчването, което този образ притежава. Осмелих се да измеря интензитета на енергийното му поле дни, след като го внесох в дома си. Това, което установих за себе си, ме изпълни с дълбоко страхопочитание и преклонение. Никога повече не изпитах желание да го подлагам на подобни проверки.

Не след дълго обаче ме впечатли и друго мистериозно явление. С течение на времето си създадох навика в мигове на душевен смут, напрежение или състояние на вглъбяване мислено или на глас да се обръщам към Него — с въпрос или молба за подкрепа и напътствие. И един ден, докато тихичко излагах проблема си, лицето на Учителя внезапно оживя! Пред смаяните ми очи изражението му се промени. *Той ми се усмихваше.* Ясно усетих как към мен потече мека фина енергия, която ме проникна, изпълвайки ме със спокойствие и увереност.

От този ден нататък този феномен започна да се повтаря все по-често. Понякога ликът Му изглеждаше благ и покровителствен, понякога — сериозен и строг. Първоначално смятах, че тези промени са отражение на собственото ми душевно състояние. Изключвах възможността да си въобразявам, тъй като съвсем ясно усещах и енергията, която се излъчваше към мен. Освен това скоро забелязах връзката между промяната в израза на изображението и последвалите го събития. Така постепенно си създадох навика внимателно да се вглеждам в Него, преди да взема важно решение или да предприема ново начинание. Изразът Му безпогрешно ми подсказваше дали съм на прав път или греша, дали мога смело да действам или да бъда крайно внимателна.

Спомням си за един особено тежък период от живота си, когато ми се наложи да събера цялата си смелост, за да постъпя така, както ми диктуваше сърцето — въпреки трудностите и препятствията, произтичащи от невежеството, злобата и омразата на група хора. Тогава, една нощ, внезапно се събудих от тихия и непрекъснат звън на телефона. Апаратът звънеше по необичаен начин, което ме изпълни с чувство за невидима опасност. За кратък миг усетих в стаята нечие невидимо недоброжелателно присъствие. Погледът ми се насочи към Образа от плащаницата и тогава периферното ми зрение съзря над главата му синьо-зеленикаво сияние с формата на дъга — ярко,

наподобяващо гигантска електрическа искра, което проблесна като мълния и изчезна. Разтълкувах събитието като предупреждение през следващите дни да бъде особено бдителна и мобилизирана. А последвалите събития затвърдиха още повече доверието ми към Неговите безсловесни напътствия и предупреждения.

Може би месец по-късно най-после в едно от томчетата на поредицата „Агни йога“ попаднах на параграф, който описваше и обясняваше горепосочените явления. От там узнах, че това духовно проникновение, което египтяните наричали *Огледало на душата*, е било познато на предците ни още от дълбока древност, като конкретният портрет се явява помощно средство за телепатично общуване с оригинала от разстояние. Такава вътрешна връзка с почитан духовен Учител, светец или който и да било друг човек, комуто се доверяваме и на когото се осланяме, може да осъществява всеки от нас, тъй като Свещените изображения откликват на тази форма на духовно общуване.

* * *

Независимо от личното ни мнение относно произхода на Торинската плащаница, нейното съществуване е факт. Милиони хора по света са имали щастливата възможност да се поклонят пред нея в катедралата, където се съхранява. Дълбокото възмущение, което е докоснало най-съкровената част на същността им при прекия досег с нея, те ще носят във вътрешния си олтар до края на земните си дни. Милиони хора по света вярват, че ликът, запечатан върху това свято платно, ни дава визуална представа за това, как е изглеждал Посветеният Исус, самопожертвувателно предоставил тялото си на Световния Учител Христос. Фактът, че не съществува негов рисуван образ от онова време, според мен цели да насочи човешкото внимание към духовната Му същност и мисия, вместо към видимата форма, която е обитавал. На Него, както и на другите Велики Учители на човечеството е била добре известна човешката ни склонност да издигаме в култ личността, пренебрегвайки идеята и духовното послание, което тази личност донася на човечеството — в съответствие с потребностите на конкретния исторически период.

Смятам, че щом Неговият образ, преминавайки през времето и пространството, в даден момент е достигнал до нас, значи Той е пожелал да бъде така. А посланието, което ни носи? Него може да разчете със сърцето си всеки, който почувства вътрешен импулс за това.

* * *

Всяка година, по време на първото пълнолуние след пролетното равноденствие, християнският свят чества последното влизане на Христос в Ерусалим. От този ден — Цветница, символично започват да текат последните дни от земния живот на Спасителя. По време на Тайната вечеря Той е измил краката на учениците си, давайки им безпрецедентен пример за смирение. След тази последна вечеря, на която Той им дал сетните си напътствия и мислено се е сбогувал с тях, един от тях три пъти се е отрекъл от Него, един от тях Го е предал... Така е било предначертано. Дори и Той е бил подвластен на висшите закони и Божия план. И, познавайки тези закони по-добре от всеки друг на тази планета, изпил до дъно горчивата чаша с думите: *„Но нека бъде не Моята воля, а Твоята“*. Добре е често да си го припомним в минутите, когато животът ни поднася най-тежките си изпитания. И да се опитваме да се смирим, както той смирено е приел отредената му участ. Знаейки и приемайки я, той кротко е отвърнал на Пилат: *„Ти не би имал никаква власт над мене, ако не ти беше дадено от горе“*.

След Цветница следва Страстната седмица. Седмицата на страданиято, предшествващо Възкресението. Седем земни дни, в които всеки от нас поне веднъж в годината следва да се опита да предаде на разпятие, а след това и да възкреси душата си с един искрен духовен пост. Пост пречистващ и обновяващ. Пост отмиващ от душите ни наслоените житейски петна. За да дадем възможност на истинската си същност да засияе, както блестящият диамант заискрява във всички цветове на дъгата под изкусните ръце на шлифовчика.

Смятам, че ако опитаме поне в дните, предшествващи Великден да си припомним словата Му: *„Не това, което влиза в човека, го осквернява, а това, което излиза от него“*, постепенно това старание

ще способства за нашето вътрешно извисяване и преобразяване. А тогава, не след дълго, неусетно Неговият дух ще проникне в храма на сърцето ни и Неговата Светлина ще докосне и освети и най-тъмното кътче на земния ни живот. Струва си да положим усилия да прогоним лошотията, завистта, злобата и омразата и да ги заменим с доброта, състрадание и Любов. Това е, което би осмислило и възнагодило страданията Му на кръста. Неизмеримо повече от запалените свещи, механично произнесените молитви и фиктивното ни присъствие в храма. Истинският Храм всеки от нас го носи в себе си. И всеки сам избира дали да го оскверни или да го освети.

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС

*„... както светкавицата излиза от изток и се вижда до запад,
тъй ще бъде пришествието на Сина Човечески.“*

Матей, 24:27

Тези от читателите, които са чели Библията, и по-конкретно — Новия завет, вероятно са обърнали внимание на факта, че в три от общо четирите Евангелия, се говори за Второто пришествие на Христос. Тази светла надежда, дадена от Спасителя на учениците Му, а посредством тях — и на човечеството, в продължение на две хиляди години е укрепвала духа на милиони вярващи християни. Учениците и последователите на Христос, които са били преки свидетели на събитията от онова далечно време, са възприели даденото предсказание буквално и до края на дните си са очаквали с вяра и надежда завръщането на Месията. Тази надежда е жива и днес в сърцата на хората и аз се осмелявам да твърдя, че тя не е напразна.

От дълбока древност на проходащото в развитието си човечество е била оказвана помощ, особено в кризисните етапи от неговото развитие. Духовната Йерархия, която е отговорна за нашата еволюция, е изпращала свои Посланици — пророци, мислители, основоположници на духовни школи и религии, които да ни донесат поредното божествено Откровение. Откровение, целящо да даде необходимия тласък за изкачване на новото еволюционно стъпало, в унисон с космическите закони и Божествения План. Някои от Учителите са разпростирали своето влияние над малки групи или народи, а други са разгласявали посланието си по целия свят. Това е ставало възможно благодарение на мощния духовен импулс, съдържащ се в него. Такова Велико Откровение е устоявало на гоненията и склонността на човешкото мислене към инерция и застой. А избраните души, които са се прераждали заедно с Учителя, запалвайки

светилниците си от Неговия факел, жертвоготовно са опазвали и разпространявали Светлината сред останалите си събрата.

И ето че за пореден път човечеството преодолява, но този път с небивал устрем и духовен стремеж, такъв кризисен етап, който неслучайно съвпада с почти завършилия преход в ерата на Водолей. *И именно този неудържим човешки стремеж към духовните висини създава необходимите условия за повторната поява на Христос.*

Съзнавам, че това твърдение, което не е само и лично мое, може да предизвика съмнения и отрицание, но за себе си съм дълбоко убедена в неговата състоятелност. Огледайте се около себе си и ще съзрете знаците, които предшестват това велико събитие. Все повече хора проявяват Христовото съзнание и Христовия импулс, изразен в духовна преориентация, стремеж към самопознание и вътрешно израстване. Именно тази съкровена нагласа на милиони човешки същества от всички раси и религии е създала и продължава да създава мощен притегателен център, който ще привлече Христос към повторно физическо проявление.

* * *

На прага на всеки голям еволюционен цикъл на човечеството винаги е бил изпращан един Велик посланик, един Велик посредник между него и Твореца. Ерата на Рибите имаше своя Аватар — Христос. До неговото слизване на Земята човекът, все още до голяма степен потопен в груповото и племенно съзнание, търсеше Бог вън от себе си. Почиташе пантеони от божества, издигаше олтари и принасяше жертви на Божественото начало, проявено в живата и разумна природа, без да достигне до самоосъзнаването, че самият той също изявява Бог чрез своето съществуване. Великото Откровение на ерата на Рибите, донесено чрез Христос бе, че всеки от нас представлява искрица божествено космическо начало.

На прага на ерата на Водолея човечеството отново очаква, изпълнено с болка и надежда, новия божествен Пратеник. Още от дълбока древност, когато моментът е назрявал, когато, в резултат на ширещото се зло, призивът на масите за помощ свише станел пределно настойчив, а вярата на знаещите — достатъчно силна, *тогава Той*

винаги е идвал. В наши дни също няма да има изключение от това древно правило или универсален закон. На запад го наричат *Месия*, на изток — *Аватар*. И двете названия означават пратеник, Божествен Вестител, надарен със специфична способност да провежда през себе си енергията или божественото могъщество.

Потребно е да знаем, че всички световни Аватари, или Спасители, изразяват чрез идването си на Земята две основни подбуди: потребността на Бога да общува с човечеството и жаждата на хората за божествено докосване, помощ и разбиране. Тяхната поява е духовно събитие в еволюцията, чиято цел е да задвижи същностни промени и големи преустройства. Преодолели всякакви ограничения, всякакво чувство за обособеност и егоцентризъм, Те идват, за да положат основите на нови цивилизации, възстановявайки древните ориентири и насочвайки хората към божественото. Те идват в епохи на вилнеещо зло, и бидейки проводници на божествения аспект, действат като канали за неговия приток от центъра към периферията — т.е. от Бога към човечеството.

В резултат на лично достигнатото от него високо духовно стъпало, всеки Аватар служи за проводник на космически енергии от висш порядък. Неговото посредничество между Бог и човека се състои в това, чрез оптимално пробудените си енергийни центрове, да трансформира на по-ниска степен тези висши импулси, за да стане възможно те, още веднъж трансформирани от Учителите и духовната Йерархия, вече с понижени и подходящи вибрации да бъдат възприети от всички нас.

Уникалността на времето, в което живеем, е, че за пръв път — от Сътворението насам, към планетата ни и в частност — към всички форми на живот, които я населяват, биват излъчени и обединените енергии на две високоеволюирали Космически същности: на Духа на Мира — Същество с огромно космическо могъщество, което работи със Закона за действието и противодействието — кармата, и в тайнствен смисъл е Духът на Равновесието, и на Аватара на синтеза, работещ по посока на великия природен Закон на синтеза, който води към обединение и сливане. Към тях се прибавя и енергията на Мъдростта, проведена чрез Буда и така синтезирана, тази троична енергия, трансформирана от Аватара на Водолей, все по-мощна и осезаема, се излива върху Земята и човечеството. Нейното влияние

вече се забелязва навсякъде по планетата. Тя се възприема основно чрез сърдечния център (чакрата на сърцето) на всеки от нас. Ускорява кармата ни, спомага за развързването на стари кармични възли, стимулира импулса за всеобщо обединяване и сътрудничество.

Новото Откровение за настъпващата ера постепенно ще добие израз чрез всеобщото признание на идеята за единното човечество; ще допринесе за установяване на правилни взаимоотношения с дочовешките царства — минерално, растително и животинско; ще доведе до видимо физическо проявление на Земята на царството Божие — духовната Йерархия на нашата планета.

* * *

В конкретни духовни източници — хранилища на Неостаряващата Мъдрост, се твърди, че за втори път като Аватар за цял прецесионен месец с тази нелека задача ще се заеме Христос. Твърди се също, че подготвителната работа, предшестваща слизането му на Земята във физическо тяло е започнала веднага след края на Втората световна война. Още оттогава към планетата ни тече и обединената енергия, за която вече стана дума.

В окултните кръгове и различните духовни школи отдавна се водят разисквания и спорове за това, по какъв начин ще се осъществи повторното слизание на Христос. Тоест не се поставя под съмнение самото събитие, а по-скоро съпътстващите го подробности, като се дискутира най-вече върху това, дали новото му проявление ще се изрази чрез нарасналото духовно осъзнаване на човечеството или Той ще се прероди за втори път като конкретна личност.

Опирайки се на информация, дадена ни от един от Учителите на Древната мъдрост, се осмелявам да изразя моето виждане по този спорен въпрос. А то е, че *повторното идване на Христос на Земята ще се прояви в три аспекта, в съответствие с троичната енергия, чийто изразител и проводник ще бъде Той.*

Първият му аспект ще се изяви чрез стимулиране на духовното съзнание у човека, като в резултат ще последва събуждане на духовните потребности на човечеството, подхранвайки по този начин Христовото съзнание у всяко човешко сърце. Този процес, който е

започнал в средата на отминалия 20-ти век, изисква продължителен период от време и неговото успешно и пълно реализиране, вземайки се предвид свободната ни воля и правото ни на личен избор, зависи от самите нас.

Вторият му аспект ще намери проявление посредством един трудноразбираем за повечето хора, мистичен процес, водещ до разширяване на съзнанието на всички просветлени хора — навсякъде по света, чрез духовни идеи, изразяващи новите истини. Смея да твърдя, че много високо посветени, напреднали души, както и апостолите и учениците Му са вече тук и работят сред хората от всички раси, националности и религии, подготвяйки съзнанието им за повторната поява на Световния Учител и глава на духовната Йерархия сред човечеството. Именно те *ще бъдат осенени от самия Христос*, така както преди 2000 години е бил осенен Учителя Исус, ще бъдат стимулирани и вдъхновявани свише да дадат израз на новия тип съзнание, превръщайки се в пример за подражание за всеки пробуден ум, за всяка пробудена душа.

Третият аспект на проявлението на Христос ще бъде повторното му превъплъщение във физическо тяло. Кога, къде, какъв ще бъде пола и националността му, и дали вече не се е родил — това нам все още не е известно. Но, когато настъпи избрания от Него и духовната Йерархия момент, той ще заяви присъствието си на планетата по неоспорим от когото и да било начин. Така че у всеки, който е отворил сърцето си за висшите духовни импулси, няма да остане и капчица съмнение относно неговата духовна същност и мисия.

Всяко Откровение, давано на човечеството за цял еволюционен цикъл, в същината си представлява творчески импулс от висш космичен порядък, който да тласне развитието ни в избраната от Създателя насока. Новото Откровение, което очакваме, този път няма да бъде поверено на тесен и ограничен кръг ученици и последователи, нито пък само на един народ — както е било преди 2000 години. Няма да бъде потребно отново да изминат години, че и векове, докато то бъде разпространено по цялата Земя, като междуременно бъде до неузнаваемост изкривено и деформирано от личните ни пристрастия, егоцентризма ни и несъвършените ни все още умове.

Посланието на Бога, изявено чрез Христос под формата на Ново световно учение, за кратко време ще достигне до всеки ум и всяко сърце, благодарение на благоприятните планетарни условия и широкомащабната подготвителна работа на духовната Йерархия. Като резултат от нея представители на шеста подраса вече са заели ключови, определени им от предводителите на Бялата ложа места по всички кътчета на планетата и очакват момента, когато открито да пристъпят към изпълнение на поверената им духовна мисия. Осенени от Христос, подготвени и обучени, те първи ще послужат за приемници и живи проводници на новите енергии на обновлението.

* * *

Преди 2000 години, помолен от учениците си да посочи знаменията и събитията, подсказващи, че Второто му пришествие е близо, като един от знаците Христос е посочил появата на множество лъжепророци и лъжехристоси. И, както може би вече сте се убедили сами, такива претенции предявяват доста личности по цял свят. Частично, макар и непълно обяснение за това явление можем да си дадем, ако отново спрем вниманието си върху тезата за троичния аспект на повторната Му поява. Да си припомним: *вторият аспект ще се прояви чрез осеняване от страна на Христос на много напреднали души*, които, подготвяйки пътя му, са вече тук, във възплъщение. Нищо чудно, че мнозина от тях, осенени, но и заслепени от тази Светлина, се оказват неспособни да разграничат собствения си Аз от тази Велика индивидуалност и се идентифицират с Него.

Ако вземем под внимание и *първия аспект* — т.е. факта, че всеки отворил сърцето си за Христовия импулс човек, частично, до определена степен е изразител на тази Божествена енергия, то тогава бихме могли да кажем: да, такъв един човек е Христос по дух. Но, да не забравяме! Нито една личност в никакъв случай не е способна да проведе и сведе до Земята троичната енергия, за която вече стана дума — задача, възложена и възможна за реализиране *единствено и само от истинския Христос*.

В цялата си сила и мощ Той ще се прояви в една-единствена личност. Как обаче обикновеният човек би могъл да се ориентира, кой

от всички „претенденти“ е истинският Пратеник? Нека отново си припомним словата Му: „ПО ДЕЛАТА ИМ ЩЕ ГИ ПОЗНАЕТЕ“.

Аватарът на ерата на Водолея ще изяви себе си по неподражаем и неподлежащ на съмнение начин. Като проводник на енергиите на Духа на Мира и Аватара на Синтеза, Той ще обединява, а няма да разделя. Той ще признава, а няма да отрича. Неговата поява ще обедини всички хора на добра воля под знамето на разбирателството и сътрудничеството, полагайки основите на Новата световна религия. Религия, която ще представлява синтез от върховите достижения на всички клонове на науката и от най-доброто на досега съществуващите религии. Като всеобщи, общочовешки нравствени ценности ще се утвърдят самоосъзнаването за всеобщото ни духовно начало, толерантността, интуитивното ни възприятие за света, в който живеем, чувството ни за взаимносвързаност и взаимозависимост.

Тези от душите, които преди 2000 години са слушали с ушите си гласа Му и са гледали с очите си делата Му, и които са вече тук във въплъщение — те няма и не могат да бъдат заблудени или излъгани. Тези хора ще съумеят безпогрешно да Го разпознаят от първия миг, в който Той ще се появи отново на световна сцена. Ще го разпознаят чрез душите и сърцата си. Всеки от нас, който веднъж, дори и за кратко време, е имал святата привилегия да се докосне до тази Велика индивидуалност при предишното ѝ пребиваване на Земята, по незаличим начин е запечатал спомена за Неговата вибрация в душата си. Интуицията — шестото сетиво, което развиват и усъвършенстват все повече хора, с ясен и силен звън ще огласи в сърцата им: „Ето го Христос“.

Нека отново си припомним завета, който Той ни остави в зората на ерата на Рибите:

*„Нова заповед ви давам, да любите един другия;
както аз ви възлюбих, да любите един другия.
По това ще познаят всички, че сте Мои ученици,
ако любов имате помежду си.“*

Йоан, 13:34-35

Именно любовта, чувството за единство помежду ни и отказът ни от стремежа да се осъжда и анатемосва, ще допринесат за по-скорошното идване на дългоочаквания Вестител. Важно е хората на добра воля по целия свят да осъзнаят в още по-голяма степен, че всяко човешко същество е носител на Божествената искра. Че всички ние сме създадени различни, но и че сме равнопоставени в различията си, че всеки един от нас е толкова важен и значим, колкото и останалите. Няма такова нещо като висша или низша раса, „избран“ народ или духовен елит, който да се ползва от специални привилегии. Ако определен човек или народ носи в себе си белезите на избраничеството, то това означава, че е поел по-голяма отговорност за съдбата на човечеството и по никакъв начин не го облагодетелства — по какъвто и да е начин, за сметка на останалите.

Всички ние, които към този момент сме въплътени на Земята, сме преминали през опита на различните раси, националности и религии. И ако допускаме в себе си нетърпимост или осъждане — към евреите, негрите или арабите например, добре ще е да се замислим над тази своя склонност, да я отчетем като временен недостатък и да се опитаме да го трансформираме. Разделението и противопоставянето е старо и изпитано средство за контрол и манипулиране от страна на деструктивните сили и ако му се поддадем — съзнателно или не — ние се превръщаме в техни оръдия.

* * *

Може би и вие като мен се питате — как това обновление от планетарен мащаб, чието влияние касае период от 2160 години, ще ни засегне пряко — в рамките на това ни въплъщение? Ще съумее ли човечеството, разкъсвано от конфликти, притиснато от глад, мизерия и ширещо се насилие да преодолее илюзиите и изкушенията на материалното битие и да насочи вниманието си към духа?

Щедро изливащ се върху планетата, Христовият импулс, събуждайки сърдечния ни център, постепенно, но неотклонно вече променя самосъзнанието ни, в резултат на което постепенно ще се промени и битието ни — за много от нас — в този ни живот. Бавно, но безвъзвратно най-сетне всички ще проумеем, че началото е в духа,

който изгражда и обуславя формата, а не обратното. Че един човек, който дори и в най-нищожна степен съзнава връзката и зависимостта ни с останалите, духовното ни родство и единоначалието ни, той не може да вреди, да заграбва за себе си, да мрази. Нашата взаимносвързаност с другите хора — на енергийно ниво осъществена именно чрез сребърната нишка, вливаща се в сърдечната ни чакра, ни дарява способността да усещаме както болката, *така и радостта им* — без да е от значение разстоянието помежду ни. Възприемайки, *чувствознайки* положителните вибрации, излъчени от един щастлив човек, ние ще се изпълваме с това чувство и състояние, съпреживявайки го като свое собствено. Когато другите страдат — и ние ще страдаме. Когато другите са щастливи — и ние ще сме щастливи. Как тогава бихме могли да вредим на останалите — с дума, дело или мисъл, съзнавайки, че мигновено тяхното страдание ще става и наше?

* * *

Новата епоха, която настъпва, е време за обединение и сътрудничество. Всякакви спорове, неприязън или неразбирателство между последователите на различните религии и духовни школи води до разцепление и отслабване на духовната им сила. Христос съвсем ясно ни е предупредил, че *когато едно царство е разделено против себе си, това води до неговото опустошение*. Докато ние спорим колко дявола могат да се съберат на върха на една игла, силите на мрака не губят време и енергия за подобни неща и настъпват при всяка удобна възможност. На повечето хора им е трудно да си представят натиска, на който са подложени всички светли души, заради смелостта им да застанат на страната на Всемирната Бяла ложа, работейки с всичките си сили за по-скорошното Второ пришествие на Христос.

Бъдещето на Земята — както никога досега, е в ръцете на човечеството. За да можем да приемем новия духовен импулс и Откровението за новата ера е необходимо да покажем, че сме готови за него. Кога, като представител на коя нация и религия ще се появи Христос, дали ще бъде мъж или жена — засега това не се знае. За себе си зная само, че ще доживея това велико събитие — в това си тяло, в

тази си личност. И се моля наистина да се покажа готова и достойна за тази привилегия.

Разширението на съзнанието ни, което ще предшества промяната на битието ни, вече се забелязва от всеки освободен от предразсъдъци и предубеденост човек. От всички нас се очаква да прилагаме все по-действено — в ежедневните си дела, предишните заръки и напътствия на Христос. Тогава, един ден, напускайки Земята и сегашното си тяло, ще отнесем в душите си непоклатимата вяра, че при следващото си слизване на нея ще намерим един щастлив, мирен и благоденстващ свят. Свят на любов, сътрудничество и хармонично съжителстване с всяка форма на живот на тази прекрасна планета.

НАШИТЕ ДУХОВНИ УЧИТЕЛИ

Повод за написването на тази статия ми даде моя позната, която веднъж ми зададе странен въпрос. Попита ме кой е моят духовен учител. Вместо да ѝ отговоря директно, аз я попитах защо се интересува. И така, в последвалия разговор ми стана ясно следното: тя смяташе, че контактът с духовен наставник е привилегия, оказвана на малцина „избраници“. Не зная със сигурност (въпреки че се досещам) кой точно ѝ беше вгълпил тази представа, но ми се иска да внеса известна яснота по темата, изхождайки разбира се от личния си опит и наблюдения.

Както някои от нас, след завършване на образованието си, избират учителската професия, така и напредналите в духовно отношение поемат ролята на учители за по-малко развитите. Всеки склонен към размишление и анализ човек би стигнал до извода, че човешкото развитие и прогрес се основават на приемствеността. Достигнатото от един индивид знание, опит и относително съвършенство, се споделя под една или друга форма с останалите. А те от своя страна го доразвиват и усъвършенстват, прибавяйки своя опит и знания. Плодовете от техните усилия отново стават достояние на цялата общност или нация, а не след дълго — на цялото човечество.

За разлика от твърдите материалисти, изучаващите духовните науки добре знаят, че знанията се предават не само по директен път — т.е. при личен контакт и словесно общуване. Всяка излъчена от който и да е ум мисъл, стига да е с достатъчен енергиен интензитет, се записва в отразяващия етер, често наричан *акашови записи*. А веднъж запечатана там, тя е на разположение на всеки, който вече е разширил съзнанието си, развивайки способността да извлича информация от Паметта на Природата. Независимо че сме разделени физически (поради това, че обитаваме отделни физически тела), *духовно ние винаги сме били и ще продължим да представляваме едно цяло*. Така че достиженията на един от нас не са лични, а колективни, колкото и трудно да се приема този факт на сегашния ни етап на развитие.

Но да се върнем на темата за духовните Учители. Импулсът за споделяне на знанията и натрупания опит, с цел непрекъснато и възходящо развитие, което е в основата на еволюцията, е заложено от Създателя във всяко от творенията му. Всеки от нас, който е напреднал до определена степен, вече е учител за тези от събратята си, които все още не са достигнали до неговото ниво на развитие. В известен смисъл цялото човечество е Учител на вълните на Живота, които го следват — животните, а след тях и растенията, и минералите. Всяка душа, при поредното си въплъщение, си построява подходящо физическо тяло, съставено от милиарди животи, на които предоставя поле за развитие — това са клетките, съставлящи нашия великолепно организиран организъм.

Великите духовни Учители на цялото човечество, които носят отговорността за развитието ни, вече са освободени от кармичната обвързаност да се прераждат във физически тела. Въпреки това, някои от тях по своя воля и днес обитават такива, изхождайки от принципа за целесъобразност и необходимост. Всеки от тях има свои ученици, с които работи, а те от своя страна предават необходимите знания на свои ученици в тела.

Общуването между ученик и учител най-често се осъществява по време на сън, като информацията се предава от ума на учителя в ума на ученика. Тези контакти се осъществяват в менталните нива, където липсват изкривяванията и ограниченията, характерни за астралния свят. Имайки предвид инертността на плътната физическа материя, а оттам и на мозъка, този начин на предаване на информация е светкавичен, по-съвършен и по-ефективен. Самата информация най-често представлява зародиш на идея, която ученикът следва да усвои и развие в будно състояние. В редки случаи такива послания се предават и по телепатичен път, когато човек е в будно съзнание.

Възможно е нашият духовен учител, който ни обучава по време на сън, да е от нашата раса, националност, дори населено място, а е възможно да живее на друг континент, да изповядва друга религия и никога да не се срещнем лично. Твърде е възможно някой от по-напредналите му ученици да присъства в живота ни, дори да е някое от децата ни. Често такива души, натоварени от учителя ни пряко да ни наблюдават и да ни помагат, обитават тела със скромна външност, не се намират по високите етажи на обществената йерархия, а и нямат

подобни желания. Такива хора не бият на очи, не се стремят да застанат под светлините на прожекторите, дори обратното — по всякакъв начин се стремят да не се отличават от останалите. Ако им се наложи да привлекат общественото внимание, те го правят, изпълнявайки поръчение. Но и в тези случаи скромността им е впечатляваща, липсват шумни претенции за духовно водачество, огласяване на „истини от последна инстанция“, или месиански комплекс. Да не говорим, че никога няма публично да афишират своята степен на развитие, а още по-малко, водени от себични цели, да огласят името на Учителя си.

Има една известна фраза, която гласи: *„Когато ученикът е готов, ще се появи Учителя“*. И тя е вярна, но ако бъде правилно разбрана. Когато човек напредва в духовното си развитие, той повишава и енергийния си потенциал. Гледана от вътрешните нива, неговата аура засиява по-ярко и това събитие бива забелязано. И тогава някой от по-напредналите поема за обучение стремящия се. Не казвам — желаещия, защото желанието има съвсем друга основа и няма нищо общо с искрения стремеж към духовно усъвършенстване. Групите на обучаващите се души се сформират на принципа на сходството — лъчево и духовно, и нямат връзка с физическите ни прилики или различия, нито пък със социалното ни положение. И тъй като в духовното развитие е важен не личният, а груповият напредък, винаги, когато един от групата напредне, това автоматично оказва положително влияние и на останалите.

По мое мнение мисълта дали имаме или не духовен учител трябва да е последното нещо, което да занимава и тревожи ума ни. А според мен самият факт, че си задаваме подобен въпрос, е достатъчно красноречив.

ПОСВЕТЕНИ И АДЕПТИ

Подобно на много други термини, които срещаме в литературните източници на различните духовни школи, и понятията *посветен* и *посвещение* съдържат смисъл, доста по-различен от светското ни разбиране за тях. Тъй като интересът към темата за посвещенията е голям, а изхождайки от личните си наблюдения смятам, че в близко време той още повече ще нараства, въпреки изключителната ѝ сложност реших да я включа в книгата.

За да изключа възможността тези две понятия да бъдат изтълкувани погрешно, накратко ще уточня — тук изобщо не става дума за интелектуално познание или навлизане в тайни и/или мистерии, които са на разположение на малка привилегирована група и са недостъпни за простосмъртните. Погледнато от този ъгъл, то тогава всеки от нас, в зависимост от интересите или образованието си, може да смята себе си за посветен в определена област на човешкото познание.

Степените на посветеност на душата, на които ще спра вниманието ви в следващите няколко страници, визират разширението на съзнанието ни, така че до физическия ни мозък да достига осъзната информация от по-висшите измерения, която не е достъпна за петте ни физически сетива.

Постепенно, в хода на еволюцията, ние ще ставаме съзнателни в тези шест фини полета, точно по същия начин, по който на този етап от общото ни развитие сме съзнателни в първото — физическото поле. Нещо повече. При приемането на всяка една от седемте степени на посветеност душата е вече не само съзнателна, но и способна да упражнява първоначално частичен, а в хода на развитието си и все по-цялостен контрол над типа им материя, в съответствие със законите, които ги управляват.

Известно е, че от дълбока древност и до днес, в затворени и тайни общества се провеждат церемонии, посредством които техните членове биват посветени — до определена степен, в тайните знания, ревниво опазвани от тези общества. За какво точно става дума на

широката общественост не е известно, именно поради строгото съхраняване на тайната, свързана с всичко, което касае дейността и целите на тези групи. Но, при определяне нивото на готовност конкретен индивид, членуващ в тях, да бъде подготвен и да приеме някаква степен на *посветеност*, решаваща роля играе преценката на водача /или водачите/ му. Което от своя страна предполага известен субективизъм.

Моето разбиране за това понятие, както вече разбрахте, има много по-дълбок духовен смисъл и, за да може да се осмисли още по-пълно, е необходимо да сме придобили поне принципни познания за телата, т.е. енергийните нива, от които сме изградени, и които обитаваме. Темата за строежа на човека е многообхватна и сложна за изразяване в кратка форма, но е необходимо, поне бегло, да се спра на нея, за да мога да изложа познанията си за самите *посвещения*.

За въплътения и пребиваващ на Земята във физическо тяло индивид тези тела, изграждащи троичната му аура, съответно са три — физическо плюс етерно, астрално и умствено (ментално). Тези три проводника предоставят на въплътената душа подходящи за обитаване форми за проявление в трите свята — физическия, астралния и менталния, които представляват телата на планетарния Логос. Те, както и четирите ни висши тела, а и цялата Вселена, в съответствие със степента на вибрация на материята, от която са изградени, от своя страна се делят на седем поднива. Душата, която представлява проявление и проводник на духа, също е „облечена“ в троично тяло — това е т.нар. *каузално (причинно)* тяло. В източната философия трите слоя на каузалното тяло са наречени Атма, Будхи и Манас — дух, материя и съзнание (разум).

Посвещенията, които разглеждаме, касаят именно душата и каузалното тяло. Противно на представата ни за ритуали и церемониалност, тези духовни израствания представляват нещо съвсем различно — мистериозно и съкровено. За човека във физическо тяло те са общо четири и бележат етапи от духовното му развитие и изкачване по еволюционната спирала.

Самият процес — най-общо казано — се свежда до индуцирането на каузалното тяло на душата, чрез насочване и провеждане през него на определен лъчев тип енергия, като по този начин способността му да провежда високите енергии от по-фините

нива към троичната личност рязко нараства. Осъществява се във висшите поднива на менталния свят /до трето посвещение/, под наблюдението и чрез съдействието на Учителите, а при протичането му будното съзнание на посвещавания е изключено — т.е. човекът или спи, или е в състояние на медитация.

Важно за всички нас е да осъзнаем, че връзката между фините полета на съществуването ни и физическото измерение е *двупосочна* — т.е. импулсите текат както от горе на долу, така и обратно. Както от духа, през душата — към личността, така и от личността — през душата, към духа. В този смисъл, когато човекът във въплъщение — чрез начина си на живот, мислене и емоционални реакции, е разширил аурата си, повишавайки вибрациите на трите съставляващи я носители, именно това вътрешно сияние, тези повишени вибрации, които няма начин да бъдат симулирани, подават към душата импулса, че конкретната личност е подготвила троичното си тяло да понася и провежда по-фини и с по-голяма степен на вибрация енергии. Готовността му за посвещение, както сами разбирате, вече не подлежи на субективната преценка на която и да било личност, тъй като бива демонстрирана — по неподлежащ на съмнение и оспорване начин, от самия него.

Личността, излъчена от душата и въплътена на Земята за натрупване на опит и израстване, е подала недвусмислен сигнал, че е готова да възприеме, проведе и заземи висшите духовни импулси, идващи от Създателя. Изминат е дълъг и труден отрязък от пътя на тази душа към съвършенството. На Земята още една личност е демонстрирала готовност да бъде включена активно във веригата на духовната Йерархия. Запалена е още една лампичка, към която да потече божественият импулс, за да освети живота на всички ни.

* * *

В християнските традиции четирите посвещения — тези степени на нашето развитие, през които преминаваме, подчинявайки се на законите за кармата и прераждането, са описани, макар и символично, в Новия завет. Това са: Рождество; Кръщение; Преображение и Разпъване на кръст. Следващите посвещения, които се приемат от

Учителите и духовно напредналите са: Възкресение; Възнесение и Завръщане при Отца.

Посвещенията, тази символична форма на възкачване на душата по пътя на завръщането ѝ при Отца, нямат нищо общо с представата ни за изкачване по стълбата на обществената или служебната йерархия. Човешкият ни стремеж за издигане — в материален план, е продиктуван от материалистичните ни възжелания — за пари, власт, относителна свобода и възможност да доминираме над другите. Все желания, продиктувани от интересите на отделната личност — обособена и самоизолирала се от останалите. Духовният ни стремеж за извисяване в същността си е продиктуван от импулса *да служим* и идва от самата душа.

За да може всеки от нас да възприеме този импулс, който помита егоизма и алчността и дава път на алтруизма и съпричастното ни отношение към всяка форма на живот, населяваща планетата ни, е необходимо да съумеем да изградим енергиен мост — своеобразен канал за връзка с душата ни, по който да изпратим сигнала, че сме готови да приемем посвещение.

На изток наричат този канал *антакарана*. В същността си представлява енергийна нишка, която, в съответствие с вътрешното ни развитие, все повече се разширява и укрепва. По този енергиен канал, все по-мощно и осезаемо от конкретната личност, започва да тече енергията на висшата ни същност. Човекът, съумял да прокара дори и най-тънката нишка, започва все по-ясно да долавя нейните послания. И именно от този знаменателен момент нататък той преминава от символичната Пътека на изпитанията към пътя, водещ към посвещенията. С всеки изминат етап от живота си той все повече се превръща в личност, насочвана, подпомагана и подчиняваща се на плановете и стремежите на собствената си душа. Душата ни, която винаги, във всеки един миг от нашето съществуване — независимо дали го осъзнаваме, е в директно съприкосновение с Бог.

Постоянно изменящите се планетарни условия и прииждането на обновяващи енергии към планетата ни създават условия за небивал досега напредък и приближаване към Портала на посвещенията на милиони човешки същества. На физическо ниво всички ние усещаме промените чрез състоянията на организма си. Временният дискомфорт, до който води протичането на тези високи енергии през телата ни,

много наподобява на различни болестни симптоми, което плаши доста хора. Затова споделям тези свои познания с вас. За да узнаете, че много от нас сега навлизат в своя „духовен пубертет“. Един етап от развитието ни, който си има своите неудобства и трудности, но който е неизбежен и просто трябва да се премине.

Въпреки че, спирайки вниманието ви върху символиката на Рождество Христово, бегло споменах за Посвещенията, в следващите няколко страници ще разгледам темата малко по-подробно.

ПЪРВО ПОСВЕЩЕНИЕ — РОЖДЕСТВО

Ако сравним етапите от духовното развитие на човека със степените на образованост, то Посвещенията биха съответствали на висшето образование. За да навлезем в учебните зали на университетите, ние трябва да придобием съответните знания, преминавайки през началното, основното и средното образование. Едва тогава, вече придобили основни познания в различните области на естествените и точните науки, ние се насочваме към конкретна област на досегашното човешко познание и продължаваме образованието си в някое от многобройните висши учебни заведения. Разликата между светската и духовната степен на познание се състои в това, че при духовното си развитие всички — без изключение — продължаваме нагоре и, рано или късно, влизаме в учебните зали на Неостаряващата Мъдрост.

Нишката на Ариадна, която води всеки от нас през сложния лабиринт на духовното познание, е принципът на аналогията. Всяка, дори и минимална степен на познание, вече може да служи за ориентир и средство за съпоставяне, чрез което да възприемем и усвоим новата информация. Представете си едно новородено бебе. Душата му, завърнала се на Земята чрез поредното въплъщение, попада в един напълно непознат свят, при съвсем различни условия. На всичко отгоре и тялото, което е връзката ѝ с този свят на най-плътната материя, също е ново, неразвито и трогателно безпомощно. Първите седем години от живота душата посвещава на неговото овладяване и поставяне под контрол. Следващите два седемгодишни цикъла са посветени на овладяването на астралния и менталния носител. И едва след като се е научил да ги управлява, човек вече може пълноценно да ги използва, да опознава заобикалящия го променен и нов за него свят и — в крайна сметка — да трупа нов и полезен опит.

Подобни етапи на развитие — но вече с много по-голяма амплитуда, в много по-разширен смисъл, ние преминаваме и по пътя на цялостното си духовно усъвършенстване. Принципът на повторенията — отново на същия етап, но на по-високата извивка на

спиралата, е основополагащ и е заложен в основата на развитието на Вселената и Живота. Трите Посвещения, които в основата си наподобяват овладяването на трите ни тела в рамките на един живот, и през които всеки от нас трябва да премине, бележат степената на контрол постигнат *от страна на душата* над низшите ѝ носители.

Първо посвещение се приема тогава, когато душата съумее да установи окончателен контрол над физическото тяло. Това означава, че човек трябва да успее да превъзмогне всички изкушения и пристрастености, които най-плътният му носител издига като препятствия. Тъй наречените „грехове на плътта“ — пианство, лакомия, сексуални апетити, вече не трябва да господстват. В Новия завет тези изкушения символично са представени чрез първото предложение, което сатаната прави на Христос, отвеждайки го в пустинята. Пустинята, където човек остава сам със себе си и никой, освен собствената му душа, не може да го изведе оттам. Тази устойчивост спрямо непрестанните претенции на тялото всеки от нас е изграждал бавно, постепенно и с много труд, в продължение на безброй животи.

В днешни времена променените условия за съществуване на планетата вече не налагат необходимостта да се концентрираме изцяло върху начините за физическо оцеляване. Отдавна сме напуснали пещерите, климатът е много по-благоприятен, храната, облеклото и подслона се осигуряват с много по-малко физически усилия. И ако към този момент по света все още има много гладни, зле облечени и останали без подслон хора, то това се дължи на прекомерните амбиции и желания на нищожно малка част от човечеството. Не е далеч времето, когато еволюцията ще принуди тази шепа „господстващи“ или да се промени, или ще ѝ бъде отнета възможността да се връща за въплъщение точно тук — на тази планета. Не поради налагането на висша воля, което би нарушило Закона за свободната воля и избор. А поради това, че в резултат на стремежа и усилията на останалата част от човечеството, планетарните условия за живот ще са променени. В условията на повишени вибрации на телата на планетарния Логос душите на ориентираните към егоизма, злобата и алчността, просто няма да могат да съществуват. Премахването на мизерията, болестите и всички други неблагоприятни условия е в наши ръце. Кое е пряк стимул за духовно развитие и усъвършенстване.

Облекчените условия за физическо съществуване (в планетарен мащаб) говорят за факта, че вече голяма част от човечеството е преминала през първо посвещение. До голяма степен е усвоен един важен урок. Вече сме пораснали, преминали сме „първите седем години“ и можем да продължим нагоре.

В Планинската си проповед (Матей, Гл. 5–7) Христос изрича: „... и лявата ръка да не знае какво прави дясната“. До определено ниво на развитието ни съществува прекъсване на съзнанието (при преходите ни в Тънкия свят по време на сън, молитва или медитация) и физическия мозък не регистрира в будното съзнание дейността и подвизите на духовната ни същност във висшите светове. В действителност повечето от хората, приели първо посвещение, нямат ясна представа, че вече са преминали през него. За това събитие обаче ни се дават косвени знаци. За този значим етап от развитието ни Тибетеца казва: *„отделният посветен, който приема това посвещение, осъзнава големи промени в отношението към себе си, към събратята си, към обстоятелствата и към начина, по който си обяснява събитията в живота. Посветеният има нова ориентация към живота и забелязва един нов мисловен свят“*.

Белезите, подсказващи, че отделният индивид е преминал през Рождество, са все по нарастващата любов, състрадание и съпричастност, които посветеният проявява към всяка форма на живот. Нараства и стремежът към повече духовно знание. Без значение дали изповядва дадена религия, а и не е задължително да е религиозен в традиционния смисъл на думата, такъв човек се изпълва с една нова духовност. Чувството за отговорност нараства, а импулсът да се служи и помага на събратята става все по-мощен. *Осъществило се е рождеството на Христос в пещерата на сърцето.*

ВТОРО ПОСВЕЩЕНИЕ — КРЪЩЕНИЕ

Етапът от духовното ни развитие, наричан Второ посвещение, също символично и кратко е описан в Новия завет. Това е изкушението, на което сатаната подлага Христос, предлагайки му всички материални богатства на света. На изпитание е подложен най-трудният за покоряване и поставяне под контрол аспект от човешката ни природа — желанието. За помощ при овладяване на главния източник на всичките му страдания конкретният индивид може да разчита основно на самия себе си — на целия си досегашен житейски опит. Опит, натрупан в продължение на неизброим низ от животи.

Следвайки принципа на повторенията, ние преминаваме през този труден етап във всеки отделен живот. Наричан „криза на юношеството“, той обхваща вторите седем години — от 7-мата до 14-тата, и съвпада с пубертета и половото съзряване. През този втори седемгодишен период душата за пореден път се учи да овладява и поставя под контрол емоционалния си носител — астралното тяло. В тази възраст развитието на разума и логичното мислене все още са в зачатък. Главната движеща сила при реакциите ни в различните ситуации, както и при взимането на решения, са нашите желания и емоции.

Приемането на второ посвещение е подобно на този седемгодишен период, но вече в много по-разширен смисъл. Този етап бележи овладяването, от страна на душата, на емоционалното тяло и окончателното му поставяне под контрол. Тежката битка е завършила. Урокът е научен. Предстои обаче един дълъг период на потвърждаване на наученото и усъвършенстване. Ако отново си послужим с принципа на аналогията, можем да намерим безброй примери от всекидневния си живот, които да ни помогнат да вникнем с по-голяма лекота в науката за посвещенията. Да вземем за пример отново един студент — по медицина например. За да получи необходимите знания, той пет години изучава обща медицина. Следват държавните изпити, след това специализация, а след това практика, трупане на опит и непрекъснато

самоусъвършенстване, в крак с постоянните новости в тази област. Позволи ли си да спре за миг, той вече изостава.

За да преинем през това тежко изпитание, наречено второ посвещение, е нужно да се научим да жертваме личните си желания — за благополучие, власт, контрол над другите. Да съумеем да поставим общите интереси над личните, осъзнавайки, че добро е само онова, което е полезно за всички. На този етап от човешката еволюция това изпитание е най-трудното и тежкото за преодоляване. Остатъците от атлантския тип съзнание, поради които основна част от човечеството е все още фокусирана в емоциите и желанията, трябва бавно и трудно да бъдат трансформирани. Ето защо преминаването през второ посвещение е задача на цялата Пета коренна раса.

Периодът между първо и второ посвещение е най-дългият и за мнозина е времето на най-големи трудности. Характерното за хората, които изминават тази отсечка от индивидуалното си развитие, е все по-нарастващият интерес към духовни знания. Значително се развива стремежът да се мисли (вместо да се чувства), да се знае, както и да се споделят и прилагат тези знания. Нараства чувството за лична отговорност, човек изоставя пасивността и става значително по-активен в мислите и действията си. Той вече до голяма степен е осъзнал, че причината за бедите и нещастията му се коренят в собственото му минало. Дори и да не е чувал за закона за кармата и прераждането, дори и да не проявява видим интерес към източната философия, теософията и езотериката, той интуитивно разбира, че животът — като цяло, и неговата лична съдба — в частност, се управляват от неумолими и безпристрастни космични закони.

Второто посвещение е свързано с центъра на сърцето — четвърта чакра. В този център се влива нишката на живота — енергийният канал, по който към въплътения човек тече енергията на Йерархията, преминавайки през собствената му душа. Поради това, че в по-голямата си част човечеството е готово да премине през този общ етап от развитието ни, Йерархията изпраща все по-мощни импулси за събуждането и развитието му — към тези, които имат вътрешната готовност да ги приемат. На физическо ниво отделният индивид реагира с характерни телесни симптоми, които проявявайки се плашат доста хора.

Изхождайки от личните си наблюдения смее да обобщя, че тези конкретни усещания се изразяват чрез лека аритмия, стягане, пробождане в сърдечната област и дори изтръпване на лявата ръка. Характерното при тях е, че при медицински преглед не се регистрират никакви функционални или физиологични отклонения, което доста озадачава специалистите. В такива случаи лекарското заключение обикновено е — „оплакването е на нервна почва“. Което в най-грубата си същност не е далеч от истината. Освен тези чисто физически усещания хората, които все повече се приближават към второ посвещение забелязват, че значително нараства степента им на интуитивно възприятие. Някои от тях развиват свръхсетивни възприятия в определена степен — започват да виждат аурата на растенията и дори на събеседниците си, долавят мислите и настроенията им, сънуват пророчески сънища.

Самото събитие — приемането на второ посвещение — се регистрира в мозъка по някакъв начин. Най-често под формата на ярък, запомнящ се сън, но често човекът не е в състояние да го разтълкува и поради това не му обръща особено внимание. Въпреки това той не се изтрива от паметта му. Поне до момента, когато по един или друг начин не разбере чрез будното си съзнание неговия смисъл. За това може да му помогне разговор с друг човек, прочит на определена книга или някакво друго „случайно“ събитие. Но винаги под такава форма, че в него не остава никакво съмнение за какво точно става дума.

Всички ние имаме право да узнаем на какво ниво от развитието си се намираме. Вътрешното ни израстване обаче вече не ни позволява да се изпълваме с излишна гордост или чувство за превъзходство по отношение на останалите. Вече интуитивно разбираме, че поемаме по-голяма отговорност — за личната си съдба и за съдбата на човечеството. Когато аз имам радостта да срещна такива хора, обичам да им казвам: *„Добре дошли в отбора“*.

ТРЕТО ПОСВЕЩЕНИЕ — ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Най-трудният и продължителен период за нас е времето между първо и второ посвещение. Веднъж преминал през *Кръщение* човек напредва бързо и е възможно да приеме трето и четвърто посвещение в същия живот. Тази степен на развитие, наречена символично *Преображение*, бележи постигнатия от страна на душата контрол над умствения носител. На него съответства периода от 14-тата до 21-та година, когато човек развива и започва все по-пълноценно да използва менталното си тяло. Приблизително до двадесет и една годишна възраст чакрите достигат степента си на развитие, достигната в предишното въплъщение. Завършил е „преговора“ върху уроците, научени през предишните му животи и от този момент нататък започва работата за натрупване на нови знания и лично усъвършенстване — задача, която всеки от нас — сам или с помощта на Учителите, си е поставил, преди да се прероди.

За да можем в по-пълна степен да разберем същността на посвещенията е необходимо да придобием познания за развитието на Слънчевата система, Земята и човека, на когото именно на тази планета е отредено място за развитие. Преди да достигне до тази форма, нашата планета също е преминала през своите превъплъщения, които в космогонията на розенкройцерите и антропософите са наречени *периоди*, (при теософите терминът е *вериги*), като всеки от тях включва седем етапа — кръгове (или обиколки). През тези периоди бавно се изграждат и усъвършенстват, в съответствие с еволюционния план, телата — както на човека, така и на самата планета. През всеки период се построява една от „плътните“ форми за конкретно проявление и съответстващата ѝ духовна (безформена) част. По-долу бегло изброявам само плътните носители.

Сегашния период — наричан Земен е предшестван от: Сатурнов — посветен е на изграждане на прототипа на физическото тяло; Слънчев — през първата му обиколка отново на принципа на повторенията се усъвършенства физическото тяло, а през втората се изгражда етерното тяло; Лунен — първата обиколка отново е времето

за работа върху физическото тяло, втората — за етерното тяло, а през третата се създава астралното тяло; Земен — периода, в който понастоящем се намираме — първите три обиколки са времето, посветено на повторенията — работи се по усъвършенстването на физическото, етерното и астралното тяло. Четвъртата обиколка е посветена за същинската работа на Земния период — а именно изграждане на умственото тяло на човека.

Времето, в което живеем, е приблизително средата на тази четвърта обиколка, по време на която земното човечество е развило пет от общо седем коренни раси. Началото на този кръг се губи далеч назад във времето, когато формата — както на планетата, така и на човека е била съвсем различна от сегашната. По подобен начин човешкият ембрион в момента на зачатие с нищо не прилича на новороденото бебе. Тези етапи от човешкото развитие през четвъртия кръг на Земния период са: Хиперборейска, Поларианска, Лемурийска, Атлантска и нашата — Арийска пета коренна раса. Като цяло задачата на пета раса е изграждането, усъвършенстването и поставянето под контрола на душата на умственото тяло и самосъзнанието.

Още от самото начало, в зората на Сатурновия период, Божествените Искри — Монадите, на последователни жизнени вълни са навлизали за възплъщение, развивайки Божествения замисъл. Най-напредналите от тях — пионерите на всеки кръг, постепенно са влизали във все по-усъвършенствани и развити тела. Душите, които в наше време обитават телата на пета коренна раса, са „отличниците“, преминали успешно периодите и кръговете, които бегло изброих дотук. Важно е за изучаващите духовните науки да усвоят представата, че цялата еволюция се основава на груповото развитие и непрекъснато усъвършенстване, при които индивидът поставя плодовете от личния си напредък пред общия олтар, откъдето те могат да се използват от всички останали форми на живот.

Преминалият през трето посвещение демонстрира все по-уверено контрола, който висшата му същност — душата — е постигнала над трите низши носители — физическото, астралното и менталното тяло, които съставят троичната дреха на личността. Подобно на паяка, който сам изтъква своята паяжина, индивидът е изградил мистичната нишка *антакарана*, която е енергийният мост, свързващ висшите с низшите носители. По този символичен мост, все

по-ясни и осезаеми, текаат импулсите на душата. Благодарение на тези съкровени импулси гордостта на ума и стремежа на интелекта да наложи контрол над сърцето, бавно и постепенно биват трансформирани. Алхимията на Живота преобразява знанието и натрупания опит в Мъдрост. Такъв човек все по-ясно осъзнава *единството* на Живота. Неговият личен Аз, без да губи свята индивидуалност, все повече се разтваря в колективното съзнание. Отпада стремежът за самоизтъкване, осъждане и обособяване и на тяхно място, посредством искрящия лотос на сърдечната чакра, разцъфтява Любовта.

Това вътрешно съзряване води до характерна промяна в чакрите и аурата на конкретния човек. Докато при повечето хора тя има яйцевидна форма, която обгръща цялото тяло, при посветените над второ посвещение енергийната дреха започва бавно да се изтегля към горните центрове. Най-напред до диафрагмата и центъра на слънчевия сплит, а по-късно се издига и над него — до четвърта чакра, която става все по-активна. Именно посредством сърдечния център, където се влива енергийната нишка на Живота, ние осъществяваме връзка с душата си, която от своя страна е във връзка с Йерархията.

Описаното изкачване на енергията към по-висшите центрове е съпътствано с конкретни физически усещания, които са строго индивидуални и въпреки това могат да бъдат обобщени. Характеризират се с физически болки — т.нар. *свещени болки*, в различни части на тялото, в които са разположени по-малките енергийни центрове. Тези болки имат различно времетраене — понякога могат да продължат до няколко месеца. В основата си се дължат на протичането на високите енергии на душата, а малко преди и след трето посвещение, и на енергиите на Монадата през физическото тяло. В същността си имат пречистващ ефект, след който импулсите на истинския Човек могат все по-безпрепятствено да достигат до будното съзнание на въплътената личност. При това издигане на аурата низшите тела символично умират, така както това става и след физическата смърт. Но преди това душата вече е извлякла и абсорбирала целия натрупан чрез тях опит.

Приелият Трето посвещение, в резултат на все по-мощно нахлуващите висши енергии, засиява с една ярка вътрешна светлина. Преминал през своето *Преображение*, такъв човек вече живее живота

на душата. Когато преобладаващата част от човечеството премине през този етап, на Земята ще видим въплътено Петото — *Божие царство*, което е целта и върха на развитието ни през Земния период. Казано по-простиичко — тогава ще настъпи ерата на Любовта.

ЧЕТВЪРТО ПОСВЕЩЕНИЕ — РАЗПЪВАНЕ НА КРЪСТ

От гледна точка на Йерархията трето посвещение — *преображение*, се смята за първото главно посвещение. За разлика от първите две, приелият трето посвещение в рамките на относително кратък срок след това събитие ясно осъзнава, че е преминал през него. В резултат на постигнатия от страна на душата контрол над трите нисши тела, същите символично умират. Целият натрупан посредством тях опит вече е абсорбиран и запечатан като информация в каузалното тяло. Веднъж съхранено в тялото на душата, натрупаното знание се трансформира в мъдрост. Това е нашето съкровище, което вече никой не може да ни отнеме и от което личността черпи опит, сили и вдъхновение във всеки миг от живота си. Аурата се изнася към центровете в главата — шеста и седма чакра, подобно на светъл ореол, с какъвто християнската иконопис увенчава главите на светците.

Един такъв човек демонстрира степента си на посветеност единствено чрез начина си на живот, без да изразява каквито и да било словесни или други претенции относно духовния си ранг. Пречистените му тела активно изпълняват функцията на все по-мощен проводник за фините енергии от по-висшите нива на съществуване. Той вече интуитивно разбира, че да служи на целите на еволюцията не означава непременно действеност на физически план. Че не е задължително да се изявява в общественото пространство — като оратор, писател, организатор или център на група, привличайки внимание към личността си. Самото му присъствие на планетата, като жив проводник на висшите енергии, е неговата основна форма на служене. Той не се терзае от въпросите дали и доколко е полезен. Интуитивно доловил неразривната си връзка с всички форми на живот, до болка чувствителен за събития и страдания по всяко кътче на планетата, той вече живее живота на душата.

Духовното събитие, наричано *четвърто посвещение* е венецът, който увенчава пребиваване му във физическо тяло на Земята. За да се подготви за него, той постепенно е изградил сребърната нишка, свързваща монадата с душата — точно по същия начин, по който до

този момент е изграждал нейния по-низш еквивалент — *антакарана*, свързваща душата с личността. Благодарение на пробудените си енергийни центрове в главата вече е способен да възприема, провежда и заземява тези високи енергии.

Връзката с монадата се осъществява посредством енергиен канал, вливащ се в седмата, коронната чакра, намираща се на темето. Когато тази връзка бъде изградена, ролята на душата като проводник и трансформатор на висшите импулси на духа постепенно намалява, докато в определен момент отпадне напълно. Каузалното тяло постепенно се разтваря и символично умира. Целият натрупан от душата опит се абсорбира от духа. От този знаменателен момент нататък човекът, приел четвърто посвещение, се превръща в живо въплъщение на словата, изречени от Христос: „*Не съм аз този, който върши делата, а Отец ми, който живее в мен*“.

Взела всичко, което условията на планетата предлагат за трупане на опит, душата вече не се нуждае от превъплъщение в човешка форма, заради собственото си израстване. Кармичните дългове, с незначителни изключения, са изплатени. От тук нататък, както вече стана дума, правото на свободен избор бива упражнено в много по-пълна степен от приелия четвърто посвещение. Дали ще избере — когато напусне физическото си тяло, да се завърне на планетата, в синхрон със закона за кармична необходимост, за да помага на събратята си, или ще предпочете да продължи развитието си при други, свършено нови условия — този съкровен избор е негово право и единствената му награда за самоотверженото му служене на човечеството.

Животът на човека, вървящ по пътя към това духовно достижение, е белязан със знака на саможертвата. Личният Аз, поставен изцяло под ръководството на духа — посредством душата, вече не играе определяща роля при вземането на решения. Воден от безмълвните напътствия на душата си, наричани интуиция, той вече притежава способността да предприема точното действие в точния момент. Повече не се налага да губи време и да пилее енергия при определяне на печелившия ход на принципа: действие — грешка, отново действие — грешка, за да достигне до верния отговор на задачата.

Каквито и беди да се струпат на главата му — болест, материална или друга загуба, конфликти или противоречия със самия себе си или с обкръжението си — той знае, че преодоляването на това препятствие е избор на душата му. Че е просто поредното изпитание, често поставено му — чрез нея, от Учителя му, който го наблюдава и напътства. Усещането за самотност, което до неотдавна го е довеждало почти до отчаяние, отстъпва място на ясно осъзнатото чувство за незрима, но съвсем реална подкрепа във всеки миг от земното му съществуване.

Зовът му за напътствие и помощ — в мигове на безизходица, бива чут и получава почти мигновен отклик. В случай че не получи подкрепа в труден за него момент, той разбира, че има в себе си сили да се справи сам с възникналата трудност, че дълбоко в себе си знае верния отговор на задачата, пред чието разрешение е изправен. Често — именно преодолявайки такива несрещани до този момент от живота си трудности, узнава за нови и неподозирани от самия него собствени сили и способности. Едно безценно за него откритие, което като мълния осветява потайни до този момент аспекти от живота му, изпълва го с нова увереност в собствените му сили и му служи за стъпало към следващото изпитание и новия урок.

Независимо от това, дали личността във въплъщение е натрупала интелектуални знания за космичните закони, човекът във физическо тяло интуитивно ги съблюдава и се ръководи от тях в ежедневните си дела, защото вече има свободен достъп до мъдростта, съхранена в каузалното тяло на душата му. И защото — посредством душата си, вече може да черпи от мъдростта, натрупана в хода на развитието ни от цялото човечество.

На трудностите и препятствията, които се изпречат на пътя му, той вече гледа като на учебни тестове, без дори и за миг да ги смята за несправедливи страдания или наказания. Способен първо да съзре, а по-късно и да извлече урока от всяко дребно житейско събитие, той уверено напредва по пътя си и, без каквато и да било показност, служи като жив пример на всеки, с когото влезе в пряк или косвен контакт. Последните кармични задължения, които все още го държат привързан към Земята, се изплащат в шеметно съкратени срокове. Интензивността на живота му, изпълнен със събития, на които той, вече автоматично, поставя положителен знак, на принципа „всяко зло

— за добро“, непосилна за мнозинството, му налага своето все отчетливо и изморително темпо.

Сияещ с все по-ярка вътрешна светлина, този космически магнит неотклонно привлича към себе си хората, на които му е отредено да помага и служи. Разбираемо е, че тъмните сили, чието съществуване бива съвсем реално застрашено от наличието на един такъв факел на Йерархията, го удостояват с „почетно“ внимание. Ударите им зачестяват под невъобразимо разнообразни форми. Преките им атаки понякога идват дори посредством близки на сърцето му хора, които, без изобщо да подозират, се явяват техни несъзнателни оръдия, и към които, бивайки отворен за тях, той е и най-уязвим.

Косвените им и нескопосано замаскирани опити за блокиране на духовната му служба са най-вече на фино енергийно ниво, но в повечето случаи се отразяват обратно от блестящата броня на аурата му, без да му навредят особено. „Удостоен“ по този начин от тяхното внимание, вървящият към четвърто посвещение получава още един недвусмислен знак за духовната си значимост и заеманото от него място на еволюционната стълба. Отговорен вече не само за собствената си съдба, но и за съдбата на тези, с които духовно е свързан, подкрепян, закрилян и напътстван във всеки миг от земното си съществуване, още един жив проводник на божествената сила и могъщество уверено извървява избрания от душата му път към съвършенството, към Създателя.

* * *

За да завърша с тази тема, за тези от читателите, които са затруднени да си преведат значението на думата *адент*, искам да поясня, че в най-общ смисъл с нея се назовават духовно извисени Индивидуалности, които в процеса на личното си развитие и израстване са на път да се освободят, или вече са освободени, от цикъла на преражданията.

Степента на посветеност на тези индивидуалности е различна, но всички те са приели трето посвещение, което, както вече казахме, е първото главно посвещение — от гледна точка на Йерархията. Изплатили кармичните дългове, натрупани от душата в хода на

нейните превъплъщения, те вече могат да избират или прераждане във физическа форма — подчинявайки се на законите за целесъобразност и необходимост, или съществуване на планетата, но във висшите светове, в носители (тела), изградени от конкретната материя на това ниво, т.е. съответстващи му по строеж и вибрация. В случай че останат в близост до Земята, при необходимост и ако те пожелаят, могат да общуват с нас — най-често на менталните нива и рядко — в повисшите планове на астралния свят. Тази форма на общуване с тях е възможна и достъпна за всеки от нас, но осъществяването ѝ е възможно най-вече по време на сън или в състояние на самовглъбеност — молитва или медитация.

Всички тези високоразвити индивидуалности са съществували в човешка форма, преминали са през множество изпитания и проверки и добре са им познати трудностите и страданията, през които ние сега преминаваме. Затова са изпълнени с разбиране и дълбока любов към нас и винаги, когато искрено ги помолим, ни протягат ръка за помощ. Ако обаче липсва изричната ни молба, не се намесват в съдбите ни, подчинявайки се на закона за свободната воля, който е един от основополагащите закони на Вселената.

Съществуването на адептите и Учителите от Бялата ложа, все още яростно оспорвано от т.нар. „официална“ наука, вече е неопровержим факт за много хора, които развили фините си сетива, са влизали в контакт с тях — при различни обстоятелства и под различна форма. Тяхното присъствие на планетата, както и достигнатото от тях ниво на развитие и степен на посветеност, на дело демонстрират пред всеки непредубеден ум латентните ни заложиби. Логичният извод е, че щом те са достигнали до това ниво, значи и за нас е възможно.

От първостепенно значение за нас е да осъзнаем и запечатаме в ума си неопровержимата истина, че *придвижването по еволюционната стълба е двупосочно*. Че независимо от степента си на посветеност, всеки от нас сам избира на кой господар да служи. Всеки сам определя дали да застане на страната на Бялата ложа или обратното.

В нито един момент от развитието си, на което и стъпало, на който и етаж да се намираме, в тази слънчева система или в други Вселени — Законът е един: всяко следващо стъпало, на което ще стъпим, за да продължим нагоре, се издълбава от самите нас. Възходът

е възможен, но не е гарантиран. Това, че сме достигнали до определено ниво, дължим на самите себе си, но дали ще продължим нагоре или ще се търкулнем надолу — подведени от себичността, самомнението и високомерието си — зависи само и единствено от самите нас. Истина, която легендата за падналите ангели красноречиво илюстрира.

Определящ фактор за темпото, с което ние ще извървим пътя към съвършенството си, трасиран от адептите и Учителите от Бялата ложа, е личният ни избор. Можем да изберем да вървим бавно по спиралите на еволюцията или да предпочетем трудния, но директен път на посвещенията. Дверите към тях са отворени *за всички нас*. До завършването на четвъртия кръг — земната обиколка, развивайки седемте коренни раси, *цялото човечество ще приеме седемте степени на посветеност*. Тази идея е заложена в плана за развитие на нашата слънчева система от ума на Създателя. Приемането на всяка една от тези степени, като форма за разгръщане на вътрешния ни потенциал, е наше свещено право, дадено ни от него. Право, което никой друг не може нито да ни оспори, нито да ни даде, нито да ни отнеме.

СВЕЩЕНИТЕ БОЛКИ — ЗНАК ЗА ДУХОВНО РАЖДАНЕ

*„Истина, истина ти казвам, ако се не роди
някой свише,
не може да види царството Божие“
Йоан, 3:3*

В последната част от поредицата, бегло засягаща темата за посвещенията, накратко описах физическите симптоми, съпровождащи издигането на енергията от центровете под диафрагмата към тези — над нея. Този мистичен процес е следствие от вътрешното духовно развитие на всеки от нас и протича по строго индивидуален начин. Но въпреки това съществуват общи признаци, които могат да бъдат както обобщени, така и разпознати от човека, преминаващ през своето духовно съзряване. На пръв поглед те причиняват неудобства, тъй като са съпроводени от не дотам приятни физически болки. Наричат ги „свещени болки“, които понякога могат да доведат и до конкретни заболявания — т.нар. болести на мистиците. Най-често засегнати са сърдечно-съдовата, нервната и ендокринната системи, като за последната страданието се проявява най-често като нарушена функция на щитовидната жлеза или хипофизата, които са материалното проявление на пета и шеста чакра.

В зависимост от степента ни на интелектуална и духовна подготвеност, ние приемаме тези страдания или като наказание, или като възможност. За предпочитане е да приемем второто, защото тогава сме по-склонни към самоанализ, корекция на свои мисловни нагласи или емоционални реакции, което води до сравнително бързо отпадане на неприятните състояния.

Това, че почти всяко заболяване може да се сведе до състоянието на чакрите, а от там и до нарушената функция на ендокринната система, е добре известно на читателите, които проявяват по-задълбочен интерес по тази тема. В такъв случай се говори за *блокиране* или *недостатъчност* на съответната чакра. Но не това е

темата, на която ми се иска да спра вниманието ви. Както вече стана дума по-горе, превъзбудването на една или повече чакри също води до временно нарушаване на енергийното равновесие, което най-често наричаме *болест*.

При издигане на енергията към горните центрове, което съпровожда овладяването и поставянето под контрол — от страна на душата, на трите низши тела, временно се стига до нарушаване на същото това равновесие, но по малко по-различни причини. В този случай съответната чакра не е превъзбудена, а *събуждаща се*. Следващата информация, която поднасям на вашето внимание, се базира не само на досегашните ми познания по темата, но и на личния ми опит, който съм натрупала, измервайки активността на центрoвете на десетки хора. За по-голяма яснота ще уточня, че под *долни* центрове имам предвид първа, втора и трета чакра, а *горни* са съответно: четвърта, пета, шеста и седма — т.е. чакрите над диафрагмата.

В случаите, когато горните центрове все още не са пробудени, техните цветчета са полупритворени, пропускайки енергията в степен, която физическото тяло е годно да понесе без особени отклонения и сътресения. Когато, в резултат на вътрешното развитие на човека и постепенното изграждане на *антакарана*, към троичната личност потекат все по-мощните импулси на душата, горните центрове постепенно придобиват все по-голяма активност. В зависимост от това, кой център се „отваря“, тази активност може (но не е задължително) да доведе до временни проблеми на съответстващата ѝ жлеза с вътрешна секреция, а от там — и на системата и съставляващите я органи, които тя управлява. Тъй като връзката между долните и горните центрове е на огледален принцип, то седма чакра се „отразява“ в първа; пета — във втора; а четвърта — в трета. При изкачването на енергията всъщност се касае за прехвърляне на контрола, упражняван до този момент от долния център, към съответстващия му горен.

Физическата болка, която съпровожда този процес, може лесно да бъде обяснена. Тъй като става дума за протичане на енергия от повисш тип, т.е. с по-голяма степен на вибрация, на физическото тяло е необходимо време да се приспособи към този качествено нов поток. Там, където все още съществуват някакви задръствания, освен болката може да протече и възпалителен процес с различно времетраене и интензитет. Успокоителното е, че всичко това е под контрола на самата

душа и при правилна позитивна нагласа тези неприятни симптоми бързо отшумяват.

Възможно е подготовката на физическия носител да протече с различно по времетраене стомашно разстройство, което само по себе си е очистителен процес и не бива да ни тревожи. При отваряне на пета чакра се усеща „стягане“ в говорния апарат, временно „падане“ на гласа — понякога до невъзможност да говорим, без това да ни причини болка. Активирането на шеста чакра — третото око, води до доста неприятно главоболие, усещане за натиск върху очните дъна, виене на свят или до нарушение на слуха.

За намаляване неприятните последици от това разпалване на вътрешните огньовете, или както още го наричат — пожар в центровете, Учителите препоръчват да се пие горещо мляко с прибавена към него кафена лъжичка сода бикарбонат, избягване на претоварването, повече сън. Но за да бъдем сигурни, че става дума именно за активиране на центровете, е необходимо да се консултираме с лекуващия си лекар и едва след неговото заключение можем да потърсим енергийно и духовно тълкуване на проблема си.

Тогава, когато този процес започне, можем да бъдем сигурни, че той бележи важен етап от вътрешното ни извисяване. За нас това е косвен знак, че се приближаваме към второ или трето посвещение. Събудени, в резултат на собствените ни усилия и упорит труд — в продължение на много животи, центровете започват да творят за общото благо. Приетата и трансмутирана чрез тях космическа енергия бива излъчена отново в пространството. Тази светла сила пречиства, вдъхновява, подпомага другите души в тяхното развитие, бива използвана за мирно разрешаване на военни конфликти, дори и лекува. Лекува близките ни, растенията и животните. Лекува планетата ни — от замърсяването ѝ на всички нива, за което самите ние сме отговорни. Узнавайки за всичко това, ние получаваме мощен стимул да продължим по вече избрания от нас път. Вярно е, че е труден. Вярно е, че боли. Но нима заради доброто на всички ни не си струва? До днес други велики души са го правили за нас. Сега просто е наш ред.

„ТИТАНИК“, ЛЕТНИТЕ ЖЕГИ И... ОЩЕ НЕЩО

В началото на 1998 година по кината в страната ни триумфално премина поредният касов хит на Холивуд — филмът „Титаник“. Авторите на пожъналата рекорден брой „Оскари“ суперпродукция сполучливо използват най-голямата морска катастрофа на 20-ти век за фон на красива и затрогваща до сълзи любовна история. През лятото, когато този филм се въртеше и в кината в моя град, зрителите развълнувани напускаха кинозалоните, стискайки мокрите си носни кърпички. Мокри не само от сълзи, но и от пот, защото небивалите летни горещини ги преследваха дори и там. Но колцина от нас съумяха да съзрат връзката между филмираната история за трагичната гибел на „Титаник“, състоянието на нашия космически кораб, наречен Земя и изпепеляващите през тези седмици жеги? Незапомнените дотогава горещини са трогателен и красноречив зов на нашата планета — зов за помощ. И този зов е отправен към нас. Това е нейният начин да ни каже, че е болна и че страданията ѝ сме причинили самите ние.

Помислете си какво правим, когато детето ни е болно и треската го изгаря до болка? Казваме си, че всяка година по това време си боледува по този начин и след това спокойно излизаме на вечеря в скъп ресторант? Или викаме лекар и, докато с тревога и надежда го очакваме, се опитваме да му помогнем чрез начините, които знаем? А нима Земята — нашият общ плавателен съд в безбрежния океан на Вселената ни е по-малко скъпа! Планетата ни страда. За болестта, както и за изцелението ѝ сме отговорни всички ние — от пеленачето до столетника. Нужна ѝ е помощ — от всички, на всички нива. Не мислете, че тази помощ могат да окажат единствено еколозите, учените или политиците. Те са в челните редици на видимия фронт, но на невидимия — този на мисловната енергия, сме всички ние.

Камбаната — сигнал за тревога — бие за всеки един от нас. Нейният настойчив и ясен звън отеква през необичайно меките зими, прелита над бушуващите горски пожари, над разрушените от разгневената водна стихия домове, над кървавите райони на военни конфликти и гладните пустини на Етиопия, и отеква в сърцето на всеки

един от нас. И ако продължаваме да твърдим с детинско упорство, че не го долавяме, ще се озовем в положението на пасажерите на „Титаник“. Само че на нашия кораб спасителни лодки няма! Аз вярвам, че общият ни плавателен съд няма да потъне. Той просто ще изхвърли ненужния баласт, ще запуши пробойните и ще продължи своя звезден рейс. А след това на най-близкото пристанище ще излекува раните си, ще попълни екипажа си и ще поеме отново безкрайната си космическа одисея.

Ще попитате, какво можем да направим ние — пътниците от трета класа? Невероятно много! Можем да вземем лично участие в ремонтните и спасителните операции. Знаете ли, че над всеки квартал, над всеки град или село, по цялата планета, плува по един застрашителен тъмен облак и това съвсем не е метафора. Той е невидим, но реално съществуващ. Този енергиен облак, наподобяващ прогонено от кошера пчелно семейство, е плод на нашите собствени тъмни мисли и страхове. Всеки изблик на човешка болка, злоба или омраза прибавя още една „пчеличка“ към него и засилва мощта му. Такива зловещи струпвания на тъмни и разрушителни енергии съществуват над всяко кътче на Земята, където нещастieto и страданието доминират. Места на природни катаклизми, епидемии с многочислени жертви, покосени от мизерия и глад райони, или такива, станали арена на военни сблъсъци.

* * *

Докато подготвих тази книга за печат, в западната ни съседка избухна война — жестока, кръвопролитна и абсурдна по своята същност, като всяка една война. Сигурно повечето от читателите знаят, че всяко едно събитие тук — на физическия план, е закономерно отражение, материална проекция на същото това събитие, протичащо и в другите измерения — т.е. на енергийно ниво. Ако тук на Земята сме свидетели на военни сблъсъци, то бъдете сигурни, че те имат своя първопричина във висшите светове. Разликата е, че тук битката се води с материални средства, докато в другите измерения тя се осъществява чрез страхотни сблъсъци на мощни енергии. На Земята в сражения влизат единствено преките участници, докато на енергиен план

участваме всички ние — без разлика във възраст, политическа и икономическа принадлежност и националност. Началото на тази велика битка между силите на Светлината и мрака, наречена в Библията *Армагедон*, според Учителите от вътрешните нива е положено в края на 1931 година. Смята се, че тя вече е приключила с победа на силите на Светлината, а това, което наблюдаваме по света, са последните ѝ отгласи. По тази тема аз мога да съобщя малко, защото все още нямам задълбочени познания. Но вярвам, че едва когато всичко това приключи, човечеството ще прекрачи в ерата на Водолея, за да изгради един мирен и благоденстващ свят. Свят, в който няма да има място за насилие и омраза. А тези, които по един или друг начин са допринесли за страданията и разрушенията, няма да намерят място в него. Няма да бъдат сред неговите обитатели.

Тези от читателите, които се стремят да отворят умовете си за познания от това естество, вероятно едва сега узнават за енергийния потенциал на човешката мисъл и за мощта и силата, която всяко мислещо същество притежава. Сила, която може както да гради, така и да руши. Веднъж излъчена в пространството тази реално съществуваща и изключително мощна енергия е почти неунищожима. И в зависимост от това дали носи положителен или отрицателен знак, тя автоматично се прибавя към енергийната мощ на една от воюващите от векове сили на Светлината и мрака.

Сведено на физически план това означава, че ако искаме регионалните, но не по-малко кръвопролитни войни, които и днес се водят по света, да намерят своето мирно разрешение, ако искаме да се противопоставим на разрушението, което от един необратим момент нататък ще помете всички ни — и свидетели и преки участници, то все още не е късно да направим своя избор (ако вече не сме го сторили). На невидимия фронт за всяко от сражаващите се воинства е крайно необходима и най-нищожната капчица мисловна енергия. Тези, които се стремят към разрушение — не само в регионален, но и в планетарен мащаб, се домогват до нея чрез доста прозрачни методи. От нас, които в случая сме — все още — само наблюдатели, се очаква да бъдем изплашени, отчаяни, разярени, изпълнени с омраза, злоба и нетърпимост. И за силите на хаоса няма никакво значение към коя от воюващите страни насочваме своите негативни емоции и мисли. Важното е да ги излъчваме в пространството, като по този начин

наливаме вода в разрушителната им мелница. Дали ще ругаем или мразим политици, държавни глави, привърженици на една или друга религия, че и цели нации — пак повтарям — за силите на мрака това няма значение. Важното е, подтиквани чрез различни способности, да прибавим своя гняв и болка към този тъмен облак от мрачни и деструктивни енергии. И колкото повече хора страдат, колкото поизплашени, отчаяни и обезверени са те — толкова повече се засилва помитащата им мощ.

Може да ви се струва, че сме само безпомощни наблюдатели на световните събития, но повярвайте ми — това съвсем не е така. Всеки един човек, носещ в сърцето си доброта и любов — в нейния космически смисъл, по един или друг начин вече участва във великата битка. Много от нас вливат своята положителна енергия и дори са преки участници в световните конфликти посредством фините си тела — по време на сън. Духовно развитите и напреднали в своята еволюция хора участват в тях дори и в будно състояние. За това подсказват внезапните им и понякога озадачаващи ги отливи на енергия, нервността или тъгата, та дори и мигновените режещи физически болки, които тези хора с развити сетива ясно разпознават и за чиито причини поне се досещат, ако не го съзнават съвсем ясно. Духът на всеки един от нас притежава онази мистична способност за делимост, което означава, че ако намери за необходимо, част от нас се отделя в даден момент, за да се притече на помощ — там, където е нужно.

Искам да споделя с вас, че в тези съкратени и повратни времена по света има милиони хора, които водени от вътрешното си прозрение и от добрата си воля, на мисловно ниво вече са заели своето място сред редиците на Светлината. Някои от тях съзнателно и целенасочено отправят мисловната си енергия към горещите точки на планетата. Други — религиозните хора например, отправят своите искрени и безкористни молитви. Предлагам ви една лаконична и ефективна молитва, с която и вие бихте могли да помогнете — „Нека светът добрува!“.

Има и една Световна молитва, дадена на човечеството от духовните водачи, предводители на армията на Светлината, в навечерието на Армагедон. Учителят Джуал Кхул, наричан още Тибетеца, в книгата си „Новата поява на Христос“ твърди, че

получавайки световно разпространение, този Призив, съдържащ древни Думи на Силата и поради това притежаващ изключителна мощ, може да стане за Новата световна религия това, което е молитвата „Отче наш“ за християнството. Преди нейното огласяване тя е била произнасяна само от най-възвишените и духовни Същества. За пръв път е била използвана по време на юнското пълнолуние през 1945 година и от Световния Учител Христос и е наречена Великият Призив. Древните фрази, цитирам: „толкова древни, че не са съхранени никакви дати или каквито и да било следи за времето, когато са написани“, са преведени по следния начин:

*От извора на Светлината в ума на Бога
Да бликне светлина в ума човешки —
Да слезе Светлината на Земята.*

*От извора на Любовта в сърцето Божие,
Любов да бликне към човешките сърца —
Христос да се завърне на Земята.*

*От центъра, където Божията воля знаят,
Цел малките човешки воли нека води —
Учителите тази цел познават и ѝ служат.*

*От центъра, наричан Род човешки, нека
на Любовта и Светлината Промисълът се изпълни,
И нека той да запечата портата на злото.*

*И нека Светлина, Любов и Сила
Възстановяват Промисъла на Земята.*

За Великия Призив Тибетеца казва: „Тази Молитва принадлежи не на отделен човек или на група хора, а на цялото човечество. Красотата и силата му се крият в неговата простота и в това, че той ясно очертава основните истини, а именно: истината за съществуването на основополагащ Разум, който ние неопределено наричаме Бог; истината, че Любовта е истинската движеща сила на

Вселената; истината, че великата Индивидуалност, наричана от християните Христос, е дошла на Земята, за да въплъти Любовта в разбираема за нас форма; истината, че както любовта, така и разума, са следствие на това, което се нарича Воля Божия; и накрая — тази самоочевидна истина, че Божественият замисъл може да се осъществи *единствено чрез самото човечество*“.

В днешни времена милиони хора по света всекидневно използват Великия Призив, дълбоко убедени, че всяка молитва винаги е получавала и ще получава отклик — такъв е Космичният закон. Именно мощният призив на човечеството е привличал и ще привлича на Земята великите Божии синове, които в определен момент идват, за да поемат духовното водачество и да ни изведат на по-високо ниво на развитие. Ето защо, ако почувствате вътрешен порив, и вие можете да произнасяте Призива и това ще е вашият скромнен принос за добруването на света.

Всеки духовно развит човек чувства, че присъствието на мрачните и деструктивни „облаци“ все още препречва пътя на лечебните и съживителни космически енергии. Бавно и методично, в продължение на десетилетия, те са разрушавали невидимата защитна мрежа на планетата ни, поставяйки я в изкуствена междупланетна изолация. Но въпреки цялата си разрушителна мощ това са просто облаци и ние притежаваме сили и средства, с които да им се противопоставим. Това, което ще ни даде сили да го направим, е увереността, че над тях е необятният небесен простор, над тях е Слънцето. Не изгарящото, изпепеляващо Слънце, а животворното и изцеляващо светило. Нека не го затулваме с мислите си. Стига само да пожелаем, ние можем да изпратим лъч на доброта и съчувствие на човека до нас. Траекторията на този ослепителен лъч ще премине през всякакви облаци и пронизвайки ги, ще остави след себе си малка ярка дупчица. А през нея, като светла надежда, ще надникне лазурно късче небе.

* * *

Днес, навлизайки в ерата на Водолей, всеки от нас за пореден път получава своя шанс да се влее с душата, ума и сърцето си в

редиците на Йерархията на Светлината. Шанс, който поради специфичните планетарни условия е уникален. Възможностите за изплащане на кармичните задължения и за духовен напредък в личен и планетарен план са също толкова уникални. Изборът, който всеки от нас така или иначе ще направи, ако не го е сторил вече, ще определи и неговото лично бъдеще, но в много по-широк смисъл. През времето и пространството до нас все още достигат пророческите слова на Христос

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.

Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост“.

От все сърце се надявам да сме сред благословените — аз, вие, цялото човечество. И се моля за това.

ВТОРА ЧАСТ

КАКВОТО ПОСЕЕМ, ТОВА И ЩЕ ПОЖЪНЕМ

Всички ние в определени ситуации от живота ни сме били изправяни пред изкушението да одумваме, критикуваме или осъждаме. Нечие поведение, професионални, интелектуални или други способности, външен вид, лични взаимоотношения и каквото още се сетите. Във всички изброени случаи ние изграждаме оценката си, изхождайки от личната си гледна точка, съобразявайки се със собствените си възгледи и критерии. Почти винаги пренебрегваме (а и не бихме могли да знаем) гледната точка и мотивацията на потърпевшия. Потърпевш в прекия смисъл на думата, защото това, което ние смятаме за невинно и безвредно занимание, в действителност е насочване на негативната ни мисловна енергия към човека, обект на разговора. Ако в този момент той е разстроен, притеснен по някаква причина или неспокоен, то се оказва уязвим и лесно се превръща в мишена на отровните мисли, които ние сме насочили към него. В повечето случаи не си даваме сметка, че вредейки на другите с нашите мисли, ние всъщност вредим на самите себе си. Излъчени в пространството, те са толкова реални и материални, колкото всичко останало, което можем да доловим с петте си сетива. Мисълта на всеки човек носи неговата лична енергийна характеристика — уникална и неповторима, като отпечатъците на пръстите му. И тъй като, според един от законите на Вселената, енергията винаги се завръща при своя източник, всяка наша мисъл рано или късно се завръща при нас. С умножена сила, привлякла към себе си сходни — позитивни или негативни енергии. Това е и едно от обясненията на фразата — „*Нашите собствени мисли ни разболяват*“.

Лошите ни мисли, критикуването и осъждането, гнева и раздразнението имат разрушително въздействие — както върху другите, така и върху нас самите. В резултат на това в организма ни се образува отровно вещество, наречено *империл*, което под формата на кристали се отлага по нервните канали. Постепенно се стига до своеобразното им запушване, което след време води до блокиране на някой от основните енергийни центрове, снабдяващи с енергия

определени органи и системи на нашия организъм. В началото проблемът е все още само на ниво енергийно поле и може да се открие единствено от човек, надарен със сензитивни способности. На този етап все още е възможно чрез коригиране на мислите, емоциите и постъпките си да възстановим енергийното си равновесие. Следващата проява на блокиране на жизнената ни енергия е вече видима и осезаема — ние се разболяваме. Опитите ни за лечение протичат с променлив успех, но коренът на проблема (под формата на увреждания в собствената ни енергийна „обвивка“ — нашата аура) си остава. Освен това не след дълго — при някои след дни, при други след седмици или месеци, ни се „случва“ почти същото, за което сме критикували или — още по-лошо — осъждали въпросната личност. И тъй като е минало известно време, не съумяваме да направим връзка между причината и следствието. Започваме да обвиняваме съдбата, лошия си късмет, хората — „задето ни завиждат“ (а може да са ни направили и магия) и изобщо не ни минава през ум, че причината за проблемите ни е в нас самите.

От първостепенно значение за нашето физическо, емоционално и душевно здраве е да разберем реалността на мисловната енергия. Мисълта ни може да руши и да гради. Да убива и да лекува. Да замърсява или „дезинфекцира“ околното пространство. Дори да разрушава или укрепва аура на планетата ни. Ние сме тези, които избираме за какво да я използваме. Ако посяваме само бурени, рано или късно те ще ни затулят Слънцето.

НАШИТЕ МИСЛИ НИ РАЗБОЛЯВАТ ИЛИ ЛЕКУВАТ

Когато ни връхлети злощастieto, наречено болест, обикновено първото нещо, което правим, е да потърсим помощ. От традиционната или нетрадиционна медицина. А последното — да се замислим от къде, поради каква причина ни се е стоварила такава беда на главата. Дори и да си зададем този въпрос, в повечето случаи търсим причините вън от себе си. Прехвърляме през ума си различни варианти — некачествената или оскъдна храна, нездравословните си хранителни или други навици, слънчевите изригвания, чернобилската радиация и какво ли още не. Ако допуснем мисълта, че причините може да са от психологичен характер, то стигаме до заключението, че този напрегнат живот и бик би повалил, и че „всичко е на нервна почва“, и спираме дотук. Последното, за което бихме се сетили е да потърсим причината за проблема си в самите себе си.

Болшинството от нас изобщо не подозират, че негативните ни мисли, насочени към другите или към самите нас рано или късно водят до едно или друго заболяване. Обикновено се ръководим от погрешната представа, че лошите ни мисли остават без последствие щом не са реализирани под формата на конкретна постъпка. Но това далеч не е така. Всяка наша мисъл полага своеобразен отпечатък върху собствената ни аура (т.е. енергийното ни поле), където и се запазва като информация. Ако тя е негативна — злоба, омраза и т.н., то въздействието ѝ е разрушително. Нарушението в енергийната ни обвивка води до влошаване в „захранването“ с енергия на жизненоважни органи и системи в нашия организъм. В резултат на това се „сдобиваме“ със заболяване, което, ако упорстваме в начина си на мислене и поведение, често пъти се превръща в хронично. Последното до известна степен зависи и от личната ни карма. Това е и схематичното обяснение на променливия успех, с който традиционната медицина се справя с някои от заболяванията.

Може би вече си задавате въпроса — в такъв случай как бихте могли да си помогнете сами. По много и различни начини — в зависимост от конкретната ситуация. Най-простото, което бихте могли

да сторите, е да преразгледате собствения си модел на мислене и поведение. Важно е да запомните основното правило — чистите ни и положителни мисли укрепват собствената ни аура, превръщайки я в непробиваема броня за зловерни влияния. В допълнение бих ви предложила да направите следното:

— Ако имате тази възможност, консултирайте се с човек със сензитивни способности. Подберете го внимателно и имайте предвид, че истинският духовен лечител не се ръководи от материални подбуди, не отрича значението на традиционната медицина и не се бие в гърдите, че може да се справи тотално със заболяването ви. Проявява съпричастност към страданието ви и искрено се старее да ви помогне. Такъв човек би могъл да ви съдейства да откриете първопричината, довела до заболяването ви.

— Имайки предвид написаното дотук, бихте могли да се опитате да се справите и сами. Вземете празен лист хартия и връщайки се назад във времето опишете конфликтните си житейски ситуации. Постарайте се да си спомните за повече такива моменти, но игнорирайте инцидентите. Търсете в спомените си свързващата нишка между отделните събития. Ако сте искрени в намерението си ви уверявам, че ще получите и невидима духовна подкрепа в това ви издирване. Когато стигнете до момент, в който според вас сте реагирали погрешно, то мислено изживейте ситуацията повторно, като коригирате „сценария“.

— В случай че не успеете да се справите по този метод, отидете в църква. Запалете си свещичка и искрено, от все сърце изложете проблема си. Признайте, че някъде сте сгрешили. Помолете да ви се помогне да откриете грешката си. Смирете духа си и поискайте прошка. Ако не се опитате да извъртате и да омаловажавате нещата, то ви уверявам, че в рамките на дни, до седмица ще откриете отговора. Помощта винаги идва, когато искрено помолим за нея.

И не на последно място — никога не пренебрегвайте съветите и помощта на личния си лекар. Методите, описани дотук ще ви помогнат да излекувате душата си, като премахнете причината, породила проблема. Но за лечението на физическото тяло, чрез което се проявява резултатът от вашите навици, мисли и постъпки могат да помогнат както медиците, така и фитотерапевтите, диетолозите, специалистите по източни масажи. Но най-вече — самите вие.

ТАМ, КЪДЕТО СВЪРШВА МРАКЪТ

Искам да ви разкажа една притча за Христос. През един ясен летен ден той и учениците му вървели по пращен междуселски път под знойното слънце на древна Палестина. Внезапно край пътя, под дребен и опърлен от жегата храст, съзрели едно мъртво куче. Всички запушили носовете си и всеки промърморил някаква забележка за това колко противна е гледката. Христос ги изслушал мълчаливо и след това тихо промълвил — „Бедното създание! Какви прекрасни бели зъби има“. Спасителят дори в тази грозна картина съумял да открие един дребен положителен детайл.

Когато за пръв път прочетох тази легенда ме порази дълбочината на посланието, което съдържаше този простичък разказ. Затова обичам да го разказвам на хората, които по една или друга причина се обръщат към мен за помощ. Самата аз често се връщам към него, като към спасителен остров. Най-вече в дни, в които негативизмът около мен като че ли се готви да ме погълне и да ме потопи в непрогледен мрак.

Вече ви разказах за това какво причиняваме на другите и на себе си, когато одумваме или осъждаме някого. Негативните мисли, които излъчваме в такива моменти, водят до намаляване на собствения ни енергиен потенциал. Това рано или късно води до отрицателни последици — заболявания, злополуки, житейски неприятности. Вярно е, че понякога ни се налага да общуваме с хора, които ни късат нервите или дълбоко ни възмущават. Не можем да ги изхвърлим от живота си, нито да ги променим. Но можем да променим личната си гледна точка. Опитайте се да откриете у човека, когото най-трудно понасяте, поне една положителна черта. Дали това ще е физически белег или аспект от характера му е без значение. След това се концентрирайте изцяло върху нея и престанете да мислите за недостатъците му, които толкова ви дразнят. Не след дълго ще забележите промяната. Вероятно в основни линии човекът ще си остане същият, но към вас той ще започне да проявява точно тази си положителна страна, върху която вече сте спрели вниманието си. Лично аз съм прилагала многократно този метод на трансформация и той винаги е действал безотказно.

Далеч съм от мисълта да твърдя, че светът, който ни заобикаля, е изпълнен единствено с любов и доброжелателност. Надяването на безметежни розови очила е точно толкова опасно, колкото и хроничното черногледство. Не е необходимо да си затваряме очите пред злините в света, надявайки се по този начин те да изчезнат. Но ако постоянно концентрираме вниманието си единствено и само върху тях, просто ги правим по-силни и зловредни. От голямо значение е да сме информирани за силите на тъмнината и техните методи на действие, както и да умеем да разпознаваме хората, които са се поставили в тяхна услуга. Но същевременно трябва да признаем, че съществуват и светли сили, проявени в хора от плът и кръв, които — често с цената на неимоверни усилия и жертви — правят всичко, което е по силите им, за да се противопоставят на хаоса и разрушението. А един от начините да им помогнем в тази тежка и безкомпромисна битка е да насочим вниманието и силата на мисълта си към доброто — във всичките му проявления.

Във всеки от нас си съжителстват доброто и злото. Няма човек, който да е изключително и само добър и обратното. И най-светлите хора са имали дребни недостатъци. И най-големите злодеи, чиито деяния са били съпътствани от потоци пролята кръв, са обичали посвоему поне един човек в живота си. Разликата между едните и другите по мое мнение се свежда до това, коя от двете им половини е надделявала. Изборът на всеки от нас е и неговата лична отговорност.

Христос е казал: „Ако не станете като децата, никак няма да влезете в царството небесно“. Поучително е да се вгледаме в начина, по който децата гледат на света. Доверчиво и доброжелателно, с широко отворени очи за красотата и вълшебствата му.

Вярно е, че този свят, в който сега живеем, далеч не е свят на розови сънища, но ние можем и сме длъжни да вложим всичките си сили и цялата си енергия, за да го направим такъв. Светлината и мракът, любовта и омразата, доброто и злото в него водят непрестанна битка. Тя кипи по един и същи начин както в дълбините на Космоса, така и в нашите човешки души. *Каквото горе, това и долу.* Създанието е другата страна на разрушението. В наша власт е да градим или да рушим. И на нас е оставено правото на избор. Простият избор, чрез който помагайки на другите да изявят светлината в себе си,

самите ние заблестяваме още по-ярко. Тя, Светлината, засиява там,
където свършва мракът.

УМЕНИЕТО ДА ПРОЩАВАМЕ

„Това никога няма да ти го простя!“ Всеки от нас е изричал тази категорична фраза поне веднъж в живота си. Поводите са най-различни. Дребна обида, предателство на приятел или любим, грубо или несправедливо отношение, което дълбоко ни е наранило. В повечето случаи съумяваме да превъзмогнем огорчението и обидата, да простим и да забравим. Особено ако сме засегнати от близък човек, когото обичаме — детето ни или някой от родителите ни. Но понякога болката се загнездва дълбоко в душата ни и се оказваме неспособни да я прогоним оттам. Но за наше добро е необходимо да положим усилия да се освободим от нея. Заради здравето ни, за да запазим така ценната и необходима за съществуването ни жизнена енергия. Неслучайно един от големите християнски празници е денят за прошка. Ден, в който да простим — на другите и на себе си — и да помолим да ни простят.

Когато сме обидени на някого, между нас и човека, който ни е засегнал се създава своеобразен енергиен канал, през който от нас към него изтича собствената ни жизнена енергия. Впрочем тази енергия „подхранва“ у въпросния човек точно тези негативни страни от характера му, чиито прояви са ни засегнали. Сигурно ви се е случвало само като си спомните за такъв човек да почувствате физическа слабост. Най-доброто, което можем да направим за себе си, а и за човека, който ни е наранил, е да се опитаме да простим. Понякога е трудно, почти непосилно. Но ако положим усилия, след време ще разберем, че си е заслужавало.

Поради същите причини (за наше добро) е необходимо и ние да помолим за прошка, когато сме били груби и сме нанесли обида на някого. Не е задължително да го правим лично. Можем да го осъществим и мислено, представяйки си човека, от когото ще искаме прошка. Представете си как той ви благодари за това. Благодарете му мислено и вие. Уверявам ви, ще се почувствате по-добре. В повечето случаи нежеланието и неспособността ни да прощаваме, вследствие на

загубата на енергия, води до влошаване и на здравословното ни състояние.

И не на последно място — много важно е да умеем да прощаваме и на самите себе си. Много от нас от години живеят с чувството за вина заради извършена волна или неволна постъпка, за която и до ден-днешен съжаляват. Важно е да не забравяме, че всички ние грешим — по един или друг начин. Разумно и мъдро е да извличаме поука от грешките си, за да не ги повтаряме. Несправедливо е обаче към самите нас да живеем с чувството за вина и по този начин да нанасяме трайна, понякога непоправима вреда на собственото си здраве.

Погрешно е да смятаме, че признанието, че сме постъпили неправилно и искането на прошка е проява на слабост, от която наскърбения от нас човек след време ще се възползва, за да ни уязви. Напротив — способността да си признаем, че сме сгрешили е характерна черта на силните и благородни натури. Проявена спрямо децата ни тя е един чудесен пример за подражание. Много по-мъдри, отколкото смятаме, те оценяват положително подобно отношение, след което започват да ни ценят и уважават още повече.

Имайте предвид, че ние идваме на този свят, за да натрупаме опит, да решим кармичните задачи, с които не сме съумели да се справим в предишен живот, да напреднем в развитието си. Често съдбата ни среща както с приятели, така и с врагове от предишни животи. А те — „враговете“ (аз предпочитам да ги наричам противници) — много често са именно хората, на които не сме съумели да простим тогава. Точно неразрешените конфликти, непростените обиди, ненавистта и омразата са веригите, които трайно са ни свързали с тези хора и отново ги довеждат в живота ни. А начинът, по който можем да се освободим от тях е прощката — искрена и безусловна.

Спомням си за млад мъж, когото консултирах заради остри прободания в сърдечната област, придружени и от други тревожни симптоми. Лекарите не открили никакви органични или функционални увреждания на сърцето, а в интерес на истината — аз също. Само че човекът наистина не се чувстваше добре. Когато го попитах с кого толкова не може да се спогажда и кой го дразни до такава степен, че да реагира и сърцето му, той полукомично, полутрогателно изпъшка и... назова тъща си. Положението изобщо не беше за смях и аз се зах да

му обяснявам, че трябва да склучи примирие с тази жена — вътре в себе си, ако иска да се чувства здрав. Само че той смяташе подобен акт за абсолютно неизпълним. Тогава предпазливо му намекнах, че тази вражда между тях е най-вероятно от предишни животи и че щом не могат да се помирят в този живот, то той би следвало да има готовност за нова среща с нея в някой от следващите. При тези ми думи човекът буквално подскочи от табуретката, на която седеше. След кратък размисъл отривисто заяви, че „тая няма да я бъде“ и изрази съгласие да работим заедно за изчистването на причините за проблема.

* * *

Добър начин да се освободим от натрупаната болка и обида или от чувството за вина е да се опитаме да го напишем на лист хартия. Вземете празен лист и напишете: Прощавам на... (напишете името на човека, на когото се опитвате да простите) за... (опишете ситуацията). Прощавам на себе си (по гореописания начин). След като приключите, накъсайте хартията на късчета и я изхвърлете. И тъй като написаното ще бъде прочетено единствено от вас, то постарайте се да бъдете максимално честни и справедливи. Ако преиначите нещо, то ще излъжете самите себе си. Отделяйте за това по 10–15 минути дневно дотогава, докато се убедите сами, че сте простили напълно. Облекчението, което ще почувствате след това си заслужава и времето, и усилието.

В живота на всеки от нас присъстват почти непоносими „дразнителни“. Често това са хора от най-близкото ни обкръжение, някой член на колектива, в който работим, понякога е един от родителите ни, а дори и някое от децата ни. В такива случаи се оказваме особено уязвими и затормозени от нехармоничните си взаимоотношения. Но въпреки това не можем да избегнем контактите си с тези хора. Често те предизвикват у нас чувство на гняв и раздражение дори и без да сме в директен контакт. Достатъчно е да се сетим по някакъв повод за тях, а това се случва по-често, отколкото би ни се искало. Просто те се появяват в мислите ни „ни в клин, ни в ръкав“. Аз също съм изпадала в такива ситуации, затова ви предлагам

един способ да си помогнете — както на себе си, така и на човека, който най-много ви дразни.

— Намерете начин да се усамотите за няколко минути. Мислено извикайте образа на човека пред вътрешния си поглед. Когато си го представите достатъчно ясно, кажете му гласно или на ум: „Благославям те с обич (или «прощавам ти с обич») и те освобождавам. Иди си с мир“. Ако искате, можете да добавите: „Ти си свободен (а) и аз съм свободен (а)“. А можете да си измислите собствена фраза.

Важното е да сте искрени и освободени от каквито и да било лоши чувства. В някои случаи, ако сте съумели добре да се концентрирате и да се изолирате от заобикалящата ви среда, по време на тази визуализация може дори да възприемете на мисловно ниво отговора на вашия въображаем събеседник. Понякога той приема прошката или поднесеното извинение с усмивка и благодарност, понякога възразява, че не е направил нищо лошо, за което да се налага да му се прощава. Всеки път е различно и вие ще го разберете едва когато опитате. В случай че не забележите и не почувствате видима промяна — а тя трябва да настъпи както в отношението на другия човек към вас, така и във вашите чувства към него — то опитайте отново. Възможно е или да не сте били напълно искрени и освободени от негативното си отношение към него, или да не сте съумели да се изолирате от околната среда и да се концентрирате добре.

Тази стъпка от ваша страна би трябвало да спомогне за временното подобряване на взаимоотношенията, които ви тормозят. През времето на това „затишие“ обаче е добре да се опитате да анализирате самите себе си. Понякога в хората, които най-много ни дразнят, ние виждаме някой свой недостатък, който не сме способни да открием в самите нас. Тогава нашият дразнител ни служи за своеобразно огледало, в което с малко мъдрост и търпение бихме могли доста добре да се огледаме. Погледнато от такъв ъгъл често именно тези хора са и нашите най-добри учители. И вместо да им се сърдим или гневим бихме могли да се насочим към размисъл какъв е урокът, който животът ни поднася точно чрез този човек и точно по този начин. Кое е това трънче в характера ни, което не сме способни да открием сами, та се налага някой друг да ни служи за лупа. Трябва да знаем, че колкото по-често се повтаря един и същи проблем, конфликт,

ситуация, колкото по-затруднени сме в намирането на правилното решение и верния отговор, толкова по-важен и ценен е урокът, който ни се поднася и опитът, който той ни носи.

Сигурният знак, че сме решили задачата и сме усвоили урока е, че каквото и да прави оттук нататък, както и да се държи към нас, човекът, който ни е ядосвал или ни е причинявал болка, вече няма власт над нашите емоции и мисли. Тогава наистина и той е свободен, а и ние — също. Цветето на любовта, на което сме дали живот чрез скромната си визуализация, вече е разцъфнало и разпръсква в душите и на двама ни нежното си благоухание.

* * *

Веднъж потърси помощта ми непознат за мен възрастен човек — дядо Слав. Проблемът, който той смяташе, че го тормози, касаше сърдечно-съдовата му система. Само че, навлизайки в полето му, аз открих и нещо друго. Дълбоко заровена в подсъзнанието му и забравена от него, там се беше спотаила огромна обида, нанесена му (по негово мнение) от покойната му вече съпруга. Тази обида той носеше от години в душата си, без да си дава сметка какво причинява на себе си и на покойницата. Защото невидимите нишки, изтъкани от огорчението и душевната му болка продължаваха да свързват тези двама души и дори смъртта не беше успяла да ги помири и раздели. Случайната ми на пръв поглед среща с този 85-годишен старец породила у двама ни дълбока симпатия, която по-късно прерасна в искрено и сърдечно приятелство. Аз бях изпълнена с дълбоко възхищение от неговата борбеност и силата на духа му.

Преди 25 години, след тежко заболяване, се наложило да отстранят лявата половина на белия му дроб. Лекарите го изписали — и го отписали. Само че бай Слав бил на друго мнение. Започнал да чете книги за йога, както и такива на духовна тематика. Прилагал различни видове гимнастика, техники за релаксация и медитация, научил се да използва силата на собствената си жизнена енергия и да я впрегне в лечебния процес. И така — до наши дни той все още е жив и здрав, противно на лекарските прогнози. И не само се чувства добре за своите години, но и все още е в състояние да изпълнява упражнения,

включени в източните бойни изкуства, които биха затруднили хора, много по-млади от него. Аз направо се слясах, когато той ми заяви, че всяка сутрин, освен редовната си гимнастика прави и челна стойка. На неговите години! Представяте ли си!

Когато при първата ни среща му казах какво съм открила в полето му, той ме изгледа удивено. Това беше негова дълбока тайна, която не беше си позволил да сподели с никого. И затова още повече му тежеше. Предложих му да се опита да прости и да се освободи от болката чрез метода на писането. За моя приятна изненада след няколко седмици той дойде у дома и донесе няколко изписани със ситния му почерк страници. Прочете ми ги развълнуван, след което доволен ги скъса пред очите ми.

Разказвам ви толкова подробно този случай, защото той би ви помогнал в много направления. На първо място, за да разберете, че човек може да удължи престоя си тук, стига да има воля и желание за това. А на второ място — че никога не е късно да простите за нанесената обида. Дори и тогава, когато човекът, който ви е наранил вече е преминал в Отвъдното.

Предпоследният стих от молитвата „Отче наш“ гласи:

„И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници“.

След което Спасителя добавя:

— „... Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им,
то и небесният Отец ще прости на вас.“

Матей, 6:12,14

СИЛАТА НА ПРОКЛЯТИЕТО

Там, където работех, от бюрото на моя колежка изчезна дребна вещ, на която тя държеше. Тъй като това не се случваше за пръв път, от устата ѝ се изплъзна тежкото проклятие „На този, който го е взел, дано му се схване ръката!“. Дни по-късно една от колежките ни се появи на работа с превързана дясна ръка. Беше се наранила при някакъв битов инцидент. Случаят, за който ви разказвам, би звучал почти като анекдот, ако не криеше в себе си поучителен пример. Отново става дума за силата на мисълта, а оттам и на изречените от нас думи.

Напоследък мои приятели и познати споделят, че този факт — изречените им слова, а дори и мислите им да се реализират буквално за броени дни — започва все повече да им прави впечатление. Случва им се понякога да предусетят заболяване или злополука на свой близък, и когато това стане, изпитват чувство за вина, смятайки, че по някакъв начин те са предизвикали тази злина. Изследвайки аурата на такива хора установих, че всъщност се касае за развитие на ниво от енергийните им структури, свързано с интуицията. И по мои лични наблюдения хората като тях стават все повече. В такива случаи се опитвам да успокоя конкретния човек. Обикновено му давам да разбере, че това е всъщност естествено развитие на по-фините му тела и го съветвам да се учи да използва разширеното си съзнание по гравивен и полезен начин.

В началото на книгата стана дума за символичните Посвещения, през които преминава всеки от нас в хода на еволюционното си развитие. Събуждането на интуицията е свързано с Второ посвещение, бележещо контрола над емоционалната ни природа от страна на душата. Това символично духовно израстване води до събуждане на енергийния център на сърцето — *четвърта чакра*. Именно чрез този център въплътената личност установява връзка с душата си, а чрез нея — с духовната Йерархия на нашата планета. Сърцето — този изключително важен орган от нашето тяло — чрез системата на кръвообращението и в частност чрез кръвта, разпространява не само хранителни вещества, кислород, хормони и т.н., но и импулсите на

душата. Тези импулси на Живота достигат до всяка клетка, до всеки атом на физическото ни тяло, което с готовност откликва на зова на истинския Човек. И тъй като душевните сили в своята дълбока същност са енергии с по-висока вибрация, често първият истински контакт с душата причинява на конкретния човек известни смущения на физическо ниво.

За повечето хора тези състояния са доста стряскащи и объркващи. За съжаление обаче има и такива, които много бързо привикват с новооткритите си възможности и започват да ги използват, за да се облагодетелстват чрез тях. Понякога манипулират другите, за да получат това, което желаят, друг път пожелават зло някому с цялата сила, на която са способни. Споделям тези наблюдения, защото подобни неща със сигурност се случват и на вас. Затова, ако вече сте получили своите доказателства за силата на мисълта и вътрешния си усет, бъдете много внимателни кога и при какви обстоятелства ги използвате. Имайки предвид закона на Кармата, ще бъде много по-добре за вас да ги използвате правдиво и конструктивно. И единствено и само за добро.

Например, ако ви предстои интервю за назначаване на работа, делова среща, която е от съществено значение за вас или някакъв изпит, то използвайте момента да употребите съзнателно и целенасочено потенциалната си мисловна енергия. Ден или няколко дни преди подобно важно за вас събитие си мислете как всичко се развива точно според очакванията ви. Отхвърлете всичките си страхове, не си предричайте отрицателен резултат. На самата среща (или на изпита) още при влизане мислено поздравете човека срещу вас с „Мир и светлина на този човек“. А може и с „Аз поздравявам Светлината в теб“. Ако можете, представете си как от областта на сърцето ви се излъчва мека светлина. Нека тази светлина изпълни с обич пространството около вас, нежно обгръщайки и събеседника ви. Е, не очаквайте, че след това шестицата ще се появи по магически начин в студентската ви книжка или незабавно ще ви връчат заповед за назначение и висока заплата. Такова очакване би било доста детинско, въпреки че и такива „чудеса“ се случват понякога. Но подобен позитивен подход от ваша страна със сигурност ще създаде атмосфера, изпълнена с положителни вибрации. А това пък от своя страна ще спомогне за реализиране на желанието ви. В случай че нещата не се

развият по очаквания от вас начин, вероятно така е по-добре за вас. Приемете го спокойно и не се обезсърчавайте. Нашата мъдра поговорка „Всяко зло за добро“ касае и такива житейски ситуации. Разбира се има и моменти в живота ни, в които е необходимо да проявим своята борбеност и целеустременост, за да постигнем целта, към която се стремим. Но ако въпреки страстното ни желание и проявена настойчивост, отново и отново се сблъскваме в непробиваема стена, стена от препятствия, може би е по-добре да спрем и да обмислим обходните пътища. Допуснете, че Висшата ви същност, или вашият Ангел — хранител вижда напред в бъдещето и просто ви предпазва от погрешна стъпка. Понякога, ако с неотклонно упорство и с цената на всичко се стремим към „заветната“ цел, в края на краищата получаваме това, което толкова сме искали. Само за да разберем след време, че това ни е докарало беда на главата. И да се научим да разчитаме знаците, които ни се дават за наше добро.

Поздравът, който ви предлагам, а вие бихте могли да си измислите и свой в този дух, можете с успех да използвате при назряващ или вече зародил се конфликт. Ако шефът ви, брачният партньор или детето ви са настроени за кавга, лесно бихте разведрили атмосферата по този начин. А след това с лекота ще достигнете до разумно, удовлетворяващо и двете страни разрешение на спорния въпрос.

Аз самата съм се убеждавала многократно във валидността на този подход. Когато се изпълня с добронамереност и любов към изнервената служителка в пощата, тя забравя за лошото си настроение, усмихва ми се и ме обслужва любезно. Чиновникът в държавното учреждение ми дава възможност да поправа незначителната грешка във формуляра, който съм попълнила, а след това без проблем приема документите ми. Синът ми забравя за гнева и възмущението си и спокойно ме изслушва. Зная, че това, което споделям с вас, колкото и интригуващо да звучи, няма да има голяма практическа стойност, докато не го приложите в живота си. Но ако опитате, именно личният ви опит и положителният резултат ще ви насърчат да подходите по такъв позитивен начин във всяка затрудняваща ви житейска ситуация.

* * *

След публикуването на тази статия започнаха да ми се обаждат различни хора — познати и приятели. Всички те ми казваха, че са изпробвали предложения от мен поздрав при различни обстоятелства. Радостното беше, че във всички ситуации този подход е действал положително и безотказно. Винаги трябва да помним, че човекът срещу нас представлява не само личността, която възприемаме с петте си сетива, а и обитаващата тази личност душа. *И когато използваме Златния ключ на Любовта, общувайки с него вече и като душа с душа, този вълшебен ключ разтваря пред нас дори и залостени с девет резета врати.* Стига само нашето желание да не противоречи на законите на любовта и да не носи вреда никому.

Хората, с които общуваме, реагират на нашето присъствие и отношение по същия начин, по който ние — не само външно, но и вътрешно подхождаме към тях. Само като се замислим какви пороци от негативни изказвания, упреци и тайни проклетия по адрес на този или онзи се изливат ежеминутно в пространството — и то често по толкова дребни и незначителни поводи. А всяка лоша изречена или помислена дума атакува аурата на получателя. Ако обаче той е чист в морално и духовно отношение човек, то тези отровни стрели се връщат обратно върху своя изпращач. На физическо ниво това се възприема почти осезателно — проявява се като лошо настроение, нервност, необяснима умора, силно главоболие и т.н.

Възможно е и вие вече да сте достигнали до лични прозрения и доказателства за силата на мисълта и интуицията си. Ако това е така, то горещо ви съветвам — никога, при никакви обстоятелства не използвайте тази си способност да манипулирате другите. А още по-малко пък съзнателно да им вредите. А в случай че се осмелите да я прилагате по този начин, то не се изненадвайте, когато дойде денят за жетвата на това, което сте посели.

В живота ни има неизброими ситуации, в които използвайки енергийната мощ на мисълта и словото си, но съпроводени с любов, можем да правим почти чудеса. В жилищния блок, в който живея, понякога се случва някой от съседите ми така да увеличи звука на телевизора си, че да не се налага да включвам моя. В такива случаи, когато търпението ми се изчерпи, аз прилагам следното малко вълшебство. Затварям очи, мислено извиквам образа на съседа си пред вътрешния си поглед и след като му кажа, че го обичам, го помолвам

да намали звука. Минути след това всичко утихва. Е, понякога не се получава, но в края на краищата и той има свободна воля, нали. А пък и аз не съм велик магьосник.

Освен за разрешаване на личните си проблеми, бихте могли да насочите положителната си мисловна енергия, за да помогнете на някой в нужда. Добрата мисъл с пожелание за изцеление би помогнала на ваш приятел или близък да оздравее по-бързо. Пак по този начин — чрез изпращане на положителни и изпълнени с любов мисли можете да помогнете на детето си да намери правилното решение на въпрос, който често ви ядосва. Използвайки градивната и съзидателна сила на мисълта си можете да лекувате дори домашния си любимец или вехнешното си стайно растение. Възможно е дори да не подозирате за това, но милиони хора на добра воля изпращат положителната си мисъл към горещите точки на планетата ни и по този начин спомагат за изцеляването и укрепването на аурата ѝ. Ако тази идея ви харесва, можете да присъедините и вашата мисловна енергия. Възможностите за нейното оползотворяване за добро са неизброими.

* * *

Детството на повечето от нас е преминало с красиви и вълшебни приказки. Спомняте си навярно приказката за Спящата красавица. Как пренебрегнатата магьосница, заради това, че не е получила подарък, отправила тежко проклятие към новородената принцеса. Добрата фея, останала последна, въпреки желанието си не успяла напълно да го обезсили. Само го смекчила. И, въпреки положените от краля усилия, в кралството все пак се намерило едно вретено, чрез което да се изпълни изречената клетва. Кармичните последствия — резултат от наши или чужди действия — винаги ни настигат. Както се казва в една народна поговорка „Бог забавя, но не забравя“.

Веднъж изречено, словото ни заживява свой собствен самостоятелен живот. Мисълта на всеки един от нас притежава неподозиран от повечето хора енергиен потенциал. А облечена в думи, нейната сила е почти неунищожима. За да разведря темата, ще спомена, че в Невидимия свят съществуват „добри феи“, чиято нелека задача е да разчистват мисловните ни отпадъци. По този начин се

осъществява своеобразно почистване и дезинфекция на пространството. Но замърсяването на собствената ни аура, причинено от нас самите, си остава. И тук „почистването“ е наша работа и задължение. И за предпочитане е да се заемем с тази нелека работа съзнателно и по собствено желание. По-безболезнено е. И по-полезно — за нас самите. А най-добре ще е изобщо да не създаваме предпоставки за това.

ПЛАЩА ТОЗИ, КОЙТО ПОРЪЧВА

Моя приятелка, психолог и сензитив, ми разказа следния интригуващ случай. Към нея се обърна за помощ млад мъж, страдащ от тежка форма на мускулна дистрофия. Била засегната дясната ръка, рамото, плешката. Потърсил помощ при нея след дълги митарства по лекари, доценти и професори. Всичките им опити да го излекуват се оказали безуспешни. Приятелката ми имала искреното желание да му помогне, но в съзнанието ѝ настойчиво звучала думата *карма*. И нищо повече.

Опитала се, разговаряйки с младежа, да получи повече информация не само за неговия живот, но и за този на родителите му, както и на техните родители. За предците си той не могъл да си спомни нищо впечатляващо. Разказал обаче за себе си. За това как, като дете обичал да убива птички с прашка, и че това занимание му доставяло удоволствие. Как в юношеските си години често ходел на „лов“ за жаби — заради бутчетата им. Отрязвал им ги, както са живи. След това ги пускал обратно във водата, за да наблюдава как ще плуват само с предните си крака. Изслушвайки го, тя отново получавала същата информация — *карма*. Тогава го посъветвала да отиде в църква и там да се помоли за прошка, за каквото е съгрешил. Човекът категорично отказал, заявявайки, че не е религиозен и не вярва на „бабини деветини“. Тогава тя решила да направи това вместо него. Но какво се случило. В момента, в който запалила свещ за този човек, цялата ѝ ръка изтръпнала и се схванала. Пронизала я непоносима болка. Стресната от този знак, приятелката ми не се осмелила да остави свещта пред никоя от иконите в църквата. Поставила я на пясъчника, където палим свещи за покойниците, помолила да ѝ се прости за това и побързала да напусне църквата. Болката в ръката ѝ отзвучала след около час.

Докато слушах нейния разказ, тъпа болка пропълзя по дясната част на тила ми, изкачи се нагоре и се стовари като нажежен шлем върху главата ми. Когато свърши, тя ме помоли да се опитам да разбера

за какво става дума и ако мога да помогна на този човек. Категорично отказах.

Разказвам ви тази история не от любов към „филмите на ужасите“. Смятам, че тя е изключително красноречив пример за кармично страдание. За тези, които все още не разбират защо го описвам толкова подробно, ще поясня няколко неща. В повечето случаи, когато физическото страдание е засегнало дясната половина на тялото ни, това е знак, че ние сме засегнали някого. И няма никакво значение дали става дума за човек, животно или растение. Цялата ни прекрасна планета, както и нейните обитатели са творение на Вселената (или на Бог, ако ви звучи по-приемливо). Посягайки дори върху най-дребната тревичка, ние посягаме върху целостта на Вселената. И как според вас би трябвало да ни отговори тя? Вярно е, че за всяка грешка има и прошка (иначе досега целия ни човешки род да го няма, както сме я подкарвали). Но за тази прошка трябва да помолим лично. А преди това трябва да сме осъзнали какво сме направили и да сме се разкаяли. Никой друг, освен самите ние, не би могъл да го направи вместо нас. В противен случай рискува да привлече силите на справедливото възмездие върху собствената си глава.

Има една легенда за прочут лекар, когото сполетяла тежка и неизлечима болест. В отчаянието си той се обърна към Бог с въпрос, за какво му е изпратено това страдание. „Защото ти се опитваш да лекуваш хората, които аз наказвам“ — бил отговорът.

В конкретния случай, за който ви разказвам, тъй като искреното намерение на приятелката ми е било да помогне, тя получила само леко предупреждение от рода на „Не се намесвай! Не е твоя работа!“. Но какво би се случило, ако тя беше продължила да упорства? Само можем да гадаем. Ако искрено, с цялото си сърце желаем да помогнем на такива хора като младежа, за когото ви разказах, единственото, което можем да направим, е да се молим за тях. Да се молим да им се даде просветление, за да могат да осъзнаят причините, довели до техните физически и душевни страдания. А за прощката? За нея те трябва да се помолят сами. Когато са готови (или принудени от страданието) да отворят сърцето си и да я поискат. Изцелението им ще бъде отговорът на молбата им.

А историята с младежа, която ви разказах има свое продължение и оптимистичен завършек. Месеци по-късно, когато тази книга беше готова в първоначалния си вариант, узнах за него от приятелката си. С течение на времето, благодарение на нейното сътрудничество, но най-вече на личните усилия на младия човек, болката и обездвижването на ръката му постепенно отзвучали. Надявам се трудният и болезнен урок, който му донесъл толкова страдание, да е положил в душата му положителните си плодове.

Кой знае... Това само времето ще покаже.

* * *

Смятам, че тук му е мястото накратко да спра вниманието ви и върху още една, особено актуална в последните години, тема. Темата за магията. По този въпрос може да се напише цяла книга, а и на нея вече са посветени доста публикации. Така че в следващите редове няма да се впускам в описание на методите, посредством които доста наши „събратя“ се намесват в енергийното поле, а оттам — и в живота на нищо неподозиращи, съвсем непознати им хора.

Самата дума *магия* придоби негативен смисъл и произнасянето ѝ предизвиква страх, дори ужас — особено у хората, които са абсолютно невежи и непосветени в духовните науки. Казано накратко — *боравенето с фините космически енергии — с една или друга цел, по един или друг начин, е магическо действие*. То може да има формата на ритуал, изискващ специална обстановка и употребата на специфични атрибути — свещи, амулети, кристали и т.н. Упражняващият такова магическо въздействие може да мине и без тези подробности и просто да упражни силата на мисълта си, създавайки мисъл — форма, която — къде успешно, къде — не, да насочи към желаната и набеязана от него цел.

Основен постулат в езотериката гласи, че по същество космическите енергии не са нито добри, нито лоши. Знакът плюс или минус им слагаме ние, в зависимост от това по какъв начин и с каква цел ги използваме. В този смисъл т.нар. *черна магия* е способ, посредством който от един човек или от група хора бива упражнена

някаква форма на енергийно въздействие върху друг човек или друга група, без тяхната изрична молба и съгласие.

Мотивите, които са ръководещи при горепосоченото въздействие, са користни и себични. И тъй като голяма част от практикуващите такива способности са невежи, да не кажа — аматьори в този „занаят“, то резултатите от неумелите им намеси често диаметрално се разминават с първоначалните им намерения. Използвам думата „занаят“ напълно съзнателно, с дълбокото вътрешно убеждение, че мнозинството от тях гледат на своите „услуги“, цените за които понякога надхвърлят неколкостранно минималната работна заплата, именно като на занаят, който наистина им носи доста добри доходи.

Но, както и в много други сфери на живота ни, и тук цената невинаги съответства на качеството. Ето защо, базирайки се на богатия си опит, изложеното по тази тема адресирам към две основни групи хора. В едната група включвам хората, които поради различни причини търсят услугите на „професионалисти“, за да развалят направена им магия, а в другата — тези, които поръчват и плащат за „направяне“ на такава. Последните често се самозалъгват, че поръчват и съответно заплащат за „бяла“ магия, което временно успокоява съвестта им с претекста, че в това няма нищо лошо.

На първата група искам да кажа да не се страхуват, защото в повечето случаи, дори и върху домовете им, семейството им или върху тях самите да е било упражнено някакво такова въздействие, *то не е всесилно.*

Вярно е, че още от древни времена определени хора са практикували най-разнообразни форми на магическо въздействие. Знанията за тях са били предавани от учител на ученик и много от тях можем да открием записани под някаква форма в древни или осъвременени източници. Но ключът, с който бива задействан сакралния механизъм на магическото действие — *този наистина магически ключ се е предавал устно.* Опазването на тази свещена тайна е било гарантирано под клетва, полагана от този, комуто е поверена тя. В днешно време хората, притежаващи и съхраняващи такъв магически ключ, се броят на пръсти. И такива пазители на тези древни тайни не можете да откриете в средите на занаятчиите,

предлагащи шумно рекламираните си услуги на наивните си и изплашени клиенти.

Ето защо, дори и да ви изплашат до смърт с новината, че ви е направена магия, дори и да намерите преки или косвени доказателства в подкрепа на това твърдение, съветвам ви да запазите самообладание. Въоръжете се с вяра в Закона за космическата справедливост. Издигнете като бариера около себе си словата на Христос: „*В мене няма нищо от този свят*“. Знайте във всеки един момент от живота си, че ние се оказваме *действително и трайно уязвими* за магически или за каквито и да било други негативни въздействия само тогава, когато в нас самите съществува някаква форма на негативизъм. В този смисъл вече можете да използвате ситуацията, за да видите своите слабости и недостатъци, защото именно те ви правят уязвими. Изчиствайки се от тях, аурата ви ще укрепне до степен да отрази всяка отровна стрела, насочена към вас. А веднъж отразена — в съответствие със Закона за сходството, тя ще се завърне обратно към своите преки и косвени създатели.

Към втората група — поръчващите и плащащи за „услугата“, която, за да успокоят и приспят съвестта си, такива клиенти наричат „бяла“ магия, отправям гореща препоръка да не се самозалъгват. В тези случаи тяхното невежество в тази област до известна степен ги оправдава, което не означава, че не се отразява върху личната им съдба. Защото въпреки незнанието си по тези въпроси, те влагат своята мисъл и чувство, т.е. *косвено участват* при осъществяването на магическото въздействие. От което следва, че отразеният обратен удар, освен прекия извършител, рано или късно ще засегне и тях.

Ако личната им съдба ги тревожи в много по-малка степен, отколкото съдбата на човека, комуто според представите си те „помагат“, то нека имат предвид следното. В случай че „професионалистът“, към когото са се обърнали, все пак успее да направи нещо по въпроса, то качеството на упражненото от него въздействие далеч се разминава с очакванията на клиента му. Най-често такава брутална енергийна намеса цели спечелването на нечия любов, а в други случаи — разделянето на двама влюбени. Но е напълно възможно, вместо да постигне точно тази цел, нескопосано изфабрикуваната „бяла“ магия да причини болест, депресия или други

психични проблеми на човека или на хората, към които е била насочена.

Как такива поръчители успяват да сложат на тази форма на насилие определението „бял“, си е направо за учудване. Сигурна съм в едно — те изобщо не подозират, че в случай на някакъв успех, т.е. ако поръчаната и платена магия успее да засегне и нарани аурата на този, към когото е адресирана, защото крайният резултат е именно такъв, то тези наранявания могат да окажат дълготраен отрицателен ефект върху здравето и живота му, а оттам впоследствие и върху цялостната му съдба. В някои от случаите тази енергийна деформация е възможно да се отрази и върху децата на родители, които са били обект на такава възмутителна и с нищо неоправдана намеса в живота им.

Другата страна на медала е разплатата, която дължат извършителите. И тук цената, която рано или късно ще трябва да заплатят, е в съответствие с мотивите им и амбицията, която са вложили при предприемането на такива „спасителни мерки“. За непосветените по тези теми е може би добре да узнаят, че много често, именно поради некомпетентността на „професионалиста“, към чиито услуги са прибегнали, насоченият към една „цел“ удар може да рикошира и върху нищо неподозиращи невинни хора. В такива случаи, освен от аурата на пряко потърпевшия, едно такова осъдително въздействие се отразява и от техните аури. Което пък прави обратния удар още по-мощен. Но — както се казва в една мъдра поговорка — „нека всеки сам да сърба това, което си е надробил“.

В крайна сметка животът във Вселената се подчинява на неумолими, но справедливи и общи за всички ни закони, които нямат нищо общо с изкривените ни човешки представи за ред и справедливост. Поради това е логично да сме подготвени — къде по-рано, къде по-късно, лично да заплатим цената на това, което сами сме си поръчали.

ДЕНЯТ СЕ ПОЗНАВА ОТ СУТРИНТА

Нашето бъдеще — близко или далечно — то винаги ни тревожи, вълнува ни, поставя безброй въпроси. Понякога така ни се иска да можем да надникнем в него. Особено когато сме силно затруднени в избора си на решение. Съществуват неизброими житейски ситуации, в които за нас е от първостепенно значение да направим правилен избор. В такива моменти някои от нас, вместо да положат усилия да разрешат проблема си сами, са изкушени да потърсят готовия отговор на поредната житейска задача. И прибягват до помощта и съветите на „професионалист“. По мои наблюдения ходенето по „гледачки“ в днешно време се превръща почти в мания. Рекламните страници на вестниците са изпълнени с обяви на астролози и гадатели. Вярно е, че някои от тях са способни да ви очертаят тенденциите в предстоящото ви начинание. Но се съмнявам някой да може да ви даде стопроцентова гаранция за верността на прогнозата си. Тези от вас, които са прибягвали до консултациите и съветите на такива хора знаят от опит, че в редки (да не кажа изключителни) случаи предсказанията им се покриват напълно с действителността. Това е така по няколко причини.

Първо — хората, притежаващи дарбата да надникват в бъдещето се срещат рядко. Освен това, ясновидците от висока класа спазват един неписан нравствен кодекс и не използват способностите си, за да печелят пари от това. Те няма да си губят времето да предсказват на този или онзи как ще приключи финансовата му ревизия, дали ще издържи успешно предстоящия зрелостен изпит или как и къде е по-уместно да инвестира парите си.

Второ — винаги, когато се колебаем какъв път да изберем, пред нас съществува набор от варианти. Изборът на всеки един от тях би довел до различен резултат. Дори да сте се обърнали към човек, който има способността да „наднича“ в информационните полета, твърде е възможно той да „види“ резултата на едно от възможните решения. В такъв случай, ако предсказаното не се сбъдне, това не означава, че „гледачката не е познала“. По-скоро вие сте избрали някой друг вариант.

Понякога се чудя как наглед интелигентни и трезво мислещи хора намират време, а и пари, да ходят от ясновидец на ясновидец — често не защото имат действителна нужда, а просто така — от любопитство. А след това, забравяйки, че сами, по собствен избор са се озовали там, недоволни и разочаровани одумват и него, и предсказаното.

Трето — в повечето случаи винаги, когато сме изправени пред необходимостта да вземем решение, конкретната ситуация е просто нашият пореден житейски урок. Важно за нас е сами, със собствени усилия да намерим правилния отговор. Та нали когато се явяваме на изпит — по математика например, никой не ни предоставя готовото решение на задачата. В противен случай изпита би се обезсмислил.

И — не на последно място — съществува още една причина, поради която е нежелателно, дори вредно да се прибегва до съветите на предсказатели. Представете си, че ви се налага да вземете решение дали да се подложите на хирургическа операция. Ако „гледачката“, до чийто съвет сте прибегнали ви каже, че това е опасно за вас, то вие се подлагате на допълнителното психическо натоварване и стреса от подобно „предсказание“. Дори да пренебрегнете съвета, за който сте си платили, във вас вече се е създала подсъзнателна негативна нагласа към това ви решение. И резултатът от него може да се окаже трагичен, точно поради тази причина. Едно погрешно предсказание може да бъде по-вредно и опасно, отколкото мислите. То създава у нас предварителна нагласа, често пъти негативна. Ако пък ни засипят с розови предсказания за успехи на всички нива, последиците също могат да бъдат плачевни. Поради това, че приспиват бдителността и вниманието ни.

Вярно е, че понякога сме изправени пред лични затруднения или семейно нещастие — например тежко болен или изчезнал наш близък — и тогава помощта на човек, надарен със свръхсетивни способности действително ни е нужна. Добрият сензитив може не само да ни насочи, но и да ни даде утеха и кураж, с които да посрещнем изпитанието. Да си припомним колко много отчаяни и нещастни хора прекосяваха цялата страна, за да се допитат до Ванга. Но нека си спомним и това, че тя безкомпромисно отпращаше тези, които се бяха озовали пред прага ѝ, водени от празно любопитство или безволие да се справят сами с житейските си проблеми.

От личен опит знам, че отговорът на всичките ни въпроси се крие в самите нас. И ако понякога не съумяваме да го открием, то или не търсим в правилната посока, или просто така трябва, и тогава най-доброто, което можем да направим, е да оставим нещата да следват естествения си ход. Ако толкова ни се иска да разберем какво ще се случи утре, най-добре ще е да потърсим отговора в натрупаните си опитности от вчера. В житейските си спомени винаги можем да открием ситуация, аналогична на тази, чието решение се опитваме да намерим сега. Изхождайки от нейния изход в миналото, с доста голяма точност можем да направим собствената си прогноза за проблема, който ни вълнува в настоящето.

Важно за самите нас е да се учим сами да се справяме с проблемите си. Смисълът на съществуването ни е да натрупваме опит, който да ни извисява духовно. На всеки от нас е дадено свещеното право и свобода на избор. Да отдадем това си право на някой друг би било погрешно. Можем да потърсим съвет — при приятел и дори при ясновидец, ако толкова ни се иска. Но да запазим правото си на собствено решение. Умението да вземаме самостоятелни решения е важно както за натрупване на житейски опит, така и за укрепване на увереността в собствените ни сили. Ако допуснем грешка, винаги можем да се явим на „поправителен“. И когато сами, след много усилия достигнем до верния отговор, ще сме прибавили още един бисер в съкровищницата на житейското си познание.

ГОСПОДИ, ПОМОГНИ МИ

Този вопъл се е изтръгвал от душата на всеки един от нас. Дори и силните и независими по дух хора са отправяли към небето зов за помощ в мигове на отчаяние и безизходица. Някои от нас вярват в Бога и отправят тази кратка молитва в храма, други носят вярата в сърцето си и не се нуждаят от специално място, за да помолят за подкрепа. Но и едните и другите с надежда очакват молбата им да получи отклик. Моето дълбоко убеждение е, че молитвите ни биват винаги чути, без значение къде ги произнасяме. Важното е те да са отправени от цялото ни сърце, да не нанасят вреда на други хора и да не са егоистични. Ако са налице тези прости условия отговор винаги има. Понякога не по начина, който сме желали или очаквали. Законите на Вселената са по-различни от нашите човешки закони и са ръководени от принципа на Висшата справедливост. Молейки за помощ, ние получаваме не това, което искаме, а това, което е най-добро за нас в дадения момент. И ако исканията ни са били скромни и разумни, то тези две неща понякога се припокриват.

Сигурно и вие като мен познавате хора, които са дълбоко убедени, че всичко, което са постигнали в живота си, дължат единствено и само на себе си. Това донякъде е положителен аспект на характера им, защото им дава самочувствие и увереност в собствените сили и възможности. Но въпреки това аз смея да твърдя, че те в известна степен се заблуждават. Всички ние получаваме висша подкрепа в определени моменти от живота си — при различни обстоятелства и по различен начин. Но тук има един съществен елемент — за да получим помощ, първо трябва да помолим за нея. Молбата предполага известно вътрешно смирение и косвено признание, че не сме в състояние да се справим сами с проблема, пред който сме изправени. От друга страна, тъй като всички ние притежаваме правото на свободния избор и свободната воля, всяка помощ, която не е желана, в известен смисъл би нарушила това ни свещено право. Изводът се налага сам — ако се нуждаем от подкрепа е нужно да го заявим лично. Съществуват и ситуации, в които

получаваме невидима помощ, за която не сме молили. Например — твърде е възможно да се отървем само с леки драскотини след тежка автомобилна катастрофа или друг заплашващ живота ни инцидент.

* * *

Мой приятел, инженер-химик по професия, неотдавна попадна в изключително рискована ситуация. Вследствие на производствена авария, в непосредствена близост до него се получил внезапен пробив в тръбопровод за концентрирана сярна киселина. Разпръснатата под високо налягане на фина мъгла, киселината го обляла почти целия. Дни след това той сподели с мен, как тогава с ужас си помислил, че ще ослепее и че това, което вижда в момента, е последното в живота му. По работния му костюм, с който е бил облечен тогава, се виждаха безброй малки дупчици. А по него самия нямаше и следа от изгаряне — *нищо една незначителна раничка.*

Друга моя приятелка ми разказа за интересен инцидент. Събуждайки се една сутрин, тя и съпругът ѝ открили в кухненския диван куршум от пистолет „Макаров“. Неканеният „гост“ влетял в дома им през прозореца, преминал през хола, пронизал вратата и прекосявайки коридора се загнездил в дивана в кухнята. Инцидентът се случил през изтеклата нощ. Същата вечер тя и семейството ѝ си легнали необичайно рано. Съпругът ѝ, който обикновено до късно се засеждал в хола пред телевизора, често заспивайки там, бил обзет от внезапна и необяснима сънливост, която го отвела в спалнята. Като си помисля само колко много хора смятат дома си за единственото щогоде сигурно убежище, където се чувстват защитени. А колко относително е всъщност понятието сигурност...

Миналото лято у дома внезапно от стената се стовари кухненският шкаф. В този момент аз се намирах точно под него, пространството беше съвсем ограничено, така че и да исках, нямаше накъде да се отместя. Почувствах тъп удар по главата, а в следващия момент шкафът вече беше на пода, встрани от мен. След като се свързах от уплахата разгледах внимателно мястото на „местопроизшествието“. Това, което ме беше ударило, се оказа неголям предмет, намиращ се върху него. Самият шкаф, по един и досега необясним за мен начин,

беше описал невероятна, от гледна точка на природните закони, траектория. При падането си той беше достигнал до нивото на кръста ми от лявата ми страна — върху плочките на кухненската мивка ясно се виждаха отчупените парченца. А след това ме беше „прескочил“ и — без да нанесе други щети, се беше „паркирал“ на единственото празно място вдясно от мен. И досега нямам обяснение какво или кой го беше пренесъл над мен, може би спасявайки по този начин живота ми. Но след този инцидент за пореден път се убедих във валидността на поговорката: „Ако ти е писано да се обесиш, няма да се удавиш“. Както и в съществуването на незрим закрилник, който бди над нас и когато е необходимо ни помага, без специално да сме го молили за това.

* * *

Тогава обаче, когато изпитахме потребност или сме принудени от обстоятелствата да помолим за помощ от висшите нива, е необходимо молбата ни да е ясно и точно формулирана, без думи и пояснения, без да се задълбочаваме в детайли и подробности. Ако имаме здравословен проблем, най-добре е да помолим да ни се посочи по какъв начин сме го предизвикали. В случай че сме затруднени в избора си на правилно решение по важен за нас въпрос, нека поискаме да ни се подсказе посоката, в която да търсим верния отговор. За себе си аз имам една простичка молитва: „Господи, помогни ми по най-добрия за мен начин. И да бъде Твоята воля, а не моята!“.

Не е задължително да изповядваме една или друга религия, за да помолим за помощ и да я получим. Дълбоко в себе си ние всички сме деца на Бог, без значение, какво име сме му дали. Молитвата в същината си е процес на самовглъбяване, чрез който установяваме връзка с душата си, с духовните си Учители и в крайна сметка — с Бог. Тя е акт на вътрешно смирение и почит. Тогава, когато се молим за друг човек и особено за такъв, който ни е причинил зло, ние всъщност помагаме не само на него, но и на себе си, като по този начин се пречистваме и се извисяваме духовно. Сигурен знак, че тя е чута и приета, е едно с нищо несравнимо чувство на вътрешна радост и

умиротворение. Винаги след такава светла молитва се чувстваме пречистени, обновени и изпълнени със сили и увереност.

Ефектът от молитвата ни би се подсиллил, ако я произнасяме мислено преди заспиване. В такъв случай подсъзнанието ни ще работи по проблема ни, докато спим. Случвало ми се е да се изправя пред почти неразрешима дилема, която ме хвърля в смут и вътрешни противоречия. Когато въпреки всичките си усилия не съумея да стигна до ясно решение аз си казвам: *„Господи, този проблем го давам на теб. Ти го реши, както намериш за добре. И да бъде Твоята воля, а не моята“*. След това си лягам с мисълта, че утрото е по-мъдро от вечерта, пожелавайки си спокоен и здрав сън. Понякога след часове, понякога след ден или два в съзнанието ми се появява решението — прецизно до детайли, бъдещо възхищение със своята простота и елегантност. Тогавашта щастлива благодарна на оная мъдра и прозорлива част от самата мен, която винаги ми помага, ако ѝ дам думата. Опитвам се да извлека полза от поднесения по този почти вълшебен начин урок и продължавам нататък. Към следващата дилема и следващия урок.

* * *

Когато сме задали въпрос или сме помолили за помощ, твърде е възможно да доловим отговора още на другия ден. А как става това ли? По най-различни, понякога невероятни начини. Най-често просто ще срещнем подходящия човек, който е в състояние да ни помогне — със съвет или конкретно действие. А може той да ни позвъни по телефона или да се отбие в дома ни — ей така, без конкретен повод. Ще си купим вестник (който обикновено не купуваме) и нещо в него ще ни подсказва отговора на проблема ни. Ще се отбием случайно в библиотеката, магазина или някъде другаде и там ще дочуем нещо, което да ни наведе на дадена мисъл. А тази мисъл пък (пак „случайно“) ще се окаже ключът към загадката. Понякога минават дни, дори седмица, а понякога отговорът идва за броени часове.

Веднъж на мен лично ми се случи следното. Бях се запътила към центъра на града ни, когато на един от светофарите — неочаквано и за мен самата, свърнах по една странична и заобиколна уличка. Тъй като от дни се молах за помощ във връзка със семейни взаимоотношения,

нещо тихичко ми подсказа, че е настъпил момента да получа отговор. Минути по-късно вече се намирах в една от църквите, където изобщо нямах намерение да се отбивам. Със самото влизане чух свещеникът да произнесе цитат от Евангелието, който беше възможно най-краткото и точно напътствие, касаещо проблема ми. Запалих свещичка, благодарих от сърце и щастлива напуснах храма.

Друг подобен случай, който също ме касае лично, беше много любопитен. От дни си блъсках главата над поредната си житейска дилема. И една вечер, преди лягане, посегнах към една книга от библиотеката си. Докато разбере какво става, в ръцете си държах съвсем друга книга. Отворих я разсеяно и първото изречение, на което се спря погледът ми, беше отговорът на въпроса, който ме измъчваше. Пределно ясен и конкретен. Беше си там, сякаш написан специално за мен.

* * *

Случвало ли ви се е събитие или конкретен човек да обърка предварително начертания ви план за деня? Вероятно в такава ситуация първото чувство, което се надига у вас е негодуванието или раздражението. Уверявам ви, че ако се опитате да го превъзмогнете и да се отворите за този човек, ще получите послание, което по символичен начин дава отговор на отдавна терзаещ ви въпрос.

Лично аз съм попадала често в такива ситуации. Ето и един онагледяващ мисълта ми пример. Седя пред компютъра и пиша статия за вестника. Мисълта ми тече гладка и ясна, идеите буквално извираат в съзнанието ми. Понякога с такава скорост, че едва успявам да ги запиша. И точно в този момент на вратата се звъни. В дома ми се появява неканен и нечакан човек, който с пристигането си прекъсва потока на мислите ми и цялото ми творческо вдъхновение се изпарява за секунди.

Първото чувство, което ме обзема, е тихо недоволство. Малко по-късно си задавам въпроса, кой или какво е подтикнало този човек да се озове у дома. В почти всички случаи и той самият няма задоволителен отговор на този въпрос. Просто така — ни в клин, ни в ръкав — се е сетил за мен и е решил да се отбие. Щом чуя това обяснение започвам

да се вслушвам внимателно във всяка негова дума. Защото знам със сигурност, че този човек ми носи някакво послание, за което и той самият не си дава сметка. И ако посещенията му е прекъснало писането на статия например, това означава, че има нещо допълнително, което иначе бих пропуснала и което е от съществено значение. Възможно е да се касае за въпрос, чийто отговор безуспешно търся от доста време. В такива случаи неканеният посетител ми го дава в хода на непринудения разговор. Винаги в подобни ситуации отправям мислена благодарност за тази помощ.

Така че, ако и на вас ви се случват подобни непредвидени неща, не се поддавайте на първото чувство и впечатление, а се вслушвайте внимателно в думите на събеседника си. Задайте си въпросите, защо е дошъл този човек и какво има да ви каже. Трябва да ви кажа, че този процес е винаги двупосочен — възможно е и неканеният гост да търси отговор на някакъв свой проблем. И в случая точно вие да сте човекът, който може да му го даде.

Понякога се случва след дълги размишления, молитви за помощ и търсене на съвети да получим отговор или косвено напътствие и по други, не по-малко необичайни начини. Казвам „необичайни“, защото когато е нарязан моментът да получим помощ или указание, ние наистина предприемаме някакво необичайно за нашия начин на поведение действие. Лично аз понякога съм се озовавала на място, където намирам дълго търсена книга. В други случаи съм се отбивала без повод или предварителна нагласа в библиотеката и книгата взета оттам „случайно“ е съдържала необходимата и търсена от дълго време информация.

След тези примери от личния ми опит съм убедена, че и вие вече си припомняте подобни ситуации, в които сте попадали. Споделям ги с вас в желанието си да ви бъде полезна. На всеки е позната фразата — „слушай вътрешния си глас“. Някои от нас притежават дарбата не само да го „слушат“, но и да разпознават съветите му и да се вслушват в тях. Други я разбират твърде буквално и очакват действително да чуят конкретно напътствие, изразено словесно. Вътрешният глас е нашата интуиция. Това е онова мистериозно шесто чувство, което всъщност е гласът на собствената ни висша същност. И неизразените с думи съвети са почерпени от съкровищницата на всичките ни опитности,

натрупани в продължение на много животи, често с цената на големи страдания и грешки.

Понякога този вътрешен глас ни дава деликатните си безмълвни съвети посредством други хора, конкретна книга, която отдавна не сме разгръщали, дори и чрез реплика от филма, който гледаме в момента. Характерното е, че в почти всички случаи се чудим защо изобщо си губим времето с този човек или книга, защо гледаме този скучен филм, а не се заемем с нещо по-полезно. Ами точно защото подсъзнателно очакваме някакво послание. И когато го чуем или прочетем, у нас остава ясното усещане, че точно това е отговорът, който търсим.

Има и ситуации, в които вътрешният ни глас кротко ни предупреждава за опасност — от погрешно решение, от неправилно заето становище, от интриги и злословия от страна на иначе симпатичен ни човек. В такива случаи непрекъснато се натъкваме на някакви препятствия, които все осуетяват намеренията ни. Деловата ни среща, на която сме възложили големи очаквания, се проваля; човекът, чието обаждане е важно за реализиране на плановете ни, потъва вдън земя; оформянето на документите ни за работа в чужбина се протака и краят му не се вижда; пътуването, почивката, ваканцията ни се отлагат за неопределено бъдеще... Знаци, знаци — стига да сме грамотни и да ги разчетем, те биха ни помогнали в много направления. Осмелявам се да ви посъветвам да се вслушвате в тези безсловесни напътствия. Няма да мине много време и последвалите събития ще ви убедят в тяхната валидност. И колкото повече се подчинявате на незримата, но неизмеримо по-мъдра част от вашата духовна същност, толкова по-ясни и разбираеми ще стават нейните знаци и предупреждения.

* * *

Събития като тези, за които ви разказах, със сигурност са се случвали и на вас. Може би до този момент просто не сте ги забелязвали. Или не сте имали задоволително обяснение. Или отдавате всичко на случайността и съпадението. Повярвайте ми — *няма нищо случайно*. Когато Бог иска да ни помогне и да отговори на молитвата ни, Той няма да ни се яви лично с гръм и мълнии, нито ще ни напише напътстващо писмо. Отговорът ще пристигне по един от описаните по-

горе, или може би по друг начин, а ние просто трябва да успеем да го „прочетем“. Спомням си, че един индийски мъдрец беше казал: *„Макар че способността на човека да попада в беди е сякаш неизчерпаема, подкрепата на Безпределното е не по-малко находчива“*.

Способността да долавяме тихия глас на душата ни е дарба, но и отговорност. Отговорност да използваме безмълвните ѝ съвети с мъдрост и разбиране, единствено и само за добро — за себе си и за останалите. Този безсловесен контакт ни дарява неизразимо усещане за душевен мир и хармония. Хармония със самите себе си, хармония с хората от нашето обкръжение, хармония с всичко, което ни заобикаля. От нас просто се иска да отворим ушите, очите и най-вече — сърцата си, за да го възприемем. И тогава не ни остава нищо друго, освен искрено да благодарим и да се вслушаме в напътствието, което ни се дава, за да ни изведе от лабиринта на мрака към Светлината.

КОГАТО АНГЕЛИТЕ СЛИЗАТ МЕЖДУ НАС

В свещените писания се казва, че когато нахраним един гладен човек или приютим и стоплим един бездомник, може би сме нахранили и приютили един Ангел. Спомняте ли си приказките на Шехерезада от „Хиляда и една нощ“? Там се разказва за навика на мъдрият халиф на Багдад — Харун-Ал-Рашид, да се разхожда между поданиците си, преоблечен като обикновен просяк. В гръцката митология изобилстват подобни разкази за появата на боговете между хората. Преобразени и неузнаваеми, те слизали между смъртните, за да подложат на проверка и изпитание тяхното милосърдие, честност и състрадание. Хитроумният Одисей, при завръщането си в родната Итака след края на Троянската война, е бил преобразен от Атина Палада в дрипав просяк — горе-долу по същата причина. А когато различни съкровищници на духовност, съдържащи натрупаните от човечеството познание и мъдрост, насочват вниманието ни към едно и също нещо, струва си да се замислим за посланието, което те ни носят.

Подобна „маскировка“, прикриваща истинската същност под булото на външна окаяност и дори уродливост, е отличен пробен камък за добродетелността на хората. От древни времена, та и до днес, мнозина от нас възприемат и преценяват другите, изхождайки от външния им вид, и съдейки по него избират как да се отнесат с конкретния човек. И ако сме свикнали да претегляме хората единствено според дрехите, колата и останалите атрибути на благополучието, като нищо се излагаме на риска да нагрубим и отхвърлим един Ангел. Погледнато по-задълбочено, всеки от нас е такъв, нещо повече — всеки от нас е Бог, защото във всеки от нас е въплътена частица от Божественото. Отнасяйки се грубо, безсърдечно или с презрение и високомерие към човека до нас, ние презираме и отхвърляме всъщност Бог.

Моят живот неколkokратно е бил спасяван чрез кръвопреливане. Не познавам хората, които дарявайки кръвта си, са ми помогнали да доживея до днес. Понякога, вървейки по улицата се вглеждам в лицата на забързаните минавачи и се питам — кой ли от тях, незнаен и

непризнат е спасил моя, а може би и вашия живот. А ако излезем от рамките на едно съществуване и включим в размишленията си и учението за прераждането, нещата стават още по-необхватни. През хилядите животи, които всеки от нас е преживял, ние сме се срещали и разделяли, помагали сме си и сме се наранявали, убивали сме се и сме се спасявали взаимно. Изпитанието, на което е подложено нашето чувство на признателност, е да не знаем кой точно е нашият спасител и помощник. Понякога и аз се замислям, кога ли човек, комуто съм помогнала, ще ме блъсне или нагруби в магазина или на улицата. И дали аз не съм постъпвала по подобен начин с незнаен мой благодетел.

Чувството на признателност и благодарност е нещо много важно и значимо за духовния облик на всеки от нас. До толкова важно, че му е отделено специално внимание и в Библията. Пета Божя заповед гласи: „*Почитай майка си и баща си, за да ти бъде добре и за да живееш дълго на земята*“. Езотеричният смисъл на този духовен закон е да почитаме в равна степен както Духа, така и Материята, както божествения Човек, така и личността, която е материално проявление на божественото. А в по-тесен смисъл — почитай ръката, която дава — и в материален и в духовен аспект. „*Отдавай Божието Богу и кесаревото на Кесаря*“ е учил Христос.

Почитта — облагородяваща и пречистваща, е необходима не толкова на онзи, който дава, а на този, който получава. Защото даващият, дори и да не получи благодарност и признание от този, комуто е помогнал, никога не остава невъзнаграден. Законът за Кармата, който е и закон за равновесието, винаги уравновесява везните. Ако днес помогнем за спасяването на нечий живот, то след време ще бъде спасен или пощаден нашия или на близък на сърцето ни човек. Хората, които безкористно раздават помощта си и сеят около себе си добро, по незнайни и неочаквани пътища получават помощ в най-необходимия за тях момент. В обкръжението им един след друг се появяват нови сърдечни приятели, над тях незрима за физическото ни зрение сияе светла духовна закрила.

Когато сме способни да изпитаме признателност към човека, който в труден момент ни е протегнал ръка, това е сигурен знак, че сме надрасли егоизма и себелюбието си. Не е необходимо благодарността ни да има материален израз. Добрата човешка дума и, ако ни е на сърце, едно скромно цвете, са напълно достатъчни. Спомням си как

веднъж направих скромен подарък на близък мой приятел, изпаднал в нужда. Когато той изрази благодарността си, аз смутено отвърнах, че не е необходимо. „Аз благодаря не на теб, а на Бога, който живее в теб“ — протичко ми отговори той.

Моята домашна котка винаги ме слисва със способността си да изразява своята благодарност. Колкото и да е гладна, тя никога не посяга незабавно към храната, която ѝ поднасям. Преди това настоятелно върви след мен, докато не я взема в ръцете си. Тогава на нейния си език ми казва своето „благодаря“ по един възхитителен и затрогващ начин. И едва след тази кратка церемония насочва вниманието си към чинията. Ако едно животинче е способно да изпитва и да изразява своята благодарност, то какво остава за нас — хората?

Познавам хора, които смятат за най-естествено целият свят да се върти около тях и да обслужва интересите и нуждите им. Такива хора приемат помощта като нещо, което им се полага по право и никога не казват от сърце онази топла и протичка дума „Благодаря“. А това им отношение, без те да си дават сметка за това, автоматично ги прави длъжници от гледна точка на кармата. Моето мнение е, че е по-добре да имаш да получаваш, отколкото да дължиш.

Всички ние сме членове на голямото семейство, наречено Човечество. На невидимо енергийно ниво сме свързани — по подобие на спиците на колелото с главината — най-напред с духовния си Учител, който е центърът, ядрото, фокусът на духовната ни група. В по-голям мащаб всички ние сме свързани със своя източник — Създателя. Всеки от нас по незрим начин зависи от другите. Влияем си взаимно, помагаме си или си вредим посредством емоциите, които изпитваме и мислите, които излъчваме. Дишаме един и същ въздух. Живеем в общ космически дом. Затова е нужно да си помагаме, но и да си благодарим взаимно.

Когато Бог реши да помогне на някого, Той не слиза на земята под формата на облак или енергийно кълбо. Той изпраща за тази задача хора — създадени от Него — по Негов образ и подобие. Изпраща своите служители на Светлината. Когато ние казваме „Благодаря“ на човека, протегнал ни ръка за помощ, ние всъщност благодарим на Бог. Това обикновено е достатъчно. А ако не познаваме човека, който ни е помогнал, а почувстваме вътрешен импулс, можем

да вдигнем мислено очи нагоре и простичко да промълвим — не с устните, а със сърцето си — „Благодаря ти, Господи“.

ТРЕТА ЧАСТ

ЖЕНИ, ПОДАРЕТЕ СИ ОБИЧ

Погълнати от ежедневните си грижи и проблеми, стараяйки се да осигурим уют и удобство на близките си, често забравяме за самите себе си. А когато си спомним, че и ние сме човешки същества, то най-често си отправяме упреци — по най-различни поводи. Най-често пред огледалото.

„Колко съм дебела (слаба)! Косата ми е посивяла, имам много бръчки и т.н. и т.н.“ Списъкът с физическите ни „недостатъци“, който сме оформили в съзнанието си, е доста дълъг. Често ревниво пазим в ума си и подобни списъци, касаещи черти на характера ни, умствени и интелектуални способности, липсващи ни таланти и умения. В повечето случаи тези негативни самооценки са субективни и несправедливи. Но отправяни ежедневно, тези вътрешни послания бавно, но сигурно подкопават собственото ни здраве. Вземете за пример едно стайно растение, което в сравнение с човека е по-низша форма на живот. Ако вие всеки ден му повтаряте колко е грозно и колко го мразите, и ако тези ви думи са подплатени с истински чувства, то в рамките на няколко седмици вие просто ще го убиеете. Не ви съветвам да предприемате подобни експерименти, но ако се съмнявате можете да опитате, но на ваша отговорност. В случай че се решите на подобна проверка, резултатът ще ви даде ясна и недвусмислена представа какво причинявате на самите себе си. Същото важи и за хората, към които отправяте подобни мисли. Това, което причиняваме на себе си и това, което причиняваме на другите, са равнозначни понятия.

Най-често срещаните последици от подобна липса на любов и самоуважение, от постоянно самообвинение и натрупано чувство за вина, са проблеми с щитовидната жлеза. Жените, страдащи от заболяване на тази толкова важна за организма ни жлеза с вътрешна секреция, страдат заради това, че им липсва самочувствие, вечно търсят вината в самите себе си, смятат се за непривлекателни, дори грозни. Обикновено това им мнение няма нищо общо с действителността. Някои от тях още като деца са се чувствали

необичани от родителите си, други са излезли дълбоко наранени от любовна история, имаща за тях първостепенно значение, трети са били, или все още са, необичани и нежелани от съпрузите си. На всички тези жени, всяка от които е красива и неповторима посвоему, искам да кажа: това, което ние виждаме в огледалото и това, което другите виждат у нас, са две различни същества. Помислете си само колко малко от холивудските знаменитости притежават красота, съответстваща на стандартите, наложени по световните модни подиуми. Но те всички притежават онова загадъчно и неуловимо с просто око качество, наречено чар. Всички те имат обаятелност и положително излъчване. Вие — също. Нима не ви се е случвало да попаднете в компанията на човек, на пръв поглед непривлекателен, който след първите разменени думи да ви очарова. С начина си на мислене, с интелигентността си, с мъдростта и добротата си, с проявата на разбиране към личните ви болки и успехи.

Спомнете си за Майка Тереза. Какви чувства извиква у вас образът на тази жена? Смятате ли я за грозна? Непривлекателна? Проумявате ли колко несъстоятелни упреци си отправяте толкова често? Наистина ли смятате, че си струва цената? Според мен тя е прекалено висока. Нали в крайна сметка сте съгласни, че здравето е неограничено богатство, което понякога не можем да откупим дори и с всичкото злато на света.

Негативните ни самооценки ни правят плахи и несигурни в собствените ни способности. Трудно, дори невъзможно ни е да изразим ясно и категорично становище по спорен въпрос. Потискаме личното си мнение, необосновано отстъпваме, дори когато сме убедени в правотата си. При подобен модел на мислене и поведение, дори да не се разболеем, все по-често изпадаме в ситуации, когато просто „не ни върви“, зачестяват неприятностите в семейството, в службата, случват ни се дребни злополуки и т.н. И тъй като сме свикнали да си отправяме упреци и самообвинения, това ни дава повод отново да се упрекваме. Кръгът се затваря.

Ако все пак се съмнявате в това, което споделям с вас (а то е ваше право), можете да го подложите на проверка. Опитайте се за известно време да мислите за себе си позитивно. Ако го направите искрено и от сърце, то резултатът ще ви насърчи да промените

отношението към самите себе си. Трайно, а най-вероятно — за цял живот. Опитайте! Подарете си обич!

ЖИВЕЯ САМО ЗА ДЕЦАТА

Вероятно ви е направило впечатление все по-ширещото се обществено мнение за упадъка на човешките добродетели и нравствени ценности. Изказвания от рода: „Хората станаха лоши, зловни, алчни, егоисти и т.н.“ могат да се чуят при всякакви обстоятелства. Но противно на тези изказвани с горчивина твърдения, към мен се обръщат за помощ хора, които в продължение на години са пренебрегвали и забравяли самите себе си. На въпроса ми защо е така най-често чувам следните твърдения: „Ами нищо вече не ме радва“; „За себе си не мисля“; „Децата да са добре“; „Тя моята е вече изпята“. Един нескончаем списък от изказвания все от този род.

Може да ви учуди, но такава самоотричаща нагласа имат не хора на пенсионна възраст, както бихте си помислили. Напротив — подобно отношение към себе си са си изградили мъже и жени в разцвета на живота и творческите си сили. Мнозинството от тях имат добра семейна среда, работа и покрив над главата си, материално обезпечени са. В повечето от случаите (да не кажа — във всичките) личната им нагласа обаче е довела до трайно депресиране или конкретно заболяване. Измервайки параметрите им регистрирам и сериозен енергиен дисбаланс и конкретно заболяване, което си е съвсем логично, защото проблемите тръгват именно от там.

Винаги задавам на такива хора въпроса наясно ли са на какво се дължи всъщност проблема им. Всички за жалост отговарят отрицателно. Всички са убедени, че, живеейки с подобна житейска философия, правят най-доброто, на което са способни. За другите може би да — до известна степен. Но за самите себе си? Ако такава нагласа ги отвежда до лекарския кабинет, кой има полза от това? Нито близките им, на които са посветили себе си, нито самите те.

Да живеем за другите — в тяхна полза и помощ, е прекрасно, възвишено и благородно. Но ако същевременно ограничаваме и пренебрегваме напълно себе си — това е престъпление, насочено срещу самите нас. Потискайки по този начин собствената си индивидуалност ние постепенно се обезличаваме. Превръщаме се в

нечия сянка, преставаме да бъдем самите себе си. Достигнали до това ниво вече не сме от голяма полза дори и за тези, в чиято услуга сме поставили собственото си Аз. Потиснати и самоизолирани, ние крием старателно от заобикалящите ни своята болка и духовна несрета. Но макар и невидима за обикновеното зрително възприятие, тя е ясно доловима за другите човешки сетива. Ние просто я излъчваме, а другите долавят това наше излъчване и по различни начини откликват на него. Това понякога провокира у хората от нашето обкръжение необяснимо за нас самите негативно отношение, раздразнение или мрачно настроение. Нагласата ни да сме в услуга на другите, да им угодим, да направим невъзможното, поставяйки се винаги на заден план, предизвиква отрицателен ефект, който ни озадачава и обърква. Това объркване не след дълго прераства в самообвинения и бавно се наслоява в същността ни под формата на трайно чувство за вина. Вкарани в собствения си капан, ние продължаваме по познатата схема „Всичко за другите“, преминавайки обиколка след обиколка по все същия омагьосан кръг.

Може би ще възразите, че да мислим за себе си е проява на егоизъм. Но Христос многократно е повтарял: „Обичай ближния си, като самия себе си“. Сигурно и вие, както и самата аз, познавате благородни и самоотвержени личности, поставили живота си изцяло в служба на човешкия род. Страниците на световната, а и на националната ни история са изпълнени с такива светли имена. Но тези хора не са отхвърляли, а са приемали себе си. Нещо повече, те са се отъждествявали с останалите. Вие — това съм аз. Аз — това сте вие. Ние всички, населяващи тази планета сме едно цяло. Помислете си как, с каква любов можем да обичаме другите, ако не сме способни да я дадем на себе си? Приемайки и обичайки себе си по един мъдър начин, нямащ нищо общо с егоизма и егоцентризма, ние вече можем да насочим тази любов навън от себе си, да я излъчим към другите. Филтрирана и пречистена през нашето сърце, тя вече има способността да достигне безпрепятствено до сърцето на човека до нас. Тогава вече можем да продължим да живеем за другите, но в един много по-широк мащаб, надхвърлящ рамките на най-близкото ни семейно или приятелско обкръжение. Защото ако това, което отдаваме на близките си, бихме отказали на непознат човек, е също форма на

добре маскиран егоизъм. Смятам, че си заслужава да се замислим върху това.

Веднъж осъзнали с разума си и приели със сърцето си, че носим в себе си Божествената искра, ние можем да обичаме себе си и другите по тъждествен начин. Никога вече няма да сме способни да завиждаме, презираме или мразим. Нито себе си, нито когото и да било друг. Здравословното ни състояние видимо ще се подобри. Хората, с които общуваме ще започнат да ни възприемат позитивно и да се отнасят към нас с нарастващо уважение. Съществуването ни ще придобие нова окраска. Пълноценни и продуктивни, ние ще съумеем да преминем през живота, оставяйки светла диря след себе си. А това е нещо, което всеки от нас би желал.

ДОКТОРЕ, БОЛИ МЕ ДУШАТА

Душата ни. Онази крехка и ранима част от нашата същност, която боли по неописуем начин. Към какъв специалист да се обърнем за помощ, когато отчаянието, безпътицата и униението вземат връх и ни обсебят изцяло? И кой може да ни предложи универсален лек за болката ни, която е толкова специфична и уникална, защото самите ние сме такива? Ако имаше такова лекарство, щеше ли да процъфтява бизнесът на психоаналитиците? Ако съдим по филмите, то на запад всеки втори човек тича при психоаналитика си, когато не е в състояние да се справи с емоционалните и душевните си проблеми. Ние пък тичаме при приятелите, родителите си или в краен случай при съседката, за да излеем болката си. От това понякога ни олеква. Временно. Но причината си остава и не след дълго светлината в нас отново помръква.

Съществуват много и различни начини да се справим с душевната си болка. За това можем да прибегнем и до чужда помощ, но понякога ни е толкова трудно да се разкрием докрай пред друг човек. Да признаем, че ни гризе съвестта, защото сме предали приятел, или сме излъгали, или сме изменили на съпруга (съпругата) си. Понякога сме склонни да обвиняваме за всичко себе си, а понякога търсим причините в другите. Всеки път е различно. Но всеки път боли. Боли ни душата, а ние не знаем как да я лекуваме.

Има един приказен герой, любимец на децата — барон Мюнхаузен. В едно от невероятните си приключения той затънал в едно блато. Положението изглеждало безизходно. Но не и за барон Мюнхаузен. Защото, когато разбрал, че не може да очаква помощ от никого, той се хванал за косите и се измъкнал сам! И не само себе си, но и коня си! Как ви звучи тази история?

Човечеството като цяло, и особено Запада, през изминалия век все повече се ориентира към материалните ценности за сметка на духовните. В повечето случаи, когато изпаднем в състояние на депресия, това е вик на душата ни, че е време да потърсим духовна опора — там, където вътрешния ни глас ни отведе. Ако сме

религиозни, можем да се помолим на Бог за просветление и помощ. Моята молитва, когато изпадна в душевен смут, е: „*Господи, посочи ми пътя към Светлината*“. Ако вие обаче определяте себе си като атеист, то тогава вечер, преди заспиване помолете за помощ и закрила. Това, че не приемате Бог такъв, какъвто ви го представя една или друга религия, съвсем не означава, че сте закоравял „неверник“. Много пъти съм чувала следното „Аз в Бог не вярвам, ама има една сила...“. Сила, Провидение, Всемирен Разум са другите „имена“ на Бог. Използвайте едно от тях — това, което приемате със сърцето си — и се обърнете към Него за подкрепа. След като признаете, че се нуждаете от помощ и след като искрено помолите за нея, рано или късо ще я получите.

* * *

В самото начало на моите съзнателни и целенасочени духовни търсения и аз преминах, като повечето Търсеци, и през възторга, и през съмненията. Новоизградените ми лични виждания привнесоха в живота ми повече объркване, отколкото яснота. Душевният ми мир и вътрешна хармония се разлюляха. Тогава все още не съзнавах, че за да си дам възможност Светлината да навлезе в душата ми, първо трябваше да отстраня всички стари натрупвания. Беше настъпило времето за изпитанията.

Случи се през зимата на 1997 година. Страната ни се разтърсваше от Промяната. Цените скачаха с главоломна бързина. Нямаше хляб. Един ден се прибрах у дома премръзнала и отчаяна. Бях се редила на няколко опашки с надеждата да се сдобия поне с един хляб, но безрезултатно. На фона на тази мрачна действителност, учението за прераждането и безсмъртието на душата ми изглеждаше до сълзи нереално, далечно и абсурдно. Как вярата ми в него би нахранила децата ми? Потопих безчувствените си крака в гореща вода, затворих очи, опитвайки се да се успокоя и...

Пред вътрешния ми поглед се появи централната част на малък християнски храм. Някъде от свода се спускаше златистобял ефирен сноп светлина. Бавно в този светъл облак изплува ослепително бяла фигура. Беше на мъж — висок и снажен, облечен в бяла роба с дълги широки ръкави. Дрехата сияеше с мека светлина и падаше на свободни

дипли до пода. Лицето не се различаваше — беше просто бяло сияние. Въпреки това Го познах със сърцето си. Това, което излъчваше, ме заля с топла вълна. Беше съчетание от състрадание, доброта, търпеливо разбиране. *Беше Любов.* Тази Любов проникна по един неописуем начин до най-дълбоките кътчета на същността ми, стопли наранената ми душа и ме разплака. Ридах дълго и със сълзите ми ме напускаха болката, съмненията, отчаянието. Беше истинско съкровено преживяване, което няма да забравя до края на дните си. Най-неоспоримото доказателство за неговата реалност за мен беше неподправената емоция, която го съпровождаше — трайна и осезаема и сега — в момента, в който пиша тези редове.

В този необикновен ден Невидимият свят ми протегна ръка, помагайки ми да запазя крехкото стръкче на току-що покълналата в душата ми Вяра. Мостът беше спуснат. От този момент нататък от мен зависеше дали ще се осмеля да премина по него, за да достигна до отвъдната страна. Доверих се на вътрешния си глас и прекрачих към Светлината...

Бог е Любов — твърди Библията. Но какво е Любов? Осъзнах я, почувствах я с цялото си същество в онзи мразовит февруари на 1997 година. Бог — като реалност, е недостижим за човешката способност за разбиране на повечето от нас. А и как бихме могли, ограничени в пространството и времето, да докоснем с умовете си Безграничното! Можем да си изградим само смътна представа за Него, която да ни удовлетворява за момента. Но освен тази представа можем и да Го почувстваме — и тази ни човешка способност — чувствознанието, неизразима с думи, но достъпна за всеки от нас, е най-големият ни дар от Създателя.

Да почувстваме Бог със сърцето си...

* * *

Ако по някакви причини сте се поддали на депресията, много ще ви помогне досегът със световното духовно богатство. Четете книги, които да ви дадат духовна храна — Библията, класиците. Изобщо литература, която ще внесе светлина в душата ви. Отделяйте пари от скромния си бюджет и си правете дребни подаръци, в това число и

книги. Всяка вечер преди заспиване си припомняйте нещо добро, което сте направили през изминалия ден. Много са важни признанието и положителната оценка на самите себе си. Стига това да не граничи с гордост и високомерие разбира се.

Когато сте объркани, нещастни или самотни, не бива да се поддавате на отчаянието и самосъжалението. Да съжаляваме самите себе си означава да завиждаме на другите „че са по-добре от нас“. И нещата се влошават още повече. Отидете в празна църква и си поплачете на воля. Там никой няма да ви задава въпроси или да ви досажда. Изхвърлете от ума си мислите, че не ви върви, че сте зле. Постарайте се в такива черни дни да откриете поне едно положително нещо в живота си и се хванете за него като за спасителен пояс.

Съставете си списък на нещата, които ви притесняват и депресират, и друг такъв, включващ неща, които ви радват или ви носят утеха. Първият списък скъсайте и изхвърлете. Втория дръжте в себе си и всеки път, когато отчаянието сграбчи душата ви, си го препрочитайте. Старайте се да го допълвате често. Концентрирайте вниманието си върху това че: имате работа; имате покрив над главата си; имате добри и възпитани деца; имате чудесни, любящи и състрадателни приятели. Разбирате идеята, нали?

Добър резултат дава и методът на визуализацията. Просто се отпуснете, затворете очи и изживейте колкото можете по-пълно най-красивия и вълнуващ миг от живота си. Или мислено посетете някое прекрасно кътче от планетата ни. Може никога да не сте били там и то да ви е познато единствено от телевизионния екран или от някой рекламен проспект. А може и да си го сътворите — такова, каквото на вас би ви се харесало. Ако желаете, на това мислено пътешествие можете да вземете със себе си близък приятел, детето си, домашния си любимец. Дори и човека, с който сте се скарали и това сега ви тежи. А там можете да поговорите мислено с него и да изясните отношенията си. Положителният резултат от това помирение ще забележите ден или два по-късно.

Ако сте гневни и с всички сили се стараете да не „гръмнете“, много добре ще ви се отрази, ако се накрещите на воля или счупите нещо — бутилка, друга стъклария или каквото прежалите. По този начин „ще изпуснете парата“ и ще се освободите от отрицателни емоции. А след това вече ще сте в състояние да разсъждавате и

прецените по-трезво ситуацията. Не бива да смятате, че гневът не е духовна емоция. Насочен навън (но не срещу другите), той си е гняв, но потиснат и насочен навътре се нарича язва или рак.

Ако изпитвате силна необходимост да споделите болката си, а няма с кого, вземете лист хартия и я опишете. Когато свършите (за момента), накъсайте листа и го изхвърлете във вода или го изгорете. Методът с писането е много ефективен, а и ви спестява притеснението, че ще натоварите друг с проблемите си.

Един от законите на Вселената гласи, че колкото повече даваме (добро или лошо), толкова повече получаваме. В този смисъл много добре ще ви се отрази, ако в момент на душевен смут и притеснение направите една малка добрина на някого. Скромно и без излишна показност. Подарете на някого радост, без тънки сметки за възвръщаемост — тихо и безкористно. Уверявам ви, че не след дълго тя ще се върне умножена при вас. Под формата на нов и сърдечен приятел, хубава книга, от която ще почерпите мъдрост и утеха или нечия добра дума, която ще стопли душата ви.

Следвайки Закона за цикличността, който е основополагащ във Вселената, и нашите скърби и неволи се сменят с радости и успехи. И тъй като нищо на този свят не е вечно, и за вашите мрачни и тежки периоди ще настъпи край. Важното е да го дочакате, без да се настройвате негативно към света и самите себе си. Спомням си, че Учителят Дънов беше казал горе-долу следното: *„Страданията са необходими, защото те са нашите най-добри учители. Не може без тях. Ако можеше, и Христос не би страдал на кръста“*.

За душевната ни болка готови рецепти няма. Нито пък готови отговори. Но ако заместите въпроса „Какво ще получа?“ с „Какво мога да дам?“ рано или късно ще се сдобиеете със свой лек за душата си. Убедена съм в това, защото съм го узнала от личен опит.

НЕ ИСКАМ ДА ЖИВЕЯ

На кого от нас не му е причернявало до такава степен, че да е готов да се раздели с живота без капка съжаление. Повечето от нас успяват да потиснат тези мисли и продължават да се борят с трудностите и препятствията, които животът им поднася. Някои не издържат на напрежението и вътрешните противоречия и посягат на живота си. И понякога за съжаление опитът завършва с фатален изход. Близките на такива хора, отнели живота си по собствен избор, остават потресени и до края на живота си живеят с чувството за вина заради това, че не са успели да предотвратят подобно безвъзвратно решение.

Самоубийството, в прекия смисъл на думата, е краен акт, но не това е темата, по която ми се иска да споделя мнението си с вас. Възможно е досега изобщо да не сте се замисляли по този въпрос, но има много хора сред нас, които се самоубиват бавно на подсъзнателно ниво — ден след ден, час след час.

Най-невидимият и незабележим акт на самоунищожение е ниската ни самооценка. Понякога тя е в резултат на собствените ни умозаклучения. В други случаи ни е натрапена от други хора, за съжаление дори и от родителите ни. Съзнаването, че не оправдаваме нечий очаквания, често създава негативна нагласа в подсъзнанието ни и след време избухва като бомба със закъснител. Негативното отношение, което имаме към самите себе си е така дълбоко прикрито, че в повечето случаи изобщо не си даваме сметка за неговото съществуване. Най-често се проявява като неодобрение на външния ни вид. Повечето от нас, заставайки пред огледалото, съпоставят собственото си отражение с вида на топ моделите или филмовите звезди, които ни се усмихват както от лъскавите списания, така и от екрана на телевизора. Естествено, решаваме, че съпоставката е в наш „минус“. Като добавим и това, че витрините на бутиците изложили красиви и модни дрехи са повече за гледане, самочувствието ни съвсем се срива. Но помислете си — няма си струва заради нещо, което така или иначе не можем да променим, да се самоубиваме по този начин. А не харесвайки и не обичайки самите себе си, ние правим точно това.

Друга форма на подсъзнателно самоубийство е прекомерната ни самовзискателност. В тези случаи, каквото и да правим, все смятаме, че не е достатъчно добро. Непрекъснато вдигаме летвата пред себе си, гоним недостижими (понякога) цели, а след като не успеем да се справим със задачата, която сами сме си поставили, се упрекваме или самосъжбяваме. За да бъдем полезни за самите себе си, а оттам и за другите, е необходимо да се научим да се оценяваме позитивно и да си прощаваме. Да си дадем правото да сгрешим, защото ние се учим точно от грешките си. В крайна сметка, ако никога не сме се докосвали до пламък, няма да повярваме, че ще се изгорим — колкото и да ни предупреждава някой, който вече е опитал. Да се стремим или да очакваме от себе си да бъдем безпогрешни е форма на прекомерна духовна гордост, която не е от полза нито за нас, нито за околните.

Някои от нас си съставят мнение за себе си, като непрекъснато се сравняват с другите, и сравнението е винаги в техен минус. Подсъзнателното желание да бъдем като някой друг е друга форма на самоунищожение. Ние не можем да бъдем като когото и да било, защото всяко едно творение на Вселената е уникално и неповторимо. Всеки от нас е точно това — едно уникално и неповторимо създание. В противен случай би било голяма скука. Представете си само — всички ние еднакви — като клонинги от една и съща матрица. Как ви изглежда подобна перспектива? Да вземем за пример домашния ни компютър. Външно погледнат той е като всеки друг от тази модификация. Това, което го прави уникален обаче, е неговото „съдържание“. Програмите, които съм му инсталирала, информацията съхранена във файловете, която непрекъснато променям и обогатявам.

В резултат на подобни негативни вътрешни нагласи следва и поведение, което на чисто физическо ниво е саморазрушително. За такива хора казваме, че „вървят против себе си“ и на пръв поглед е трудно да си обясним тяхното поведение. Някои посягат все по-често към чашката алкохол, в по-тежки случаи — и към наркотиците. Последното в съвсем реална форма заплашва собствените ни деца, които все още са психически неукрепнали и неориентирани. В други случаи комплексът ни за малоценност ни прави необщителни и затворени. Все по-трудно ни е да защитаваме мнението си или да бъдем категорични по даден въпрос. Постепенно това води до отчуждаване и самоизолация. В крайните му прояви ниското ни

самочувствие ни прави агресивни и заядливи, което е един деформиран акт на самозащита.

Тук нямам за цел да навлизам в периметъра на психолозите и психоаналитиците. Искам само да споделя личен опит с единствената надежда да помогна на тези от вас, които по подобен начин бавно и неотклонно си вредят. Негативната ни самонагласа уврежда аурата ни. Споделям го, защото съм го регистрирала много пъти при различни хора. А това увреждане неминуемо води до заболяване на физическо ниво. Опитайте се да приемете един постулат, който е жизненоважен за здравето ви — не е от съществено значение какво мислят другите за вас. Важно е как вие самите се приемате (или отхвърляте). Мнението на човека до вас не ви прави нито по-умен, нито по-глупав. Вие сте това, което сте. Нито повече, нито по-малко. Вие сте това, което мислите за себе си. И точно това излъчвате. А хората, с които общувате долавят излъчването ви и реагират по адекватен начин.

Всеки от нас има свое специфично предназначение и място под слънцето. Всеки от нас е точно толкова важен и значим, колкото и останалите. Може да ви звучи парадоксално, но дори и един убиец съществува в съответствие на законите на Вселената. В някои случаи просто като оръдие на кармата.

Всеки от нас в ясна нощ е вдигал поглед към обсипаното със звезди небе. И неминуемо всеки път е оставал поразен и очарован от тази велика хармония. Ние всички сме част от тази хармония. И никой от нас не съществува безцелно. Всеки е свързан по някакъв начин със съдбите и кармата на останалите. Трудностите, които срещаме по пътя си нямат за цел да ни сринат и унищожат, а да ни помогнат да израснем духовно. И в повечето случаи условията в живота ни са резултат на нашия собствен избор. Остава ни просто да потвърдим решението и избора си: чрез начина си на живот, чрез отношението си към света и събратята си, а най-вече — към самите себе си.

ЩУРМ СРЕЩУ ПОДСЪЗНАНИЕТО

Динамичният 20-ти век спокойно можем да наречем век на информационните технологии и комуникациите. Компютрите навлизат все по-дълбоко в бита ни, а посредством спътниковите комуникации за броени минути узнаваме за събития от всички точки на планетата. Спътниковата телевизия навлезе в почти всеки дом, а на път да направи това е и Интернет. Малцина обаче се замислят за последиците от лавините информация, които ежедневно заливат съзнанието ни. И не само него. Подмолно и незабелязано от страниците на вестниците и екрана на телевизора ни постоянно бива атакувано и подсъзнанието ни. Самата дума подсъзнание подсказва, че става дума за процеси, които се извършват под прага на съзнанието и са извън нашия съзнателен контрол.

Вероятно някои от читателите са информирани, че много от примамливите и невинни на пръв поглед реклами съдържат умело скрита информация, предназначена да провокира определени желания и мисловни импулси у зрителя или читателя. Информация, която убягва от погледа ни, но безпогрешно се улавя именно от подсъзнанието. Възможно е реклама на най-обикновен перилен препарат да съдържа кодов импулс, който да ви насочва към консумация на алкохол, например. Или тайно да ви подсказва за кого да гласувате при предстоящите избори. Понякога такива послания събуждат у хората дори мисли за самоубийство.

Подобна е ситуацията и при звукозаписите. Музиката, която днес слушат предимно младите хора, понякога е всъщност скрита агресия, целяща да провокира низшите инстинкти на човешката природа. Ако натрапените по този начин желания противоречат на начина на мислене на конкретния човек, това може да го доведе до дълбоко вътрешно противоречие и дори до психиатрията.

Много мои приятели споделят, че децата им вече почти не четат книги. Телевизията, електронните и компютърните игри, видеофилмите — повечето от които са с нищожна художествена стойност, изцяло са обсебили времето и вниманието им. И точно те са

най-уязвими спрямо масирания щурм срещу подсъзнанието ни. Неоформените им нравствени и естетически критерии, както и неукрепналата им психика ги прави лесни жертви на невидимата, но реално съществуваща опасност.

Моята приятелка — психолог, а и притежаваща способността за астрално виждане, ми разказа следното. Неотдавна тя посетила една изложба. Разглеждайки картините, вниманието ѝ привлякла една особена композиция. Благодарение на способността си да вижда и това, което е недостъпно за нормалното ни зрение, зад видимото изображение тя съзряла образ на човек. Тук ще се въздържа да конкретизирам, но става дума за нашумял литературен образ, който има конкретен прототип от реалния живот. Когато заговорила художника, тя дискретно насочила разговора в тази посока. Оказало се, че невидимият образ (за чието съществуване авторът дори и не подозирал) е негов любим герой. Тази картина, поставена в нечий дом, офис или където и да е другаде, би оказвала подсъзнателно влияние на всеки, който спре вниманието си върху нея. Възможно е това да стане дори и чрез самото ѝ присъствие в помещението. В случай че това влияние не съвпада с душевното състояние на наблюдаващия и честотата на неговите вибрации, последиците във всички случаи ще са негативни за него.

Примерът, който ви посочвам, е многозначен. Важно е да се вземе под внимание, че подобно негативно влияние могат да оказват всякакви предмети — дори и икони. Всяка вещь по същество е продукт на човешката мисъл, а едва след това и на човешките ръце. Когато даден творец е зает с изработването на картина, дреха, накит, музика и каквото и да било, той влага своята мисловна енергия при осъществяване на идеята си. Важно е не само моментното настроение на автора, но и неговата обща психическа и духовна нагласа. Творението, на което той е дал живот, носи неговите лични вибрации, които се наслагват върху аурата на конкретната вещь. Впоследствие към тая аура се добавят и излъчванията на хората, чрез които въпросният продукт достига до потребителя. И това касае не само произведения на изкуството, а всичко, което е дело на човешка ръка — от дрехата, която носите, до химикалката, с която пише детето ви. Затова, ако имате тази възможност, подбирайте не само производителя (или автора), но и

продавача и ако той е кисел, груб или намръщен, отложете покупката за друг ден.

Известно ми е, че много такива „творци“, без изобщо да се замислят, прибегват към реализация на свои замисли или проекти, използвайки творческия акт като средство за разтоварване. И се разтоварват наистина, но за сметка на консуматорите на продукта им. Лично аз отлагах писането или редактирането на тази книга тогава, когато се чувствах дискомфортно, именно защото от цялото си сърце желях тя да бъде носител на положителна енергия, която да ви помогне да се почувствате по-добре.

В резултат на политическите и икономическите промени у нас, в Европа и по целия свят, днес все повече българи имат възможността да пътуват в чужбина. Добре е да се има предвид, че сувенирите, с които се завръщат от своите пътувания туристите или хората на бизнеса, също могат да бъдат носители на негативни и вредни за здравето, че дори и за живота ни излъчвания.

В африканските страни, както и в тези от областта на Карибския басейн, а и на много други места по света, все още широко се прилагат методите на черната магия. При някои случаи на особено тежко заболяване шаманът или лечителят понякога съумява да извлече негативните енергии от тялото на болния и да ги насочи към някакъв предмет. Често това са ритуални маски, украшения или други сувенири, които се предлагат на нищо неподозиращите туристи. Един такъв предмет, внесен в дома ви, в рамките на броени дни ще разпростре злокобните си енергии над семейството ви. Затова бъдете внимателни, когато се сдобивате с подобни вещи. Дори и да не притежавате ясновидски способности, просто се вслушайте във вътрешния си глас и ако нещо ви отблъсква, се откажете от предмета, дори и да ви го подаряват. А може би най-вече тогава.

Всеки от нас би следвало да е запознат поне в най-общи линии с енергийните закони на Вселената. Повечето от тях все още се отричат от официалната наука „поради липса на доказателства“. Аз обаче съм убедена, че няма да мине много време и същата тази наука ще достигне до необходимите открития. А в училищата децата ни ще изучават както фините космически енергии, така и строежа на телата ни като цялостна енергийна система, наред с анатомията на физическото ни тяло.

В тази връзка от съществено значение е творците във всички области на културата и изкуството да се съобразяват в какво емоционално и душевно състояние се намират по време на творческия процес. Техните произведения — музика, изобразително изкуство, книги — въздействат на всеки от нас по един малко по-специален начин. Ние ги възприемаме не само с физическите ни сетива. Всяка една картина, симфония или роман се възприемат и чрез по-фините слоеве на аурата ни. Вълнуват ни, въодушевяват ни, разплакват ни или ни развеселяват. Но в никакъв случай не би следвало точно тези плодове на човешкия дух да ни нараняват.

Питам се, как ли биха се чувствали оратори, писатели, композитори, политици — все хора, които посредством дейността си имат възможността да влияят върху съзнанието на много хора, ако познаваха духовните закони. Защото тяхната отговорност по отношение на слушателите, зрителите или читателите им ги засяга в много по-голяма степен, отколкото могат да си представят. Тези от тях, които съзнателно си позволяват да изричат или изписват лъжи, се натоварват с тежка карма, която е в пряка пропорционална зависимост с броя на същите тези читатели, слушатели и т.н.

Написаното дотук няма за цел да ви плаши, но все пак бъдете внимателни, когато се сдобивате с нови вещи. Спомнете си поговорката, че не всичко, което блести, е злато. Вслушвайте се в здравия си разум и вътрешния си глас, не превръщайте материалните придобивки в самоцел. Всичко, създадено от човешкия дух и човешките ръце, е предназначено да служи на човека, а не човекът да се превръща в роб или жертва на творенията си.

ДА ХВАНЕМ БИКА ЗА РОГАТА

Като продължение на темата от предшестващите страници, и в следващите редове ще спра вниманието ви върху масираните атаки върху подсъзнанието ни. Както вече поясних, самата дума подсъзнание подсказва, че се касае за процеси, които се извършват под прага на съзнанието и са извън нашия съзнателен контрол. Тези от вас, които се интересуват от психология, вероятно знаят, че подсъзнанието съхранява информация за всичко, което сме преживяли и което по някаква причина е убягнало от вниманието ни и не фигурира в базата данни на съзнателната ни памет. Точно тази негова способност използват психолозите и психотерапевтите, занимаващи се с хипноза. Въвеждайки пациента в състояние на променено съзнание, те получават възможността да черпят от информацията, надеждно съхранена от подсъзнанието. Понякога именно чрез този способ те изваждат наяве травмиращи житейски събития, които подмолно рушат здравето ни.

Тук става дума за основен предпазен механизъм на мозъка. Когато човек изпитва прекалено болезнени чувства — като страх, обида, ревност, неприязън и т.н., т.е. все нараняващи преживявания, които съзнанието не може да понесе — подсъзнанието обгражда тези зони в пашкул от ментална енергия, като по този начин ги скрива от вниманието ни. Такива процеси обаче предизвикват осезаем отрицателен ефект, тъй като водят до значителна загуба на жизнена енергия. Този енергиен отлив обикновено ни кара да се чувстваме напрегнати, изморени и депресирани и често води до конкретно заболяване.

Един от термините, с които психолозите наричат тези изтласквания в областта на несъзнателното е *фантоми*. Доста сполучлив по мое мнение, понеже тези енергийни паразити — плод на средата, в която сме израснали, възпитавани сме и продължаваме да живеем, както и на нашите реакции спрямо нея, наистина са неуловими от съзнанието — т.е. от Аза. Имам основание да смятам, че ако не съумеем да освободим тези блокирани отрицателни енергии в

този си живот, както и да „изчистим“ обстоятелствата, които са ги създали, ние ги пренасяме в следващия. Тогава отново се налага да се изправим пред същия проблем, а и да влезем във взаимоотношения със същите хора, от които сме се опитали да избягаме. И това ще се повтаря отново и отново — дотогава, докато не открием верния отговор на задачата.

За себе си съм дълбоко убедена, че всяко по-сериозно препятствие, което срещаме в живота си е поредният важен за нас урок. Винаги, когато сме изправени пред някакъв проблем, пред нас съществува набор от възможности за неговото разрешаване. Резултатът зависи от собствения ни избор. Ако решението ни е било погрешно, то не след дълго отново сме заставени да решаваме същата задача — може би малко видоизменена. И така ситуацията в основата си се повтаря отново и отново, като се променят само дребните съпътстващи я обстоятелства, докато не заемем правилната позиция от гледна точка на законите на Вселената. Тогава, като с магическа пръчка проблемът изчезва, за да не се появи никога повече. Кое то със сигурност означава, че сме усвоили необходимия за духовното ни израстване урок.

Случва се житейските обстоятелства дотолкова да ни плашат или затрудняват, че предпочитаме да отложим решаването на проблема във времето. Обикновено такова отлагане, вместо да донесе така желаното спокойствие, още повече влошава ситуацията. На всичко отгоре ни гнети страхът от въображаемите последствия и колкото повече забавяме решението си, толкова по-страшно ни става. Докато един ден си казваме „Мечка страх, мене не“, и предприемаме някакво конкретно действие. В този момент сякаш камък се стоварва от гърба ни и удивени разбираме, че страхът ни е бил по-страшен от самата действителност.

Болшинството от хората, потърсили помощта ми, са имали подобни проблеми — аз ги наричам *блокирани отрицателни енергии в подсъзнанието*, въпреки че *фантоми* също е подходящ и равнозначен термин. Обикновено се касае за отколешно чувство за вина, неизречени обвинения към човек, който по някакъв начин ги е наранил, травмиращи конфликти с единия от родителите или безплодни самообвинения — най-често за мними „прегрешения“. Бедата е в това, че тъй като всичко това касае подсъзнанието, самият човек си няма и представа какво си е причинил сам или вследствие на

външно въздействие. Изхождайки от скромния си опит ще си позволя да ви дам съвет — не заключвайте в душата си негативни чувства, защото съществува съвсем реална опасност да подкопаете по този начин собственото си здраве. Може да ви прозвучи смешно, но има индивиди, които до такава степен не искат да се разделят с нанесената им обида, че си я записват, за да не я забравят. Боли ме за такива хора, защото те дори и не подозират какво причиняват на самите себе си.

Спецификата на такива състояния изисква помощта или на опитен психолог или на сензитив, който точно да локализира „фантома“ и — още по-важно — да изясни причината, която го е породила. Доколкото съм запозната с проблематиката, съществува и медицинска апаратура с подобни възможности, с която си служат най-вече психотерапевтите. Така или иначе единственият начин да освободите тези енергии и да ги впрегнете в позитивна работа е — по един или друг начин — да извадите проблема „на светло“, т.е. на нивото на съзнанието. На тази позната ви територия вече можете да го неутрализирате — сами или с чужда помощ. А за да се предпазите от такива нежелателни последици, разчиствайте неприятните преживявания от съзнанието си навреме, преди да сте ги забутали в някое тъмно и прашно кътче на подсъзнанието си.

За да извадя (със сътрудничеството на конкретния човек) тези трънчета, забити в подсъзнанието му, лично аз използвам меките способности на релаксацията и визуализацията. Затова използвам мои специално разработени програми. Случвало се е в процеса на сеанса човекът да се „измъкне“ от посоката, в която го водя, посредством конкретната програма. В такива случаи „на светло“ изплува травмираща ситуация от най-ранното детство, която съвсем разбираемо не фигурира в архива от съзнателните му спомени. Но тук вече навлизаме в темата за психоемоционалните причини за заболяванията. А на тази тема, както вече заявих в началото, възнамерявам да се спра в някоя от следващите си книги.

Базирайки се на опита си — резултат от личните ми преживявания и такива, на страдащи хора, потърсили консултациите и помощта ми, искам ми се да ви посъветвам: давайте воля на емоциите си, осмелявайте се да изказвате и да защитавате личните си позиции, като при това внимавайте все пак да не засягате достойнството и самоуважението на опонента си. Ако някой е постъпил несправедливо

спрямо вас, нанасяйки ви обида, която не можете да преглътнете, най-добре е по-скоро да изясните отношенията си с този човек. Ако не можете да му кажете в очите какво мислите по въпроса (защото това може да се окаже и шефът ви), то направете го задочно. Изберете подходящ момент, когато сте сами у дома си и изприказвайте всичко, което ви тежи, все едно че човекът стои пред вас. Ако това е неприемливо за вас, то можете да му напишете гневно писмо. След като изложите всичко, което ви тежи на хартия, просто скъсайте листа и го изхвърлете. Повярвайте ми — ще се почувствате много по-добре. Зная го от личен опит. За предпочитане е да се изправите пред предизвикателството, отколкото цял живот да бягате от въображаемата опасност, а понякога и от самите себе си.

ВЪЛШЕБСТВОТО НА ПИСАНОТО СЛОВО

Преди да изложи личното си виждане за въздействието, което писаното слово оказва върху нас, ще поясня съвсем лаконично значението на думата *аура*. Казано накратко, това е енергийното поле, изградено от няколко енергетични и взаимно проникващи се слоя, което, подобно на яйце обгръща и прониква физическото тяло на всеки от нас. Но не само човешките тела са обгърнати от такава обвивка. Подобна аура — изградена от същите материали, обгръща и планетата ни, растенията, животните, минералите. Разликата е, че докато човекът притежава етерно, астрално и ментално (умствено) тяло, животните досега имат изградени само етерно и астрално, а растенията — единствено етерно тяло. Аурата на минералите е изградена от етерното тяло на планетата ни.

Не знам доколко сте запознати с въпроса, но така, както замърсяваме физическото тяло на Земята с отпадъци от всякакъв вид, по същия начин затлачваме и нейната аура с излъчваните в продължение на хилядолетия зловни и омразни мисли и чувства. Така замърсена, енергийната дреха на планетата ни трудно пропуска животоспасяващите космически енергии. Последиците са видими за всеки, който има очи да гледа и уши да слуша. Природните катаклизми и климатичните аномалии, на които всички сме свидетели, са красноречиво доказателство за това.

Написаното дотук иде да покаже, че във всичко, което ни заобикаля пулсира — всепроникващ и вездесъщ — животът на Вселената. Мнозина от астронавтите, които са излизали в космическото пространство, споделят открито впечатлението си, че Земята е жив разумен организъм. И това наистина е така.

Предметите, които ни заобикалят, и които повечето от нас смятат за мъртва материя, също притежават своя аура. Но за разлика от живите организми, тук нещата стоят по малко по-друг начин. Тяхната аура всъщност е доизградена от психическата енергия на хората, които са ги създали, а по-късно — и притежавали. Мощта на излъчването им зависи правопрпорционално от силата на мисълта, вложена при

тяхното изработване, както и от енергийната атмосфера на мястото, на което са се намирали за по-дълго време. Логично е да се очаква, че то може да бъде както позитивно, така и негативно — в зависимост от нагласата на тези, които са били в съприкосновение с тях.

По подобен начин стоят нещата и с книгите. При ръчно писане енергията струи от пръстите на ръката и се наслаждава трайно върху хартията. Дори и да не е ръкопис, то мисловната енергия на автора се излъчва от печатните страници и влиза във взаимодействие с читателя. Ако читател и автор сме в хармония, то четенето на такава книга се превръща в чудесно преживяване, породено от съприкосновението на ума ни с ума на твореца и ние с лекота схващаме основната идея. В противен случай, колкото и интересна информация да съдържа, книгата ни нервира, измъчва и понякога буквално се борим с желанието да я захвърлим. Ако това често ви се случва, аз бих ви посъветвала да не се насилвате и да го направите, доверявайки се на интуицията си. Не е необходимо да поднасяме на съзнанието си храна, която то за момента не може да смели. Както обича да се изразява един мой добър приятел, *книгата трябва да ни говори*. В противен случай тя би ни пренапредила, няма да запомним почти нищо съществено от прочетеното и в крайна сметка само ще си загубим времето.

На всеки от нас му се е случвало да заспива, четейки дадена книга. Често темите, третираны в нея са ни безкрайно интересни и ние се чудим, дори се ядосваме на себе си, заради неспособността си да останем будни. Каква всъщност е истинската причина, поради която, уж четейки, се озоваваме в света на сънищата — т.е. в астралния свят?

В триизмерния свят — на физическо поле, ние съществуваме с три от фините си тела, едно от които е менталното (умственото) ни тяло. Живеем в свят на форми и се ориентираме в него, обличайки в мисловна форма всичко, което ни е познато до този момент. Когато умът ни обаче се занимава с абстрактни, безформени идеи и понятия, които са нови за нас, се налага да потопим съзнанието си в по-висшите, абстрактни нива на съществуване. А това, за повечето от нас, е възможно единствено по време на сън. Заспивайки, мисълта на автора ни отвежда в тези по-висши полета, помагайки ни да схванем по-пълно и цялостно новите и непознати ни до този момент идеи. Именно поради тези причини, събуждайки се с удивление

установяваме, че сме придобили ново и по-разширено разбиране по темите, третираны в конкретната книга.

Лично на мен ми се е случвало да попадам на книги, които сами по себе си съдържат полезна и търсена от мен (в сферата на личните ми интереси) информация. Но при всеки опит да прочета поне страница от тях изпитвах нетърпимо главоболие. Най-накрая се досетих каква е причината. Обяснението дойде от една книга на дълбоко уважаван от мен Учител. Поднасям ви го в неговия автентичен вид, без да се опитвам да го перифразирам:

Всеки последовател има свой жизнен план и избрано поле на служене. Не е необходимо последователят да работи с всички идеи, които е доловил и с които е установил връзка. Това той невинаги разбира. Затова грабва идеята, старее се да я съгласува със своите планове и се опитва да работи с енергии, за които неговият темперамент не е пригоден. Той налага на менталното си тяло енергиен поток, с който не може да се справи и следва нещастие. Причината е користоно заграбване за малкото Себе, дори и това да не се осъзнава, и последователят е заслепен от идеята за собствената си пожертвувателност. Лечението е скромността.

* * *

Всеки от нас си има един или няколко любими автори, чиито книги с удоволствие препрочита. Когато четем дадена книга, от това доколко съумяваме да влезем в резонанс с мисълта на автора, зависи до каква степен ще схванем изложената информация. Има автори, при които ни е необходимо време за настройка към степента на вибрация на ума им. Тогава обикновено се налага да повторим прочита, за да навлезем по-пълно в идеята. За себе си съм установила, че след прочит на книга (или част от нея) на определени автори, чиито имена няма да изброявам, чувствам невероятен творчески импулс, в резултат на което с лекота подготвям поредната статия за вестника, в който публикувам

материалите си. След прочит на беседа на Учителя Дънов, пасаж от Новия завет или писаното слово на други духовни Учители, осезаемо долавям неизразим с думи вътрешен трепет от съприкосновението си с техния ум. Обзема ме топло чувство на радост, възвишеност и любов.

Има книги, които ни обогатяват интелектуално, посредством информацията, която ни поднасят. Възможно е след десетки прочетени страници да извлечем една-единствена нова идея или факт, но това зрънце да се окаже толкова скъпоценно, че да се равнява на томове прочетена литература. Има и книги учебници, в които всяко изречение, всяка мисъл е безценна по своето съдържание. Други, въпреки че ни звучат познато, ни даряват с неповторимото удоволствие от контакта с автора и неговото излъчване, положило своя незрим отпечатък в страниците.

Може би не ви е известно, че в древността е съществувал обичай книгата, предназначена за подарък, първо да бъде прочетена от дарителя. При прочита към вече съществуващата аура на четивото се добавят и личните вибрации на читателя. Такава книга, подарена от човек, който ви обича и е добронамерен по характер, би ви въздействала по недоловим благотворен начин и прочитът ѝ би доставил удоволствие на всеки читател.

Способността на човека да облича мисълта си в слово, извършвайки един мистичен творчески акт, посредством който я проявява на материално ниво, е поставила разделителната граница между човешкото и животинското царство. Умението ни да записваме това слово ни е позволило да съхраняваме и предаваме на поколенията своите знания и постижения във всички области на човешкото познание. Въпреки забележителния напредък на електронните медии, книгата си остава незаменима. Един прекрасен събеседник и приятел, общуването с когото можем да възобновим винаги, когато пожелаем. И винаги по нов начин да му се наслаждаваме.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПОМОЩ! АТАКУВАТ МЕ!

Когато внезапно ни връхлети главоболие, обикновено стоически се опитваме да го изтърпим. В случай че болката се окаже по-упорита от нас, посягаме към таблетката аспирина. Ако въпреки погълнатите таблетки главоболието продължава да ни тормози, понякога се замисляме, дали пък някой не ни е „урочасал“. Тази дума от народните поверия, преведена на езика на парапсихологията означава, че по някаква причина сме се оказали обект на отрицателно енергийно въздействие — това е т.нар. енергийна атака. Казано с други думи, човек или група хора са насочили към нас — неволно или целенасочено — негативни енергии, които, преодолявайки естествената защита на собствената ни аура, нарушават енергийното ни равновесие.

Темата за енергийните удари и защитите срещу тях все още не се дискутира широко. Причините за това са различни — скептичната нагласа от страна на голяма част от обществото към тази тематика; предпазливост от страна на запознатите с нея, тъй като се касае за излагане на информация, на базата на която начинаещ в тази област би могъл да навреди на себе си или на другите; всяване на излишен страх у хората, повечето от които не са запознати със съществуващите енергии и тяхното приложение за добро или за зло, в зависимост от моралния облик на човека, който ги използва. Ето защо, преди да изложи вижданията си, както и личния си опит по нея съм длъжна да уточня: мисълта на всеки от нас е енергия. И като такава притежава съответния енергиен потенциал. Един от основните окултни закони гласи: *Енергията следва мисълта* — т.е. накъдето е насочена мисълта ни, натам тече и собствената ни енергия. Знанието за това ангажира всеки от нас с отговорност за това къде, как и при какви обстоятелства боравим с нея.

* * *

Понякога понасяме енергийни атаки, ако сме станали — по една или друга причина — обект на клюки или зловни коментари. Друг път — след конфликт, който е довел до ярост опонента ни. Почувствителните натури се чувстват зле и възприемат негативните енергии само от това, че присъстват на място, където се е разразил скандал или гневен спор. Нерядко главоболието и физическата слабост ни сполитат след общуването ни с човек, който е споделил с нас болките и тревогите си, и както обикновено казваме, ни е натоварил емоционално. Най-чувствителни и уязвими за такива негативни излъчвания са децата. Защитата на тяхната аура, все още крехка и неукрепнала, лесно бива преодоляна. В резултат на това детето вдига температура, за която няма видими причини, оплаква се от главоболие, чувства се отпаднало, повръща, дори може да получи стомашно разстройство. Последните два симптома впрочем, са способ на душата да освободи физическото тяло от енергийното „отравяне“. Затова не е желателно малките деца да пребивават за дълго време на места, където присъстват много хора — особено увеселителни и питейни заведения или да присъстват на семейни скандали.

В редки случаи някои хора, развили особена чувствителност, долавят далечни земетресения или други природни катаклизми и аномалии, на които физическото им тяло реагира с гореописаните симптоми. Общото, по което можем да ги отличим от настинка или друго заболяване, е липсата на задоволителна и логична причина. В такива случаи лекарите вдигат рамене и твърдят, че от тяхна гледна точка нищо ни няма, а таблетките се оказват безполезни.

Съществува вероятност зад атаката да стои астрален злосторник или елементал от низшите нива на астралния свят, но е по-вероятно нападателят да е човек от плът и кръв. Може да е човекът, с който пряко общувате в момента или такъв, намиращ се на километри от вас — буден или заспал и действащ с астралното си тяло.

В повечето случаи енергийните атаки са несъзнателни и човекът, отговорен за тях няма и най-малка представа какво причинява на потърпевшия. Има и хора, които съзнават своята енергийна мощ и използват способностите си съзнателно и целенасочено. Контактите с тях пораждаат у събеседника им необяснимо чувство на тревожност, неприязън и дори страх. Най-сигурният начин, по който можете да ги разпознаете, освен чрез интуицията си, е погледът им — студен и

пронизващ, понякога почти смразяващ, дори когато е прикрит зад любезна усмивка.

Вярно е, че в напрегнатото ни ежедневие ни се налага да общуваме с много хора — близки, познати, непознати. На работа, в тролея, в магазина, седнали за кратък отдых на чаша кафе. Невинаги имаме възможност да избираме контактите си. Налага ни се да работим, да пътуваме, да пазаруваме. Общуването с различни хора, както и посещението на определени места, ни носи и различни усещания. С някои от събеседниците си, където и да се намираме, се чувстваме ведри и спокойни, други пораждаат у нас необяснимо безпокойство или раздразнение, от трети за секунди направо се поболяваме. Така е, защото ние интуитивно усещаме какво в действителност се крие зад видимата им фасада. В случай че в компанията на даден човек се чувстваме дискомфортно не е необходимо да хукваме през глава по-далече от него. В крайна сметка не можем да се изолираме от заобикалящия ни свят, а и не е необходимо. Но можем и имаме право да помислим за собствената си защита.

Преди да изброя някои от вариантите за енергийна защита, с които съм запозната досега и които съм прилагала лично, ще направя важно и от първостепенно значение уточнение. Най-важната и непробиваема защита безусловно са собствените ни чисти и светли мисли и духовната ни ориентация. Това е моето дълбоко лично убеждение. Позитивната ни мисловна нагласа и добронамереност към всичко, което ни заобикаля, е не само наша лична броня, но оказва и защитен ефект върху дома ни, близките ни, работното ни място и навсякъде, където се намираме в момента. Хора, притежаващи такова светло излъчване, разтварят своя защитен чадър навсякъде, където се намират, като приютяват под него и тези, с които общуват в дадения момент, а положителното им въздействие продължава и известно време след контакта ни с тях.

Методите за енергийна защита, които ви предлагам по-долу са приложими както при пряк контакт с агресора, така и когато атаката идва от неизвестен за момента източник. Освен към самите себе си, можете да ги прилагате и спрямо ваш близък, например детето ви — най-добре, докато то спи. Просто се отпуснете, представете си човека,

на когото желаете да помогнете и приложете този вариант, който ви подсказва интуицията ви в момента.

Когато чувствате, че атаката идва от човека, с когото пряко общувате в момента, популярен способ за енергийна защита е т.нар. *заклучване на полето*. Кръстосайте крака и ръце. Можете просто да сплетете пръстите на ръцете си. Ако от присъствието на въпросния човек ви става зле — чувствате слабост, боли ви глава, нервни, неспокойни, умърлушени сте — тогава кръстосайте ръце на нивото на слънчевия сплит.

Този начин за защита е ефективен, но невинаги е приложим, ако ръцете ви са заети по някаква причина. Тогава използвайте „магията на кръга“. Мислено опишете кръг около себе си — по посока на часовниковата стрелка. Ако имате добро въображение, нека това да бъде кръг от бяла светлина. Произнесете на ум „Не пипай!“.

Друг вариант е мислено да поставите между себе си и вашия събеседник голяма стъклена преграда. След това можете спокойно да продължите общуването. Предупреждавам ви в никакъв случай да не се настройвате негативно и да не се опитвате да отговаряте на удара с удар. Подобна реакция би предизвикала нещо като енергийна престрелка и само би усложнила нещата. По-добре ще сторите, ако покъсно се помолите за този човек — да му се изпрати помощ и просветление. Не е наша работа да раздаваме правосъдие и наказание, а и невинаги сме наясно с причините, предизвикали атаката. Нека да оставим това на висшата справедливост и на кармата. Това, което е допустимо да направим, е само една *пасивна* защита — и толкова.

Ако разпознавате симптомите на енергийна атака, а нямате представа за източника, то тогава могат да се направят няколко неща. Първо — помислете си с кого сте влезли в конфликт, преди да ви заболи глава или да се почувствате зле. Това, че смятате себе си за прави във въпросната ситуация, е без значение. Човекът „от другата страна“ вероятно си мисли същото за себе си. Ако признаете пред себе си, че сте били несправедливи, мислено му поискайте прошка. Това обикновено е достатъчно, за да премине главоболието ви. Дори и да сметнете поведението си за правилно, не насочвайте гнева, а още по-малко пък злобата си към вашия опонент. Подобна реакция няма да ви помогне, дори напротив. И така, след тази мислена ретроспекция можете да пристъпите към изчистването на аурата си и укрепване на

енергийната си защита. За това ви предлагам няколко варианта, при които се използва способността на всеки от нас да визуализира.

— Затворете очи. Представете си покривка с искряща белота. Мислено я повдигнете над главата си и бавно я спуснете върху себе си. Подгънете краищата под краката си, постойте така около минута и бавно отворете очи.

— Вместо покривка, представете си ярка бяла светлина над главата си. Оставете я да премине през цялото ви тяло, като благодатен и освежаващ душ, и с любов я отведете в земята. Повторете тази техника три пъти. След това бавно отворете очи.

— Отново със затворени очи си представете сфера или яйце от бяла светлина. След това преминете през повърхността му, като през сапунен мехур и бавно влезте вътре. Вижте или почувствайте светлината, която ви обгражда. Почувствайте се сигурни, защитени и спокойни. Постойте така около минута, преди да отворите очи.

— Можете да се опитате да си представите самия себе си — все едно че наблюдавате отражението си в огледалото. След това разположете *равнораменни* кръстове от бяла Христова светлина с размера на собствения ви ръст пред, зад себе си, от двете си страни, над главата и под краката.

Този начин на защита е ефективен, ако внезапно сте се събудили след ужасяващ кошмар, а още повече — в случай че сънят ви системно е нарушаван от страховити кошмари. Тогава поставете равнораменните кръстове в шестте мислени плоскости, обграждащи леглото ви. Друг вариант да защитите леглото си, а и каквото и да било друго място, е мислено да излеете спирт, описвайки кръг по посока на часовниковата стрелка. След това (пак мислено) го запалете. Вижте как пламъкът обгражда с непроницаема защитна завеса пространството, където се намирате. Ефектът от тази защита ще е спокоен и необезпокояван от мъчителни кошмари сън. По-късно, ако намерите за необходимо, потърсете помощта на опитен парапсихолог, който би могъл да ви посочи причините за нарушенията в съня ви.

Ако често ви се случва да ви преследват натрапчиви мисли или гласове, тогава поставете кръст и на тила, слънчевия сплит и сърцето. При тези симптоми е добре да потърсите и помощта на свещеник. Много добро и положително въздействие оказват Василиевите молитви, които веднъж седмично се четат в православните храмове.

Не ви съветвам да хуквате по гледачки и да разваляте въображаеми магии. Много от тези „специалистки“ биха ви открили всякаква магия, а за да ви я „развалят“ ще се наложи доста да се поизръсите.

Който и от вариантите, които ви предлагам да сте избрали, добре е да го подкрепите с една от следните формули:

— *Аз заставам категорично в светлината на Божествената любов. Аз съм винаги защитен(а) и моята аура е непроницаема за всички негативни сили. Аз съм неуязвим(а).*

— *Аз се намирам в центъра на цялата Любов. Нищо не може да ме засегне тук и от този център аз ще поема, за да обичам и служа* — тази фраза можете да си повтаряте тихичко или на ум и когато сте притеснени, объркани или изплашени.

За крайно тежки ситуации Елена Ръорих препоръчва и седемкратното повтаряне на името на Учител, когото вие уважавате и в когото вярвате. Името на Христос е мощна и неотразима мантра — тогава, когато е произнесено с вяра и любов.

Освен главоболие, енергийната атака може да причини внезапна слабост, виене на свят, разтреперване, странно и с нищо несравнимо усещане в областта на слънчевия сплит, дори гадене — все симптоми, произтичащи от острата загуба на енергия. В особено тежките случаи могат да се появят режещи мигновени болки в различни места по тялото ви или временно нарушение в слуха или зрението. При такава ситуация ви препоръчвам мислено да произнесете няколко пъти фразата: *Тази болка не е моя! Моето тяло е здраво! С любов връщам тази болка към нейния източник.*

От изключителна важност е, когато с мисълта си отправяме обратно насочена към нас негативна енергия, наистина да го правим с любов. По този начин ние трансформираме тази енергия в положителна. Връщайки се там, откъдето е дошла, тя оказва положително въздействие върху изпращача или най-малко не може повече да бъде използвана във вреда срещу когото и да било друг, защото ние сме я неутрализирали.

Способите, описани по-горе, чрез които можете да си помогнете, са ефикасни и при тези симптоми. Можете да разберете, че се касае за енергийна атака по това, че след прилагането на един или няколко метода за защита, състоянието ви рязко се подобрява — често все едно че нищо не е било. В случай че не почувствате облекчение след

прилагането на който е да е от тях — този, който ви допада най-много, възможно е проблемът да е по-скоро здравословен, отколкото енергиен и тогава потърсете лекарска помощ.

След всичко написано дотук се чувствам длъжна да спра вниманието ви върху нещо, което от моя гледна точка е от първостепенна важност. Тъй като това, че е необходима защита означава, че има нападение, помислете си над поговорката „Каквото повикало, такова се обадило“. Може и да не го съзнаваме, но по някакъв начин причината да бъдем атакувани, а още повече — и да се окажем уязвими на атаките, се крие в самите нас.

Добре е да се възползваме и от такива тежки ситуации, за да научим още един полезен за нас урок. Затова при първа възможност е необходимо да отделим време за внимателен и безкомпромисен самоанализ. Нека си зададем въпроса какво в енергийното ни поле — т.е. в аурата ни резонира в съзвучие с отровните енергийни стрели. Кога, в какви ситуации сме допуснали да ни обземе гняв, осъждане, омраза или нетърпимост. Отново ще повторя — най-добрата и непробиваема защита си остават собствените ни положителни мисли — към всичко, което ни заобикаля и към нас самите. Тук трябва да добавя, че ако сме си създали навика да си изграждаме ежедневна защита, в един момент можем спокойно да престанем да отделяме време за това — просто защото тя вече действа автоматично, без да полагаме специални усилия.

Вярно е, че понякога се оказваме подложени на агресия от страна на тъмни сили, просто защото сме имали дързостта да застанем на страната на Светлината. Понасяла съм такива атаки веднага след написването на някои от статиите си, често още преди да съм ги публикувала. Или когато съм се опитвала да помогна на човек, попаднал в сложна и объркана ситуация. Но в такива случаи ви уверявам, че освен на самите себе си винаги можем да разчитаме и на висша закрила. Понякога е необходимо да помолим за нея, признавайки, че не сме в състояние да се справим сами. В други случаи я получаваме автоматично, често без дори да си даваме сметка за това. Силите на Светлината се грижат за своите сътрудници, като им помагат, напътстват ги и ги закрилят. Твърдя го, защото го чувствам във всеки един момент от живота си — дори и тогава, когато съм несправедлива и греша. Често — най-вече тогава.

Винаги трябва да помним, че ако ние се чувстваме зле, когато други отправят негативни мисли към нас, същото важи и за тях. Дори „невинното“ обсъждане на чуждите проблеми, критикуването и още по-лошо — осъждането на нечие поведение имат същия резултат. Не е случайно посланието на Христос: „Не прави на друг това, което не искаш да правят на теб“. Струва си да се замислим върху това.

* * *

Въображението си и способността си да визуализирате можете да използвате не само за лична защита, а и по още един изключително приятен и полезен за вас начин.

Сигурно знаете, че кръгът символизира безкрайността. Мислено описан около вас, той ще ви защитава от вредни и агресивни влияния. Ако вечер, преди да заспите мислено опишете кръг от бяла светлина около леглото си (по посока на часовниковата стрелка), сънят ви ще бъде спокоен, здрав, възстановяващ силите ви. Можете да опишете няколко концентрични кръга, които постепенно да обхванат цялото ви жилище. Но с помощта на кръга можете не само да се предпазвате. Можете и да се лекувате, да релаксирате, да възстановявате енергийното си равновесие. За това е необходимо първоначално да си подарите 10–15 спокойни и тихи минути.

Затворете очи и си представете кръгла горска поляна. Тя е обградена с вековни дървета. Това е вашата поляна, така че дърветата могат да бъдат каквито си поискате — дъбове, борове, дори палми — ако ги харесвате. Тревата е зелена, копринено мека и свежа, въздухът — кристалночист, небето — слънчево и ведро. През нея тече бистър поток. Тихо ромони. Водата му е чиста, прозрачна, лековита. Това е вашият поток от Жива вода.

При първоначалното изграждане на поляната е възможно да почувствате лека отпадналост. Тя се дължи на това, че за мисленото създаване на това място вие използвате (по един позитивен и градивен начин) собствената си мисловна енергия. Така сътворена, тази вълшебна поляна ще продължи да съществува, дори и никога повече да не се сетите за нея. А един ден, когато напуснете физическото измерение и се озовете в астралния свят, възможно е с радостна

изненада да я откриете там — вашето вълшебно място за вашите малки вълшебства.

И така — от този момент на сътворението ѝ, винаги когато се чувствате уморени, напрегнати или обидени, можете просто да затворите очи за минута — две (а ако имате време и желание — и за по-дълго) и да „отскочите“ до вашата поляна. При всяко посещение можете да промените пейзажа по ваш вкус, така че да съответства на душевното ви състояние в момента. Небето над главата ви може да бъде слънчево или звездно, сезоните да се сменят като под четката на гениален художник. Съчетавайте багри и картини, без да се притеснявате. Творческият процес при нанасяне на промените е едно незабравимо и приятно преживяване и дори е за предпочитане, вместо просто да влезете и да стоите там бездействени. Но това си е ваша работа, важното е да има положителен ефект и да ви доставя удоволствие.

На това ваше място можете да отивате, за да изградите енергийната си защита, използвайки някой от предложените по-горе варианти. Ако случайно сте наранили ръката си например, потопете я в потока. Помолете го да отнеме болката, да спре кръвта, да игнорира инфекцията. В бистрата му вода можете да потопите преуморените си крака и да видите как умората отплува по течението. Можете да поседите край него, когато се чувствате тъжни, наранени или самотни. Позволете на тихия му ромон да внесе спокойствие и хармония в душата ви и да отнесе болката и тъгата ви. Възможностите са неизброими. Просто опитайте. Когато отворите очи ще се изненадате приятно от резултата. И ако не се получи от първия път, не се обезсърчавайте. Следващият път ще успеете.

Мои приятели и хора, които по един или друг повод са търсили помощта ми, използват с удоволствие този приятен и достъпен метод за почивка и релаксация. Някои от тях споделят, че всяка вечер преди заспиване влизат в поляната и заспиват там, а като следствие сънят им е изненадващо спокоен и здрав. Бих ви посъветвала да не допускате на поляната други хора. Това тайно и омагьосано място си е само ваше. Нека бъде такава.

МОЯТ ДОМ Е МОЯТА КРЕПОСТ

Тази, станала пословична, английска фраза е добре известна по цял свят. Нашият дом е мястото, където се чувстваме защитени и сигурни. Прибирайки се у дома оставяме зад себе си лошото време, ядовете в службата, контактите с хора, които не са ни особено приятни, но с които се налага да общуваме по необходимост. Домът ни е нашата неприкосновена зона, която сами сме си изградили — и на физическо и на енергийно ниво. Живеейки в него, ден след ден, нощ след нощ, ние го насищаме със собственото си излъчване.

Ако в семейството ни цари хармония и разбирателство, ако всички обитатели са здрави и уравновесени, излъчването на дома ни е хармонизиращо, здравословно, успокояващо. Но понякога сме гневни, раздразнителни, неспокойни, тогава еманациите на нашия гняв и безпокойство се наслояват върху предметите, които ни заобикалят и без дори да подозираме се излъчват обратно върху самите нас. В други случаи след посещението на негативно настроен или емоционално травмиран човек, в дома ни остават неговите отрицателни излъчвания, които дълго време след това неусетно за самите нас ни вредят. Много често, след като изпратим един такъв мил и любезен на външен вид човек, започваме да се чувстваме странно депресирани или потиснати.

Много ясновидци твърдят, че след такива хора могат да се наблюдават тълни невидими за обикновеното зрение, негативни същности, които те буквално влачат след себе си, където и да отидат. Затова е добре да не допускате случайни гости в спалнята, работния си кабинет и особено в стаята, където спят децата ви. Подобни невидими „гости“ от астралните нива могат също така да бъдат привлечени от кървавата храна, застоялата вода в аквариуми и вази, както и от загниващите стебла на растенията в тях и изобщо от органична материя в процес на разлагане. Ако обичате цветята, моят съвет е да ги отглеждате в саксии, защото едно откъснато и вече мъртво цвете е тъжна гледка за тези, които са развили своето вътрешно зрение.

Така или иначе не можем да превърнем дома си в бронирана и непристъпна крепост. Затова пък има различни способности, с помощта на

които периодично можем да почистваме аурата на жилището си. Предлагам ви няколко такива „малки вълшебства“, които след време можете да разработите и усъвършенствате, изхождайки от личния си опит. Всяко от тях е прилагано в една или друга степен както от мен лично, така и от мои познати и приятели. Ефектът им винаги е положителен, а самото изпълнение — просто и лесноосъществимо.

На първо място в набора от варианти ви съветвам да използвате помощта на представителите на растителното царство. Учителите от висшите нива твърдят, че някои от цветята стоят на по-високо стъпало в еволюцията дори от насекомите. Всеки от нас знае за лечебните свойства на повечето от растенията. Още от древността се е знаело и за другото им приложение — на дезинфекционно средство срещу нежелани астрални натрапници и низши елементали. Такъв защитен ефект оказват чрез своето благотворно излъчване и приятен аромат здравецът, босилекът, мушкатото, ментата, розмаринът и всички етеричномаслени растения. Нашият народ добре е познавал тези им свойства, затова и досега те растат в почти всеки двор. Ако имате тази възможност, отглеждайте такива растения в дома си — в саксии или направо в градината си.

Препоръчвам ви широко да използвате и етеричните масла. На пазара вече могат да се намерят както масла наше производство, така и вносни и екзотични — като евкалипт, иланг-иланг, сандалово дърво и др. Ароматерапията е древен способ не само за лечение, но и за енергийно прочистване, който отново се възражда и се прилага от все повече хора. За целта можете да използвате специална лампа изпарител за етерични масла или просто чаша вода, в която сте капнали няколко капки масло.

Чудесен способ за енергийно прочистване с много добър ефект е ментовият аромат — 5–7 капки ментово масло капнати в чаша гореща вода. Оставете чашата близо до главата си за през нощта. Това е необходимо и много полезно, тъй като нощем, докато астралното ни тяло е навън, физическото ни тяло остава почти беззащитно и уязвимо. Ако сте в добро здраве, сутринта можете да използвате така магнетизираната вода, като напръскате с нея дрехите и жилището си. В противен случай просто я изхвърлете в течаща вода.

В случай че у дома ви се е разразил семеен скандал (а в тези напрегнати времена поводи много), използвайте розовия аромат.

Неслучайно розата е наречена царица на цветята. Излъчванията на Нейно Величество Розата неутрализират еманациите на гнева, стреса, безпокойството. Унищожават империла — отрова, която се образува в нервните канали вследствие на изпитан гняв или раздразнение. Така натрупана, след време тази отрова става причина за много от заболяванията, от които днес страда човечеството. Розовото масло е скъпо, но можете да използвате ароматните пръчици от чайна роза. Ефектът е благотворен, макар и невидим за очите.

Добре действа и светената вода, в която можете да добавите и малко розова вода. С тази смес можете да поръсите цялото жилище или да я налеете в отворени съдинки, които да поставите на различни места във всяко от помещенията. Когато се изпари, просто долейте нова.

Ако в дома ви има болен човек, използвайте пшеницата. Поставете една купичка с пшеница в близост до болния (по възможност до главата). След няколко дни я изхвърлете и я подменете с нова. Малките пшеничени зрънца крият в себе си колосална енергия и имат способността да поглъщат негативните болестотворни енергии. Неслучайно хлябът ни насъщен е пшеничен. Преданията разказват, че жителите на легендарната Атлантида са използвали енергията на пшеницата за задвижване на летателните си апарати.

На тези от вас, които имат напрегнати и късащи нервите професии — и в резултат на това често страдат от главоболие, предлагам да използват лечебните свойства на едрата морска сол. Поставете две шепи от нея в кърпа и я разстелете върху челото си. Полегнете за 10–15 минути. Отпуснете се, помечтайте си, релаксирайте на любимата си музика.

Солта, благодарение на кристалната си структура, е и чудесно средство за изчистване на последиците от вредните излъчвания на компютрите. Премахва главоболието, паренето в преуморените ви очи, напрежението. След употреба я изхвърлете във вода и вземете душ или поне наплизкайте лицето си. По същия начин можете да я използвате и ако се съмнявате, че детето ви е „урочасано“. Когато аз прилагам този метод спрямо малко дете, държа ръчичките му в двете си длани и му разказвам някоя красива детска приказка. В това няма никаква магия, само е начин, който съм измислила, за да накарам детето да стои мирно и кротко, докато солта си свърши работата.

Лично за себе си се убедих в ефективността на този способ по един малко забавен начин. Веднъж моя приятелка ми позвъни по телефона, за да ми се оплаче, че неочаквано за нея самата е вдигнала температура и има почти непоносимо главоболие. Според мен причината беше конфликт с един от колегите ѝ. Затова я посъветвах да се обгърне в бяла светлина и да си постави на челото сол по начина, описан по-горе. Когато след час позвъних, за да проверя как се чувства, тя вече беше отишла на дискотека.

Горещата баня на краката във вода, в която сме разтворили морска сол, е полезна не само когато сме се простудили. Положителният ефект на този способ от народната медицина се дължи на способността на солта да извлича негативните енергии. На стъпалата, както и на дланите ни, се намират зони с енергийни проекции на всички наши органи. Затова, ако не разполагате с вана, то можете да прилагате този прост метод всеки път, когато се чувствате изтощени или неразположени.

С едра сол можете да почистите и аурата на жилището си. Поставете по шепа от нея — на лист бяла хартия или обикновена салфетка, в четирите ъгъла на всяко от помещенията. След 24 часа я изхвърлете във вода. Ако желаете, можете да повторите процедурата още два пъти.

Ако се грижите за болен човек, поставяйте по шепа сол в четирите ъгъла на леглото му. Подменяйте я всеки ден, до пълното му оздравяване. Това е особено препоръчително, ако човекът се намира за лечение в болница. На енергийно ниво атмосферата в тези здравни заведения е направо убийствена. Това е лесно обяснимо, като се има предвид присъствието на толкова страдащи хора с понижен енергиен потенциал. За медицинския персонал, обслужващ болниците, поликлиниките и клиничните лаборатории е добре да прилагат този метод както спрямо домовете си, така и по отношение на самите себе си, та дори и да почистват по този начин дрехите, с които работят. Тази профилактика във всички случаи ще им се отрази положително, макар че повечето от тях са твърди материалисти и не вярват на такива „бабини деветини“.

Аз самата съм непоколебимо убедена в съществуването на вредните негативни излъчвания от различен произход и източници, и тяхното пагубно влияние върху нас. Многократно съм ги регистрирала

в домовете на различни хора — приятели, познати или такива, които по ред причини са потърсили помощта ми. Затова от личен опит смело мога да твърдя — всичко, което ви предлагам е много ефективно, но само ако е съпроводено от вътрешна смиреност и позитивна нагласа.

За енергийна защита на жилището си, както и за засилване на аурата му можем да използваме умалени макети на хеопсовата пирамида, полускъпоценни камъни или кристали. Дори и обикновени минерали или малки камъчета, събрани от нас при разходка сред природата, са способни да изпълняват защитни функции. Необходимо е обаче, когато ги внесем в дома си, да ги изчистим и заредим, преди да ги поставим на избраното от нас място.

Методите за такова изчистване и зареждане са прости и лесно изпълними. Можете да заровите камъка или кристала в едра сол. Оставете го да престои там за едно денонощие, а използваната сол изхвърлете. Тъй като представителите на минералното царство имат способността да акумулират слънчевата енергия, е добре да ги оставяте за ден-два на слънце или под звездите. Можете да прилагате предлаганите методи паралелно и е добре периодично да ги повтаряте.

Знайте, че това, което ние излъчваме като мисли и емоции се наслоява трайно по предметите, които ни заобикалят и вреди както на нас самите, така и на хората, с които общуваме. А след това, не след дълго, като бумеранг се завръща отново към нас. Това, дали домът ни ще бъде за нас спокоен пристан или мъчителен затвор, зависи преди всичко от нас самите.

НЕПРИКОСНОВЕНАТА ЗОНА

Навсякъде по света частната собственост се смята за неприкосновена. Тази нейна неприкосновеност се охранява и защитава от законите на съответната страна. Но как стои въпросът с личния живот на всеки един от нас? Нашите най-интимни преживявания, взаимоотношенията ни дори с най-близките и скъпи на сърцето ни хора се превръщат в обект на човешкото внимание, срещу което ние често се оказваме уязвими и незащитени. Ярък пример за това е трагичната съдба на принцеса Даяна. А до неотдавна — и тази, на президента на една от най-могъщите страни в света.

Надничането в чуждия живот и чуждите проблеми е „болест“ от световен мащаб. Повечето хора насочват вниманието си към чуждите грижи, неприятности или болести, водени от нездраво любопитство, придружено и с немалка доза вътрешно осъждане. На подсъзнателно ниво това е средство да отклонят вниманието си от собствените си проблеми. Макар и рядко, но има и такива, чийто мотив да се намесват в живота на другите е желанието да помогнат, доколкото могат. Но много често точно такава „помощ“ се оказва мечешка услуга. Защото в повечето от случаите ние сме неспособни да разберем напълно другите, че и най-близките си — собствените си деца, а понякога дори самите себе си. А ако не сме в състояние да проникнем в душевния свят на някого, тогава как бихме могли да знаем от какво точно се нуждае този човек.

При различни обстоятелства към мен са се обръщали за консултация разни хора — в повечето случаи родители, от името на даден човек. На всички тях, които според мен са искрено загрижени за здравословното състояние и съдбата на своите близки, искам да кажа следното. За да мога да помогна на когото и да било, е необходимо той да потърси съдействието ми лично — т.е. сам, по собствено желание. Много често личното ви мнение, че вашият близък или познат има някакъв проблем, може да се окаже погрешно. Въпросният човек може изобщо да не смята, че състоянието му е проблематично и че се нуждае от чужда намеса или помощ. В такъв случай страничните

съвети и препоръки към него ще се окажат безполезни по простата причина че той изобщо няма да се възползва от тях. Освен това навлизането в чуждо енергийно поле, без знанието и съгласието на съответния човек си е чиста проба „нахлуване“ в неговата неприкосновена зона, форма на енергиен шпионаж, и е нарушение на законите на Вселената. Всеки, който предприема подобна намеса, носи кармична отговорност за всякакви действия от такъв род, без значение какви са мотивите, които го ръководят.

Една древна източна мъдрост гласи: *Човек има право да се скита свободно из мислите си и дори Бог не си позволява да нарушава това му право.* Важно е да се знае, че свещеното ни право на свободна воля, което ни дарява и свободата на лични чувства и мисли, е божествено притежание, което е дадено на всяко човешко същество — без разлика каква е неговата национална, расова или религиозна принадлежност.

Вярно е, че има хора, които съзнателно и целенасочено предприемат подобни намеси. Но тук вече става дума за т.нар. магия, и такива личности често изобщо не си дават сметка каква висока цена ще платят след време за деянията си. От личен опит зная, че всички мои усилия да помогна на някого без негово изрично съгласие са безрезултатни. Да не говорим за това, че губя от личното си време, което бих могла да използвам, за да помогна на някого, който наистина се нуждае и желае помощта ми.

Преди известно време имах доста поучително за мен преживяване от подобен род. Мой приятел имаше дългогодишен здравословен проблем и аз, водена от най-чисти подбуди, му предложих помощта си. Тогава не сметнах за необходимо да му поясня, че за разрешаването на въпросния проблем е необходимо и неговото лично съдействие. Човекът очакваше да му предложи някаква билкова рецепта или нещо подобно и остана разочарован от метода ми, който изискваше и промяна в собствения му модел на поведение.

Резултатът от този ми опит беше нулев, разбира се. Освен това, подразнен от това, че съм съзряла аспекти от характера му, които той се стараеше да прикрие, човекът ме засипа (за жалост, зад гърба ми) с косвени упреци и атаки. Наложих се дни наред да се моля от цялото си сърце за прошка — и за него, а и за себе си, защото в крайна сметка аз бях предизвикала цялата ситуация с ненавременната си и необмислена

намеса. Съществуваше реална опасност въпросният човек да понесе обратния удар от злостните си атаки, отправени към мен. Защото, както вече съм писала, всяка мисъл излъчена от нас — добра или лоша, рано или късно се завръща, привлякла към себе си сходни (позитивни или негативни) енергии. От тези си зловни мисли той би пострадал, но и аз бих понесла кармична отговорност, защото косвено ги бях предизвикала.

Много от нас, водени от отчаянието и безизходицата, както и от желанието да помогнат на близките си, тръгват да дирят помощ — без тяхно знание, но от тяхно име — при гледачки, ясновидци и лечители с недотам чиста репутация. Лично аз не ви съветвам да го правите, защото в повечето случаи, вместо да изпишете вежди, можете да извадите очи. А ако човекът, при когото сте отишли, ви каже нещо подобно на написаното дотук, тогава бихте могли да му се доверите. Остава само да убедите близкия си да се обърне към него по собствено желание.

Животът на всеки един от нас е сложен и многопланов. Задачите, които има да решава дадена душа в този си живот в повечето случаи остават скрити и непонятни дори и за най-близките ни. Много често страданията или болестите са избор на душата с цел отработване на карма или усвояване на важен житейски урок. Понякога член от семейството боледува, за да могат близките му, грижейки се за него, да развият у себе си чувство на състрадание и разбиране. Има много случаи, когато боледувайки, ние косвено казваме на хората, които ни заобикалят, че се нуждаем от обич и съчувствие. За да е готов да приеме каквато и да е помощ, страдащият човек трябва да е наясно със самия себе си, както и с това, че има проблем и че не е в състояние сам да се справи с него. Ненавременната ни или нежелана намеса, вместо да даде положителен резултат, по-скоро би влошила и усложнила нещата.

Няма нищо по-благородно и човешко от желанието да помогнем на някого, който видимо страда. Важното е да предложим помощта си ненаатрапчиво и тактично и да не се обиждаме, ако протегнатата от нас ръка бъде отблъсната. Личната свобода и право на избор, които ние така високо ценим, когато става въпрос за самите нас, е свещена и неприкосновена. Нека да я отстояваме за себе си и да дадем право и на другите да направят същото. Подобна толерантност и търпимост,

проявени спрямо човека до нас ще направят и нашия живот по-добър и светъл. А това е нещо, което всеки от нас желае.

ХРАНАТА — ЛЕКАРСТВО ИЛИ ОТРОВА

През последните години здравословните природосъобразни начини на хранене добиват все по-голяма популярност. Хората започнаха да осъзнават, че за доброто им физическо и емоционално състояние от съществено значение е изборът от тях хранителен режим. На книжния пазар се появиха многобройни и разнообразни по отношение на предлаганите методики книги по тези теми. Първоначално преобладаваше преводната литература, но напоследък редом с книгите от чужди автори достойно място заеха и такива, написани от български природолечители и специалисти в областта на диетологията и храненето. Мнозина са постигнали изцеление на хроничните си болести, прилагайки един или друг метод. Някои са се ориентирали към строг вегетариански режим, други са се спрели на разделното хранене, трети са приложили метода на лечебното гладуване. Всеки, който е постигнал пълно, та дори и частично излекуване с помощта на един или друг режим на хранене се е превърнал в негов горещ привърженик и пропагандатор.

Моето дълбоко убеждение е, че е много важно не само какво ядем, а и в какво емоционално състояние сме, когато се храним. От съществено значение е по време на хранене да сме спокойни и в добро настроение. Неслучайно в древността са смятали храненето за свещен акт. Приемайки една или друга храна ние не поглъщаме просто хранителни вещества в определена комбинация, а информация с определена степен на вибрация. Съветвам ви никога да не се храните, ако се намирате в състояние на нервна превъзбуденост, безпокойство или гняв. В такива моменти приетата храна се превръща в отрова (в буквалния смисъл на думата). За освобождаване на организма от натрупаните по този начин отрови са необходими дни, а понякога и седмици. Мнозина са се „сдобили“ с хроничен гастрит или имат проблеми с наднорменото си тегло именно поради тази причина. В повечето случаи такива хора изпитват остра необходимост да хапнат нещо, когато са ядосани или притеснени. И необяснимо за тях самите „качват“ килограми, въпреки че количеството храна, което приемат, е в

рамките на нормалното. И причината за това не е толкова в калориите, нито във вида на храните, които приемаме, а в нашето душевно състояние по време на хранене.

Не е плод на случайност въведената от християнската религия (а и не само от нея) традиция да се произнася молитва преди хранене. Ако отпращането на молитва ви е чуждо и непривично, то просто се постарайте да се разсеете и успокоите, когато сте гневни или потиснати, а ви предстои да седнете на масата. Прегледайте забавната страница в някой вестник, решете кръстословица или отскачете до съседния магазин, дори и да не се нуждаете от покупки в този момент.

Крайно вредно за здравословното ни състояние е гледането на телевизия по време на хранене — особено ако става дума за филми, в които преобладават сцените на насилие. Телевизионните новини, изобилстващи с информация за катастрофи, природни катаклизми, кървави атентати и военни конфликти в повечето случаи ни натоварват с излишни отрицателни емоции. Затова, ако обичате да гледате информационни предавания (или да ги слушате по радиото) просто се постарайте да не съчетавате приемането на храна с приемането на такъв род информация. Ако толкова ви се иска да гледате телевизия, докато се храните, просто превключете на музикален или спортен канал.

Същият вреден за здравето ни ефект има и коментирането и/или обсъждането на негативни въпроси свързани със семейни проблеми, политически спорове и каквито и да било теми от този род, докато обядваме или вечеряме. Храненето набързо, „на крак“, дава същия негативен резултат. Вследствие на такива нездравословни навици много често намалява активността на трета чакра (енергийния център, който се намира на нивото на слънчевия сплит). Този център се проявява чрез панкреаса и „захранва“ с енергия храносмилателната система, черния дроб и жлъчката. Затова, ако имате проблем с някой от изброените органи, замислете се над написаното дотук.

Много важно за здравето ни е и емоционалното ни състояние, докато приготвяме храната си. Ако сме ведри и в добро настроение, то и приготвената от нас храна ще е здравословна и полезна — както за нас, така и за останалите членове на семейството ни. Както и обратното. А от това най-често страдат децата. Тъй като тяхната аура е все още крехка и неукрепнала, те са най-уязвими за негативните

вибрации на нашия гняв или безпокойство, прехвърлени върху „вкусната“ вечеря, която сме приготвили. Това е и едно от обясненията за това, че децата в някои семейства твърде често боледуват по необясними причини. Понякога децата интуитивно чувстват негативните вибрации на храната, която им поднасяме и отказват да я приемат. А ние, в неведението си, приемаме отказа им за поредната проява на каприз и, разгневени от упорството им, с всички сили и средства ги насилваме да я погълнат. И после се чудим защо детето повръща, има стомашно разстройство или (не дай си боже) гастрит още в трети клас.

Затова е добре да се замислим в какво настроение сме, докато си приготвяме храната, консервите за зимата, та дори чая или кафето си. Ами така е. Това, което човек сам си направи, не би могъл да му причини и най-злият му враг. А дали си струва да се превръщаме във врагове на самите себе си решаваме самите ние.

ПЕТА ЧАСТ

ЗА МЪРТВИТЕ ИЛИ ДОБРО, ИЛИ НИЩО

„И очите си да изплачем, не можем да го върнем“. Тази фраза е комай единствената, която ни идва на ум, когато се опитваме да изразим съчувствието си към безутешните близки на починал човек. Болката, която съпътства раздялата ни с обичан наш близък или приятел е почти непоносима и само времето бавно и постепенно я заличава. Дори хората, вярващи в прераждането и безсмъртието на душата, са подвластни на това душевно страдание. Защото знаят, че ако съдбата отново ги срещне в следващ живот с обичания от тях човек (а понякога това наистина се случва), те вероятно няма да го разпознаят веднага. Може би ще почувстват със сърцето си, че го познават отнякъде, възможно е да го обикнат от първата си среща с него. Смътно ще усещат, че нещо ги свързва, но това ще е всичко. Рядко, много рядко, при изключителни ситуации съдбата повдига булото на забравата и ние съумяваме да прозрем отколешната си връзка с някои от хората, които трайно присъстват в живота ни.

Сигурно знаете, че от незапомнена древност са съществували хора, които са притежавали дарбата да контактуват с Отвъдното. Някои от тях виждат неговите обитатели с духовното си зрение, други дочуват гласове и звуци, трети долавят интуитивно посланията от Невидимия свят. Хора с такива способности съществуват сред нас и днес. Към тях понякога се отправят с надежда за утеха близките на човек, отпътувал от този свят. По принцип в това няма нищо осъдително. Но при едно условие — да не се прекалява с тези призовавания на мъртвите и общуването с тях — директно или чрез посредничеството на медиум. Това не носи нищо добро нито на тях, нито на близките им, останали да довършат земните си задачи. Понякога и намиращите се отвъд Завесата проявяват желание да се свържат с останалите на Земята техни близки. Някои от тях по различни причини все още биват неудържимо привлечани от земния живот. Други се опитват да бдят над нас и да ни помагат и закрилят — така, както те го разбират.

* * *

Беше през зимата на 1995 година. Предстоеше ми сериозна хирургическа операция. Ден преди това се наложи да премина задължителния в такива случаи преглед при кардиолог. Лекарят, който се зае с картоната ми, доста ме заинтригува. Докато драскаше по хартията заключенията си от прегледа, съумяваше същевременно да разговаря и с другата пациентка, намираща се в кабинета. Говореше нещо за покойната ѝ баба, даваше ѝ съвети как би трябвало да се успокоява и да не взима нещата навътре, докато в един момент аз започнах да се питам къде съм попаднала — при кардиолог или при психоаналитик. Накрая той свърши с писането, връчи ми болничния картон, без да ме погледне, но когато вече бях хванала дръжката на вратата, изнервена и обзета от желанието по-скоро да се махна оттам, до слуха ми достигна пресипналият му глас — „Я почакай да ти кажа и на теб нещо важно. Ти имаш една баба, която на времето е баяла и врачувала“... Замръзнах на мястото си.

Баба ми по майчина линия беше починала преди доста години. Но откакто я помнех, тя почти до смъртта си, тя наистина баеше и врачуваше. Славеше се като баячката на селото, в което живееше, а то се намираще на стотици километри далеч от града, в който аз се намирах в момента. Нямахме начин докторът да я познава, че и да знае с какво се е занимавала приживе. А и това, което тя правеше беше много рядко срещано, още повече по онова време. Изключено беше да се налучка, ей така, случайно. Този човек, когото виждах за пръв път в живота си, не налучкваше. Той *знаеше*. — „Докторе, ти направо ме застреля“ — промълвих аз, върнах се обратно и приседнах на стола срещу него. Реакцията ми изобщо не го впечатли, явно не му беше за пръв път.

„Ама тя не само е лекувала и врачувала. И други неща е правила, ама Господ ѝ е простил. Тази твоя баба ти е закрилница. Казва ми, че ще те пази по време на операцията, та да не се страхуваш. Ще има малки усложнения след това, но не е страшно. Сега купи нещо и раздай за «бог да прости», а като се оправиш да ѝ запалиш една свещ. Ама непременно!“

А сега де! За какво отидох там, а какво излезе. Върнах се в болничната стая леко озадачена, но и развеселена от този странен мъж. Операцията наистина мина нормално, след това наистина имаше леки усложнения. А след година узнах и какво е имал предвид той за онези „други работи“, за които на баба ми вече ѝ беше простено.

Преди да ми се случи това, за което ви разказах, бях чувала за такива хора, които притежават способността да общуват с покойници. Не изпитвах кой знае какви съмнения по тези въпроси, но и не им вярвах безрезервно. След случилото се обаче вижданията ми по въпроса доста се промениха.

* * *

Въпреки това все още смятам, че контактите с преселилите се в Отвъдното не са желателни по много причини. Ако разтворите Библията, ще прочетете, че Мойсей недвусмислено забранява на евреите да използват посредничеството на врачки, магьосници и „такива, които говорят с мъртви“. Пренебрегвайки тази забрана Саул — първият помазан цар на евреите, е използвал медиум, за да разговаря с духа на Самуил. Впоследствие и заради тази му простъпка, наред с други негови нарушения на Закона, Бог вдигнал благословията си от него и възцарил Давид.

Когато човек приключи земното си съществуване, изоставяйки физическото си тяло като износена и ненужна вече дреха, той „облича“ астралното си тяло. С него продължава своето съществуване в Астралния свят. В това измерение, което е просто друго състояние на материята (както парата е другото състояние на водата) той продължава своето развитие.

Познавам хора, които съвсем свободно общуват със свои починали близки. Тези „умрели“ се явяват за много кратко време, винаги бързат да се връщат и твърдят, че са много заети и претрупани с работа. А каква е тази работа? Ами най-разнообразна. Някои се заемат с обучението на обитателите на по-долните нива. Други помагат на тежко и неизлечимо болни при напускането на физическите им тела и преминаването им отвъд Завесата. Мнозина се грижат да посрещнат прииждащите на групи души на загинали при природни бедствия или

при военни сблъсъци. Много от напредналите и духовно развити наши събратя, въпреки че са научили земните си уроци и повече не се нуждаят от превъплъщение, остават по свой избор в по-висшите нива, но все пак в близост до Земята, за да помагат на човечеството. Някои от тези напреднали души продължават своите изследвания в дадена област на науката, които не са успели да довършат по време на земното си съществуване. Резултатите от тяхната работа, когато му дойде времето, се долавят от ума на чувствителни, възприемчиви за подобни вибрации хора във физически тела. Тогава те ги реализират и поднасят на човечеството — това са откритията и изобретенията във всички сфери на науката. Това са вдъхновенията, които осеняват писатели, художници, композитори. Контактът и сътрудничеството ни с Тънкия свят е постоянен и непрекъснат. И ако ние, които сме от тази страна на Завесата невинаги го осъзнаваме с физическите си мозъци, т.е. в будно състояние на съзнанието, то е защото така трябва. За да можем да се справяме безпрепятствено с конкретните си задачи тук.

Ето защо една от причините Библията изрично да забранява контактите с обитателите на Тънкия свят е, че и там те продължават своето духовно развитие. Призовавайки скъпите на сърцето ни покойници обратно, опитвайки се да ги задържим в низшите слоеве, като общуваме често с тях посредством медиум, а понякога и без чуждо посредничество, ние вършим сериозно нарушение на Космическия закон. Спъваме тяхното, а до известна степен и нашето собствено духовно развитие.

Безутешната ни скръб по отпътувалите в Отвъдното се долавя от тях, и в повечето случаи им донася страдание, вместо утеха. А когато към това добавим и призоваването им обратно, ние започваме — в буквалния смисъл на думата, да им пречим. А бихме могли да им помогнем, като вместо неистово да ги зовем обратно, се молим за тях. Ето и една кратка и много полезна молитва: *Господи, помогни на тази душа да се издигне към Светлината — към нивото, на което принадлежи.*

И все пак, ако с починал човек ни свързва чувство на привързаност и любов, нещата не са толкова зле. Лошо става и за двете „страни“, когато дори смъртта не е успяла да заличи чувството на огорчение, обида или омраза, което по ред причини ни е свързвало тук. Тогава се стига до „слепване“ на полето ни с това на човека отвъд

Завесата и последиците са направо плачевни и за двете страни. Обитателят на отвъдното бива насилствено задържан от тези негативни емоции в по-низшите слоеве. За пребиваващия във физическо тяло започват болести и неприятности с необясним произход, цялата тази история се записва в кармичните му структури. И в следващ живот ще не ще, кармата отново го среща с човека, когото е мразил. И това се повтаря дотогава, докато „противниците“ не се смирят и не си простят, развързвайки по този начин кармичния възел, който ги е свързвал. Посланието на Христос „Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят“ следва да се прилага в живота и по отношение на напусналите материалния свят.

До подобно нежелателно енергийно обвързване в редки случаи може да се стигне дори и когато покойникът е човек, обичан от нас. В такива ситуации понякога се случва, съсипан от скръб и неспособен да се пребори с болката от раздялата, останалият тук в рамките на броени месеци да последва починалия в Отвъдното. За пръв път узнах за такава негативна по своите последици зависимост от книгата на Лазарев „Диагностика на кармата“. Терминът, който той употребява, е „слепване“ на полетата. А нежелателните му последици изпитах на собствения си гръб съвсем наскоро.

По странен начин съдбата доведе при мен млада жена с тежко заболяване, за което съвременната медицина все още не е открила ефективен метод на лечение. Още преди да се срещнем лично (за пръв път в този живот), вътрешното ми Аз разпозна в нея стар и обичан приятел от предишни съществувания. В продължение на малко повече от месец почти денонощно се борих за живота ѝ, влагайки цялата си енергия, любов и стремеж да помогна. За този кратък период, неусетно за мен самата, се оказах емоционално въввлечена в болката, надеждата и отчаянието на тази млада жена и нейните близки. Когато, въпреки всичко, тя избра да си отиде, аз бях покрусена. Дни наред след това трагично събитие не можех да мисля за нищо друго, обсебена напълно от нейното почти осезаемо присъствие. Докато в един момент осъзнах, че може би в резултат на съвместната ни битка за живота ѝ полетата ни се бяха „слепили“. Тогава, след като у дома запалих свещ, отпратих молитвата, посочена в горните редове. Освен това помолих полетата ни да бъдат разделени, за да може всяка от нас да продължи по собствения си път. На следващия ден болката и черните натрапчиви

мисли си бяха отишли. Това, което почувствах, беше усещането за свобода и едно неопишуемо с думи вътрешно облекчение. Както винаги досега, когато съм помолила за помощ, и този път я получих в най-нужния за мен момент и по най-подходящия начин.

Разказах ви тази лична случка, защото чрез нея бих могла да помогна и на други хора, загубили близък човек. Не бих могла да им дам утеха — тя идва постепенно единствено с времето. Но освен как да се освободим от нежелана връзка с покойник, мога да им дам практически съвет, свързан и с невидимите енергии, които ни заобикалят.

Често пъти дрехите, с които сме били облечени на погребението на близък на сърцето ни човек, се оказват източник на отрицателно енергийно въздействие. Нашата непоносима болка и скръб, както и тази на другите хора, присъстващи на погребалната церемония, се натрупват не само в душите ни. Те се наслагват и върху облеклата, които сме избрали да носим в този трагичен за нас ден. Откривала съм такива дрехи в домовете на мои приятели. От опит зная, че вредното им излъчване бавно и незабележимо започва да се разпростира върху дома и неговите обитатели. Затова е добре те да се унищожават (чрез изгаряне) след изтичане на траура, който сами сте си определили. Ако не желаете да се разделите с тях, тогава бихте могли да ги „изчистите“, което ви съветвам да направите и ако сте решили да ги подарите на някого. За това съществува един прост и ефективен способ. Купете си четири осветени в църква свещи. Размерът и цената им са без значение. Поставете дрехите от траура на пода и около тях разположете свещите под формата на квадрат. Запалете ги, като при запалването на първата от тях се помолете силата на пламъка им да изчисти всички лоши и зловредни енергии, които са ги пропили. Оставете свещите да изгорят до края. След този скромен ритуал постъпете с тях, както намерите за добре.

Описаният метод е приложим и по отношение на дрехи, които е носил тежко болен човек. Същото важи и за леглото, на което болният е лежал по време на боледуването. Освен свещи в горепосочените случаи можете да използвате и едра морска сол по начина, който вече съм описала. Добре е да изчиствате по един от двата начина и дрехите, купени от магазините за облекла, втора употреба. Не твърдя, че всички

са носители на негативни енергии, но има и такива — зная го от личен опит.

Болката, която съпътства раздялата ни с близък човек, е най-човешката и разбираема болка. Тя не е, и няма да бъде спестена на нито един от нас. Но заради вас, които оставате тук, заради вашето здраве и за ваше добро ви съветвам — не призовавайте душите на мъртвите обратно. Нито в сънищата си, нито наяве. Това е не само безполезно, но и вредно — както за тях, така и за нас, живите. Молете се за тях, спомняйте си за доброто, което са оставили след себе си. Простете им, ако приживе са ви наранили. И не им казвайте „Сбогом“, а „Довиждане“.

А ако напусналият това измерение е човек, когото определяте като „враг“, и ако тази непривлекателна перспектива — да се срещате с него и в следващи животи — не ви допада особено, то най-добре ще е да простите от сърце на този човек. Помолете се да му помогнат да се издигне до нивото, на което принадлежи. Простете, забравете и го оставете да следва своя път. Древните римляни са казвали „За мъртвите или добро, или нищо“. И са имали основание за това.

КОНТАКТИ С ОТВЪДНОТО

„Човек дори и добре да живее, умира, и друг се ражда.“ Тази простичка истина е изписана на колоната на Омуртаг — хан на българите. Но какво става, когато човешкото сърце престане да тупти? Това ли е всъщност животът — кратко, често изпълнено със страдания и труд битие, и след него... какво? Древните митове и свещени писания съдържат отговор на този изконен човешки въпрос. Понякога с помощта на символи и алегии, в други случаи доста ясно. И този отговор е, че смърт няма. Ако възприемаме себе си единствено като физическо тяло, което се движи, храни се и се размножава, тогава — да. Физическото тяло е смъртно. Но истинският Човек, който го обитава, е безсмъртен.

Напускайки окончателно физическия си носител, когато му дойде времето, човек облича астралното си тяло и с него се озовава в Тънкия (астралния) свят. Този свят е тъй нареченото четвърто измерение и се състои от седем нива с различна степен на вибрация. Всяко от тези седем нива е изградено от други поднива. Животът, който е изживял човек, докато се е намирал във физическо тяло, е повишил или понижил личните му вибрации — в зависимост от това дали се е стремил към доброто или към злото. Затова, напускайки тленната се обвивка „покойникът“ се озовава в онова ниво на Тънкия свят, което съответства по вибрация на неговата собствена. Това е! В Отвъдното терминът „врзкарство“ не важи. Там всеки се озовава на мястото, което си е заслужил и жъне това, което е посял по време на земното си пребиваване.

Логично е да се каже, че в най-низшия слой на астралното поле се озовават тези, които приживе са отдавали прекомерно значение единствено на материалните блага, както и такива с порочни наклонности. Там са и убийците, насилниците, заклетите алкохолици, злосторниците и хората, за които алчността, омразата, егоизма и злобата са били единствените чувства, които са били способни да изпитват. На това ниво те пребивават дотогава, докато не съумеят да се освободят от тези наклонности. Това са т.нар. в Библията Ад и

Чистилице. Обитателите им не могат да посещават по-горните нива (защото не биха понесли вибрациите им), докато тези, които се намират в областите над тях, могат да ги посещават и често го правят, за да помагат — както на намиращите се там, така и на тези, които току-що са напуснали материалния свят. Понякога, по време на сън, се случва да се озовем в тези области, и срещите с мрачните им обитатели остават в съзнанието ни, дори и след като се събудим. Това са т.нар. кошмари. Всеки от нас е имал подобни преживявания, за което би предпочел изобщо да не си спомня.

За да избегна такива нежелани „посещения“ на тези нива, аз почти винаги, преди да заспя се ограждам мислено с кръг от бяла светлина. Дейността, на която до голяма степен съм се посветила, ме среща с различни хора, някои от които несъзнателно оставят в дома ми своята болка и емоционални проблеми. Затова този наглед простичък метод за енергийна защита ми е необходим, а е и изключително полезен. Понякога, в зависимост от обстоятелствата, вместо с кръг от светлина, се ограждам с такъв от ярък, пречистващ пламък. Представям си как изливам около леглото си спирт, който след това запалвам и „виждам“ как този огнен кръг за част от секундата издига своята защитна бариера около леглото ми. Често го съпровождам със следната молитва, дадена ни от Учителя Дънов: *Господи, моля те, изпрати моя Ангел хранител да закриля тялото ми, докато се намирам вън от него, изпълнявайки твоите задачи. Аз отивам горе да се уча, да работя и да се моля.* Резултатът от този кратък ритуал е спокоен и здрав сън, след който, изпълнена с енергия и нови идеи се връщам в това измерение.

* * *

Когато някой населяващ Отвъдното пожелае по някаква причина да се свърже с човек, пребиваващ във физическия свят, то той трябва да „слезе“ до това първо ниво, т.е. да понижи вибрациите си и използвайки медиум, да установи желан контакт. Често към това прибегват покойници, които имат да съобщят нещо важно на близките си, останали на Земята. Но има и такива, които го правят за забавление, а понякога и злонамерено. Такива зловни същности си

избират подходящ проводник, чрез който могат да продължат да задоволяват низките си инстинкти, на които са били подвластни приживе. Това е т.нар. обсебване — тема, на която ще се спра специално.

Тук намирам за необходимо да споделя с вас едно многозначително преживяване, което, надявам се, добре ще илюстрира изложеното ми виждане по темата.

Към мен се обърна за мнение и помощ майката на 12-годишно момиченце. Освен проблемите от здравословен характер, които имаха съвсем други причини, тя сподели, че детето вижда и общува с покойните си баба и дядо. Това, което я притесняваше, беше тревогата, а понякога и уплахата, които тези контакти предизвикваха в семейството им. Посъветвах я да помогнат на тези души да се освободят от земния план с помощта на един прост, но много ефикасен ритуал. И тогава започнаха проблемите.

Покойниците първо започнаха да умоляват детето да не ги отпраща. Твърдяха, че го закрилят, след това, че имат някаква важна мисия тук, за която „не могат да говорят“. Съвсем естествено е, че момиченцето се чувстваше уплашено и объркано. Аз от своя страна бях убедена в правотата си и настоявах да се вслушат в съветите ми. Тази вътрешна убеденост беше всъщност един от онези незрими знаци, които обикновено ми помагат да се ориентирам в конкретната ситуация и да заема съответната позиция. Точно тя ми даде увереност да поема риска и цялата отговорност за този случай. А събитията, които последваха още повече ме убедиха, че съм на прав път.

За ужас на детето, след контакта му с мен, бабата и дядото започнаха да се появяват сърдити и обидени, а по-късно и да възприемат заплашителен и зловещ вид — същества с червени бляскащи очи и остри зъби. За капак на страховитите събития, от нищото започна да се материализира бяла ръка, която съвсем по материалному започваше да души детето. От този акт на насилие по шията му останаха три сивкавосини петна, които изчезнаха напълно едва след няколко седмици.

Нещата започнаха съвсем да загубяват, когато в резултат на моите настоявания да продължат, следвайки съветите ми, атаката се прехвърли и върху мен. Беше по време на един телефонен разговор с момиченцето. Внезапно върху мен странично се стовари мощна

енергийна вълна. Усещането беше, сякаш могъщ исполин духна върху ми, от което почти се олюлях. Последва усещане за задушаване и остра болка в областта на черния дроб. Помогна ми това, че не се изплаших. Страхът като емоция отслабва вибрациите на аурата ни, която е нашата надеждна енергийна защита. А през открянатата от него врата след това безпрепятствено нахлуват деструктивните енергии. Мен обаче атаката на тези невидими астрални хулигани ме мобилизира на всички нива. Бях решена, влагайки всичките си досегашни знания и цялата си енергия, да се боря с тях — заради това дете и заради себе си.

На следващия ден моите нови приятели — майката и двете дъщери посетиха гробището. Идеята ми беше да запалят четири църковни свещи в четирите ъгъла на гроба на всеки от покойниците. Произнасянето на вече споменатата формула молитва за издигане към Светлината, плюс енергията от пламъка на свещите, по окултен начин „изстрелва“ душата на съответния покойник към астралното ниво, на което принадлежи. Но този им опит се осуети по един доста плашещ начин.

Така, както ми разказаха, ръката на малката сестричка държаща запалена свещичка се схванала, пряко волята ѝ се разтворила, изпусвайки свещта, и детето запищяло от болка и ужас. Моята „пациентка“ започнала да се чувства много зле. Майката по необясним начин се наранила до кръв на ниската ограда на гроба. Събирайки цялата си смелост, тя започнала да пали свещите, но някаква сила след нея ги загасявала с мощни дихания. А в това време дядото, видим само за детето, за което ви разказвам, наблюдавал сцената със заплашителна и сърдита физиономия.

Изплашени от този страховит отпор те се прибрали вкъщи, без да успеят да изпълнят онова, за което са отишли. Докато майката ми описваше по телефона случилото се, атаката върху мен се повтори. Ефектът беше по-слаб, защото предната вечер помолих за помощ и закрила от висшите нива. За себе си и за хората, замесени в тази ситуация.

Не знаех с какво или с кого точно си имам работа, но бях дълбоко убедена, че на тази бъркотия е време да се сложи край. След като не се получаваше на гробищата, то имаше едно място, където изпълнението на ритуала по освобождението беше възможно да се осъществи — Божият храм. Преди да го изпълнят, по мое настояване

майката и дъщерята запалиха свещи пред иконите на св. Иван Рилски, св. Георги и Христос. Молбата им към всички бе една — за помощ и закрила. И те я получиха.

Покойниците (а дали са били те за мен е под въпрос) си отидоха. Бялата ръка се появила още веднъж. Детето се опитало да се предпази от нея, изграждайки около себе си сфера от бяла светлина, така, както го бях посъветвала. В този момент някой — според детето е бил дядото, но според мен — Висша същност, която го закриля, подсилил крехката му защита с мощен сноп бяла светлина. Ръката бавно се отдръпнала, за да не се появи повече никога. Кошмарът за тези хора свърши. А какво го беше провокирало? Ще ви предложа моето обяснение, като допускам, че съществуват и други причини, на които не бих искала да се спирам тук.

Детето, за което ви разказвам, въпреки възрастта си, притежава мощно енергийно поле и способност за ясновиждане и ясночуване, както и други способности, които по мое мнение тепърва ще продължава да развива. Чрез методите, с които си служа, узнах, че крехкото му (засега) тяло е приютило високо еволюирала душа, служител на Светлината. Такива души — защото имам щастието да установя контакт и с други на това ниво — аз наричам *Ветераните*. Те се въплъщават на Земята точно в тези трудни за цялото човечество преходни времена. Идват тук, донасяйки знанията и способностите, които са натрупали в продължение на много животи. И мисията им е да помогнат на останалите да преодолеят трудностите, съпровождащи прехода от епохата на Риби към епохата на Водолей. Нищо чудно, че някой искаше да сплаши и обезвреди Ветерана в детско тяло, с когото съдбата след много, много години отново ме срещна. И нищо чудно, че точно аз се оказах човекът, който помогна на това дете да спечели това първо (за този му живот) сражение. Няма нищо случайно.

* * *

Надявам се вече да съм успяла да ви убедя, че контактите с Тънкия свят не са желателни по много причини. Ако той беше безопасен и необходим, то всеки би могъл да го осъществява безпрепятствено, и в Библията не би съществувала ясно

формулираната забрана. Но какво цели всъщност тази забрана? Работата е там, че по време на медиумен контакт самият медиум, както и присъстващите на сеанса, не знаят с кого общуват. И няма начин да проверят. Същностите, намиращи се в астралния свят виждат нашата аура, а там съществува цялата информация относно сегашния ни живот. По степента на нейното сияние те безпогрешно се насочват към човек, който би могъл да им осигури така желания канал за проявление. За жалост понякога се случва изборният от тях „проводник“ да е на съвсем друго мнение и тогава се нуждае от цялата си смелост и сила на волята, както и от допълнителна помощ, за да се противопостави на такива натрапници. И както вече ви разказах, такава битка не е нито лека, нито приятна.

Важно е да знаете, че за един развъплътен не е проблем да извлече информацията, която го интересува, от аурата ви и би могъл да се представи за ваш близък покойник, без вие изобщо да разберете измамата, да изброява добре известни ви факти и събития, дори да чете мислите ви. За да предаде своите послания, един такъв „дух“ обикновено използва речниковия фонд на медиума, и ако последният е на ниско интелектуално ниво, ставаме свидетели на доста парадоксални (да не кажа смешни) изказвания. Понякога приемниците на посланията от отвъдното се смятат за избраници, осенени свише, и започват възторжено да разпространяват натрапените им „откровения“, за голямо забавление на отвъдната страна.

Не отричам вероятността посредством медиум действително да се свържете с ваш близък, намиращ се отвъд Завесата. Но не е изключено той да се окаже просто канал на някой астрален шегобиец, а още по-лошо — на злонамерен развъплътен. Неслучайно в Агни йога медиумите са наречени *ладия без рул и хан за развъплътени лъжци*. Ако сравним един такъв контактър с уличен телефон, то всеки обитател от отвъдното, притежаващ същата марка фонокарта (т.е. способност да влезе в резонанс с неговите вибрации), може успешно да го използва. Предимството му е, че вижда този, с когото общува. Докато човекът в тяло, чрез медиума, просто набира произволен номер, без да има точна представа с кого ще се свърже. Тук трябва да поясня, че в тази категория влизат несъзнателните медиуми и контактъри, които просто предоставят себе си за канал. Съзнателните

ясновидци извличат информация от висшите нива, което се дължи на разширеното им съзнание.

* * *

Преди да започна да пиша по тази тема пожелах, освен на личния си опит, да се позова и на този на хора, които имат способността да установяват контакти с астралния свят. Чрез моя приятелка се срещнах с две такива жени — едната от които беше пишещ медиум, а другата използваше за тази цел махало. И до ден-днешен не зная какви астрални гости присъстваха на тази среща, но със сигурност мога да заявя, че не бяха доброжелателни към мен или поне не ги беше грижа, дали ще ми навредят.

Събитията, които последваха, след като напуснах този дом, ме наведоха на мисълта, че за да бъде осъществен контакта, развъплътените са използвали моята жизнена енергия. Информацията, която ми беше предадена, касаеше аурата ми и ми беше добре известна. Знаех също, че това, за което ме „осведомиха“, може да бъде видно единствено от обитател на вътрешните нива или от съзнателен ясновиждащ.

По време на срещата „информаторите“ и на двете жени твърдяха, че ме виждат обвита в нещо като броня, от която по тяхно мнение трябваше да се освободя, защото това „пречи на извисяването ми“. Аз обаче си имах своя гледна точка по въпроса и не приех съветите им. Въпреки взетите предпазни мерки обаче, след напускането на това място почувствах невероятна загуба на енергия, съпроводена със сърцебиене и повръщане. По-късно разбрах, че и моята приятелка се чувствала по такъв начин след някои от посещенията си там. Единственото, което направих, беше да се моля за прошка за тези хора и за помощ за себе си. Възстанових се едва след 24 часа, но урокът, който получих си струваше цената. В случая се оказа валидна онази сентенция: „Любопитството уби котката“. Е, мен не ме уби и, както се казва, се отървах с лека уплаха, но след този случай у мен се изпари всякакво любопитство и желание да се срещам по собствена инициатива с такива хора. Убедих се на собствен гръб, че ако за нас са необходими и полезни такива срещи (защото и това ми се е случвало),

те просто се осъществяват без усилия от наша страна и тогава нещата стоят по съвсем друг начин. Съблюдаването на това просто правило, като препатил човек, препоръчвам и на вас.

Може би след всичко написано дотук вече се питате: „А как бихме могли да разпознаем измамата, ако се сблъскаме с нещо подобно“? Христос е казал: „От плодовете им ще ги познаете“. Ако някой от Отвъдното — директно или чрез медиум, ви безпокои, заплашва или поставя изисквания и условия, които противоречат на вашите разбирания за добро и зло, то картинката е ясна. Имайте предвид, че нито едно добронамерено и високо еволюирало същество не би ви създавало душевен дискомфорт. Никога не би се опитвало да ви манипулира или да ви плаши. А още по-малко да ви вреди по какъвто и да било начин.

* * *

Смятам, че тук му е мястото да спра вниманието ви върху понятията *несъзнателен* и *съзнателен* ясновидец. Но първо ще поясня, че думата ясновидец не визира единствено способността ни да възприемаме информация за заобикалящия ни свят посредством физическото или духовното си зрение. В един по-широк смисъл тя се използва, за да изразим чрез нея човешката ни възможност за възприятие на реалности отвъд физическото измерение. Тази информация е възможно да достигне до съзнанието ни по много начини: под формата на образ и/или картина, звук или глас, като предчувствие за предстоящо радостно или злощастно събитие и т.н. Може да се осъществи по един от изброените пътища или комбинирано, в зависимост от това, кое или кои от фините сетива на конкретния индивид са развити до определена степен към дадения момент.

Един от аспектите на несъзнателното ясновидство се проявява в неспособността на ясновидеца да контролира, по своя воля и в избрана от него насока, възприеманата информация. Най-ярък пример за този процес са контактърите, много от които биват направо тормозени от натрапници, намиращи се в най-ниските нива на астралното поле. Такива „проводници“ често биват събуджани и посред нощ и

принуждавани да записват, „изслушват“ или „виждат“ какво ли не, без изобщо да се взима под внимание тяхното съгласие за това общуване.

Има и друг клас несъзнателни ясновидци, които по същество получават сравнително чиста информация, подадена им от отвъдното за конкретен човек или събитие. Но такава информация достига до тях, без те да са я търсили или желали. Терминът, с който Учителите назовават този процес е *низш психизъм*. Хората, които го проявяват, са достигнали до тази способност в някое от миналите си превъплъщения. Възможно е да са принадлежали към определена духовна школа или нейно подразделение и в такъв случай в този си живот те отново проявяват подчертан интерес именно към нейния съвременен вариант. Характерното за тях е, че са пристрастни и не допускат мисълта, че до знанието може да се достига и по други пътища. А в болшинството от случаите — или поне тези, които аз съм имала възможността да наблюдавам, отказват изобщо да натрупват ново знание по тези въпроси. Това според мен е и капанът, в който много от несъзнателните ясновидци попадат — капанът на гордостта, самолюбието и високомерието. Защото, имайки способността да се докосват частично и фрагментарно до другите измерения, те си въобразяват, че вече „знаят“. И е изключително трудно да бъдат убедени, че това са стари способности, които е нужно да развиват и усъвършенстват, натрупвайки и интелектуални познания в това си превъплъщение.

В тези, а и в много други прояви на нашите потенциални заложби, няма нищо свръхестествено или феноменално. Нека да си припомним, че още по времето на трета и четвърта коренна раса нашите древни предшественици — лемурийците и атлантите са притежавали способността да общуват свободно с Тънкия свят. Третото им око — този мистичен орган на сетивност за четвъртото измерение — е функционирало активно. Но, за разлика от възможностите на днешния човек, тогава това общуване е било *несъзнателно*. Хората от онези времена не са съзнавали, че възприемат информация от два различни, по отношение на вибрации и съществуващи космични закони, свята.

Този тип несъзнателно ясновидство се нарича още *астрално*, тъй като възприеманата информация идва от астралните нива. Астралните ясновидци работят чрез трета чакра — енергийният център на нивото

на слънчевия сплит. Каквито и да са претенциите им — а те най-често са, че контактуват и получават информация от „висши инстанции“, за тях е полезно да узнаят, че астралното поле е отражение на менталното /мисловното/. И като при всяко отражение, и тук са възможни изкривявания и деформации на първообраза.

Задачата на настоящата пета раса да развива и усъвършенства менталното тяло изисква от всеки от нас все по-активното му използване. Ако един такъв ясновидец се вслуша във вътрешния си глас, то душата му ще му припомни, че е тук не за да спи на старите лаври, а да върви напред в развитието си.

Може би след това кратко описание на *несъзнателното* ясновидство вече разбирате какво съдържа по смисъл понятието *съзнателно* ясновидство. В едно изречение — съзнателният ясновидец получава исканата, търсената от него информация по собствена воля и по собствен избор. Такъв индивид вече е развил менталното си тяло до степен да може активно да функционира в менталните нива, където Учителите от Бялата ложа работят с учениците си. Възприятието от това поле се осъществява посредством един от енергийните центрове над диафрагмата и в същността си най-често е компактна информация, която веднъж възприета, следва да бъде дешифрирана и интерпретирана на езика на съзнанието. Тук също са възможни известни изкривявания, тъй като „преводът“ е в пряка зависимост от интелектуалното ниво на възприемащия. От съществено значение за получаването на „кристален образ и звук“ тук са не само метафизичните познания, но и моралният облик и духовната чистота на приемащия. Дори и такива „приемници“ не са застраховани от попадането в капана на високомерието. Даже в известен смисъл са много по-заплашени да се поддадат на болестта „гордост на ума“.

Известно е, че предводителите и на Бялата, и на тъмната ложа са адепти с висока степен на посветеност. Смятам, че и несъзнателните и съзнателните ясновидци нито за миг не бива да забравят, че по духовния път никой не е застрахован от отклоняване и дори връщане назад. Още по-страшното обаче, което е форма на духовна смърт, е преминаването към другия лагер — Левия път. Предателство, което води до загуба на духовни натрупвания в продължение на много животи. А оттам и натоварва с тежка карма. Защото такива души са били допуснати до залите на Мъдростта, на тях са били поверени

знания, чрез които да служат и да помагат на останалите. И един от пътищата на служене е именно посредством съзнателната форма на ясновидство да бъдат трансформирани и проведени до по-ниските нива мисъл — формите, излъчени от Учителите и Йерархията на Светлината. Мисъл — форми, съдържащи идеи и напътствия относно следващия етап от човешкото ни развитие.

* * *

В Новия завет се споменава, че Второто пришествие на Христос ще бъде предшествано от много събития, едно от които е „възкресението на мъртвите от гробовете им“. Ортодоксалните християни възприемат тази загадъчна фраза твърде буквално. Всеки здравомислещ човек не би допуснал, че е възможно вече разложена органична материя по чудодееен начин да се възвърне към живот. Въпросното възкресение, по един алегоричен начин, визира съвсем други събития.

Всички ние еволюираме не само като космическо съзнание, но и като форма. В резултат на еволюцията непрекъснато се развива и усъвършенства и физическия ни носител, т.е. физическото ни тяло. А паралелно с това се усъвършенстват непрекъснато и нашите сетива, в частност зрението ни. Човешкото око, което доскоро възприемаше само определен спектър на светлината, като извън обсега му оставаха инфрачервения и ултравиолетовия цвят, вече видимо се изменя. А в резултат на тези изменения много хора започват да „виждат“ по един нов начин заобикалящата ни реалност.

„Възкресението на мъртвите“ означава, че Отвъдното ще стане достъпно за сетивата ни. Но, за разлика от древните ни предшественици, ние ще възприемаме това измерение *съзнателно*. Човешкият ум — един от аспектите на космическото съзнание, каквото в действителност представляваме всички ние, вече е развит до степен не само да осъзнава сам себе си, но и да прави разлика между *тук* и *там*. Съзнателните ясновидци ще стават все повече, а в тази категория попадат най-вече децата. Към въплъщение се завръщат стари, напреднали души ветерани. Способността им да възприемат осъзнато Четвъртото измерение, тяхната освободеност от догми, предразсъдъци

и страх ще помогне на останалите „незрящи“ да повярват най-сетне в реалността на тези по-висши измерения. Да осъзнаят, че всички ние сме безсмъртни богове в развитие. Идва вече времето на Новото небе и на Новата земя. А с него — и на нов шанс за всички нас.

На този етап обаче е най-добре да следваме житейския си път тук и да оставим обитателите на Отвъдното да сторят същото. Ако между нас и тях все още е спусната завеса, то това е продиктувано от висша необходимост. Вярно е, че тя постепенно започва да изтънява, защото ние, следвайки процеса на еволюцията, преминаваме на едно по-високо стъпало на развитие. Ще настъпи време, когато всеки, който пожелае, ще е в състояние да общува с Отвъдното. Но дотогава нека се доверим на мъдростта на Вселената, за да не става нужда след това да се чудим как да затворим вратата, която сами сме отворили.

ТРОЯНСКИЯТ КОН НА ЗЛОТО

В *Древните Коментари* е записано, че в настоящия земен еволюционен цикъл са включени 60 милиарда единици съзнание (или монади). Като се вземе предвид броят на въплътените на Земята към този момент, можем да заключим колко са обитателите на Отвъдното. Мнозина от тях, озовавайки се там след физическата си смърт, не могат да осъзнаят, че окончателно са напуснали физическото си тяло и изобщо не се смятат за умрели. Пороците, на които са били подвластни приживе, продължават да ги държат в плен и те търсят начини да ги задоволят. А единственият начин да го направят, е като използват някой въплътен като инструмент за задоволяване на желанията си, прониквайки в аурата му.

Подобно нахлуване става възможно, когато вибрациите на аурата на обекта на агресията са под нормалните. А това се получава при тежко заболяване, стрес, безпокойство, негативни емоции или страх. Особено отслабват вибрациите на аурата безпокойството, гневът и страхът. Тогава в нея се образуват своеобразни пукнатини, през които нахлуват агресорите без тела. Това злокобно нарушение на космичния закон е т.нар. *обсебване*. Негово най-разпространено проявление е кражбата на жизнена енергия от страна на едно човешко същество спрямо друго, което най-често наричаме *биовампиризм*. Религиите на всички народи и племена са обучавали определени свои служители да се борят и прогонват такива натрапници. Църквата нарича това изгонване на зли обсебващи духове *екзорсизъм*, а такива прогонвания многократно са описвани в Стария и Новия завет.

Покойник, който е бил роб на алкохола например, търси човек, който обича да си попейва. А такъв най-лесно може да бъде намерен в разнородните кръчми и барове, където и самата атмосфера е пропита с алкохолни еманации. В момента, в който защитата на избраната жертва е отслабена под въздействието на алкохола, агресорът нахълтва в аурата му. От този момент той непрекъснато подтиква човека към чашката, задоволявайки по този начин желанието си. Вярно е, че не притежава органи и системи за приемане и асимилиране на алкохола,

но той възприема неговите вибрации. За жалост това се оказва незадоволително, той се нуждае от още и още... До момента, в който превърналият се в алкохолик обсебен стане безполезен, поради необратимо изтощаване и увреждане на организма му. Тогава идва ред на нова жертва.

По подобен начин стоят нещата и при другите пристрастявания — наркотици, секс, пари, чревоугодничество, омраза, жестокост — всички онези пороци, на които за съжаление все още е подвластна една голяма част от човечеството. И като се вземе предвид съотношението между намиращите се тук и отвъд, можете да си направите извод колко много от обитателите там се стремят към физическите ни тела. Добре че поне не са всичките. Добре че, в съответствие с безкрайно мъдрите закони на Вселената, на всяко действие има съответното противодействие.

В случаите, когато някой е обект на опити за обсебване заради задоволяване на гореизброените пороци, това е само малката злина, защото страда само един конкретен човек. Много по-опасни са тези, които обсебени от тъмните, сеят около себе си злини и разруха. Както служителите на Светлината се обличат в тела, за да служат на доброто, така към това се стремят и тези на тъмнината. И обсебването е един от начините да го направят. Целта е лишеният от тяло злосторник да се сдобие с такова по съкратената процедура, т.е. избягвайки първите двадесетина години от живота, които са необходими за овладяване на физическия и другите носители на душата. Начините да се постигне това са много и едни от тях са злокобните ритуали на черната магия. Свързани са с проливане на кръв и други подобни не по-малко отвратителни деяния. Трябва да се знае, че пролятата кръв — било то на животно или на човек, незабавно привлича низши същности от долните нива на астралния свят. Тълпи от тези отблъскващи и всяващи ужас същества могат да бъдат наблюдавани от ясновидец около кланиците или места, покосени от природни бедствия, епидемии или войни.

Човекът, подложен на подобни атаки, започва да се чувства странно, изпитвайки вътрешно раздвоение. Възможно е да започне да чува натрапчиви гласове, които да го тормозят. Често влиза във вътрешни конфликти със себе си, което му причинява неопишуеми душевни страдания, а оттам — и на хората от неговото най-близо

обкръжение. За жалост съвременната наука, в частност — медицината, твърдо стъпила на материалистичния подход, изобщо не взема под внимание духовното обяснение на гореописаното раздвоение на личността. Пациенти с подобни симптоми и оплаквания биват насочвани към психиатрични клиники и „лекувани“ с медикаменти, които в действителност само потискат симптома. Още по-страшното е, че повечето от тези „лекарства“ изграждат у страдащия човек зависимост. Ако такъв човек в крайна сметка потърси помощ при лечител сензитив, то паралелно с прогонването на обсебващия, лечителят ще трябва да се справя и с този проблем, което е една нелека задача.

Характерна особеност, подсказваща за присъствието около нас на злонамерен обитател на низшия астрал, е ясно осезаемата лоша миризма. Тя се долавя във въздуха или се излъчва от тялото на обсебения. В повечето от случаите човек, попаднал под такова влияние, рязко променя своя характер и начин на поведение — понякога до неузнаваемост.

Обикновено той сам не е в състояние да си даде сметка в каква ситуация се намира. Тук вече е необходимо да се притекат на помощ близките и приятелите му. За целта е необходимо да се обърнат за помощ към хора, които са обучени да се справят с подобни проблеми. Например църковните служители. В случай че натрапникът по същество не е злонамерен, а по-скоро объркан и не си дава ясна сметка за стореното от него, отстраняването му става сравнително лесно. Често това е покойник, свързан по някакъв начин с пострадалия — роднина, приятел дори. Възможно е от деня на смъртта му да са изминали години, но извън физическото измерение времето не съществува. На такава заседнала в ниските планове на тънкия свят душа просто ѝ е необходима допълнителна енергия, която да ѝ помогне да се „издигне“ към нивото, което отговаря на собствените ѝ вибрации. А това е задача, с която могат да се справят само определени напреднали души.

След отпращането ѝ обаче е необходим известен период от време, докато аурата на потърпевшия възстанови нормалното си ниво на вибрация, т.е. пукнатините по нея трайно да се затворят. В по-тежките случаи се налага да се призове специална помощ от висшите нива, като за тази цел съществуват сформирани специални групи,

пръснати по всички кътчета на планетата. Успокоително и окуражаващо е да се знае, че незнайни и неразпознавани, между нас съществуват такива хора, които самоотвержено са се посветили на тази нелека задача.

Това, което аз бих се осмелила да ви посъветвам, ако се изправите пред проблем от такова естество, е да се въоръжите с Любов в нейното най-възвишено проявление. Тук ще си позволя да цитирам един от Учителите, най-често наричан Тибетеца: *„Винаги помнете, че любовта е енергия и е толкова реална, колкото и плътната материя“*.

Когато в Библията се твърди, че Бог е Любов, това не е случайно. Любовта — чиста, безкористна и всеотдайна, е честотният код на Вселената. Когато позволим на това сияйно чувство да ни изпълни, ние влизаме в синхрон с вибрациите на самия Живот. А постигнатият резонанс с положителните енергии, които не само ни заобикалят, но и ни проникват до най-простия изграждащ ни атом, ни носи единствено и само добро. Такава чиста любов е Златният ключ, който отключва пред нас всякакви врати и поставя непреодолима бариера пред злото — във всичките му проявления.

Не изоставяйте човека, станал жертва на обсебване, колкото и да сте изплашени и да ви се иска да го направите. Щом съдбата го е довела в живота ви и двамата заедно сте попаднали в тази ситуация, може би точно вие сте човека, комуто е отредено да му помогне. Трудностите, които ще срещнете, вероятно са и вашият пореден изпит, успешното полагане на който след това ще ви отвори (или затвори) нови врати. Останете с изпадналия в беда, поне докато го изведете на твърда почва. А след това, ако желаете можете да поемете по различни пътища. Всяко препятствие, което животът ни поставя, е предназначено не да ни срине, а да ни изведе към нови, по-добри възможности и условия за нашето лично израстване. Винаги помнете: *няма нищо случайно*.

* * *

На това място ще ви припомня за момиченцето, за което вече ви разказах — Ветеранът, способен да общува с Отвъдното. В следващите ни срещи това дете сподели с мен, че понякога вижда около себе си

грозни тъмни същества, които непрекъснато менят формата си и се опитват да се домогнат до неговата енергия. Тогава аз го посъветвах да се обгради с безусловна *Любов*. Това, което ми разказа не след дълго, съпроводено с комични мимики и жестикулации и по детски разкрасено разбира се, ме разсмя до сълзи. Веднъж един такъв натрапник се насочил заплашително към него. Детето, вместо да се изплаши, разперило ръце и усмихнато го подканило „Ела, любов, да те прегърна“. Само при произнасянето на тази вълшебна дума косите на съществото се изправили във всички посоки, а миг след това то буквално се взривило на хиляди късчета. Убедено в силата на *Любовта*, от този момент нататък това дете употребява нейната неотразима мощ, не само за да се отбранява, но и да помага на другите.

* * *

Както вече казах, най-опасни са тези, които съзнателно, по свой избор са се поставили в служба на тъмнината. Тяхната карма е и най-тежка. Спомнете си само за договора между Фауст и Мефистофел и за крайния резултат от този съюз, и ще разберете какво имам предвид.

Условията на планетата ни в края на мрачната и жестока епоха Кали Юга подлагат на изпитание човешката нравственост и духовни ценности. Силите на мрака и разрушението използват всички възможни средства — позволени и непозволени, за да нанасят своите злокобни удари. Добре замаскирани, сивички, че и почти белички, тези троянски коне на злото могат да бъдат разпознати единствено с безпогрешния детектор на сърцето.

Времената, в които имаме шанса, а мога да кажа — и привилегията — да се родим и живеем, дават небивали досега възможности за духовно израстване и напредък. Цел, която всеки от нас си е поставил, преди да се въплъти на Земята. Не позволявайте на изкушенията на материята да ви отклонят от предварително избрания *от вас* път. Светът в момента е разделен на два лагера. Светлината и мракът са заели своите позиции за поредната решаваща схватка. Тези от нас, които нерешително се стремят да останат по средата, неусетно за самите себе си биват привлечени от тъмнината. Знайте, че в тази велика битка няма неутрални. Учителите на човечеството, поели

отговорност за нашата еволюция, непрестанно напомнят, че веднъж ориентирали се — съзнателно и по собствена воля — към Светлината, ние автоматично получаваме висшата закрила на духовната си група и на Йерархията. Словата на Христос „*Който не е с мен, е против мен*“ тук важат с пълна сила. Припомняйте си по-често Неговите напътствия. Стойте в Светлината, която за силите на мрака и разрушението е непоносима и ослепителна. И не се страхувайте, най-вече не се страхувайте, защото в борбата си с тях не сме сами.

БИОВАМПИРИТЕ — ХОРА, КОИТО СЕ НУЖДАЯТ ОТ ПОМОЩ

Биовампиризмът е тема, по която малко се пише, а още по-малко се говори. Повечето хора са склонни да я причисляват по-скоро към сферата на фантастиката, отколкото към реалността. Но истината е, че такива хора, които по една или друга причина изчерпват енергията на своите събрата, реално съществуват и, за жалост, това явление вече придобива размерите на епидемия.

Съвременната психология също признава наличието на такива индивиди, за назоваването на които използва термина „изтощаващи личности“. Външно погледнати, те по нещо не се различават от останалите. Не е задължително да са зли по характер, дори в някои от случаите е точно обратното. Моето мнение е, че те се нуждаят от помощ точно толкова, колкото и другите, които се оказват потърпевши.

Независимо дали го съзнаваме или не, всеки от нас съществува, потопен в безбрежния енергиен океан на Вселената. Аурата ни — нашата енергийна дреха от светлина, освен всичко друго служи и да приема и трансформира до степен, годна за употреба, част от тези енергии, които са жизнено необходими за нашето съществуване.

По същество всяка форма на живот, която се намира на нашата планета — минерал, растение, животно и накрая „негово величество“ хомо сапиенс, е не само консуматор, но и трансмутатор на космически енергии. Възприети и трансформирани от човека (засега няма да разглеждаме представителите на другите царства), част от тях служат за поддържане на собствените му жизнени функции. Останалата част се излъчва обратно във Вселената, за да бъде употребена по своето предназначение. От казаното дотук следва да си извадим важен извод за дълбокия смисъл на собственото ни съществуване и неговата значимост за останалата част от Космоса.

Потоците енергия, които достигат до нашата Слънчева система от много източници, проникват планетарния ни живот и причиняват определени въздействия върху отделния човек и върху човечеството като цяло. Предвидено е тези енергии да се възприемат от всички хора

— пропорционално, в съответствие с възможностите на отделния индивид. Поради това, че някои от нас, бивайки неволни жертви на биовампири, се оказват неспособни да ги възприемат, останалата част поема товара. А това означава, че тази самопожертвувателна група е подложена на огромно напрежение. Ето защо Всемирното Бяло братство постоянно отправя призови за любов и правилни взаимоотношения между хората. Всяко човешко същество, поело съзнателно по пътя на духовното израстване, в действителност поема своята част от общия товар. Към тази армия от служители на Светлината автоматично се приобщава и всеки, който сам или с чужда помощ се е освободил от обсебващото влияние на крадците на енергия.

Самите биовампири, вследствие на различни причини, почти всички от които обаче са резултат от начина им на живот и са тяхна лична отговорност, се оказват неспособни както да приемат, така и да излъчват обратно вече трансформираните енергии. Тогава, за да могат все пак да оцелеят и да продължат съществуването си, тези наши „събратя“ прибегват до необходимостта да получават енергията наготово — от ближните си.

Твърдо поддържам становището, че подобен начин за оцеляване, имащ за основа кражбата на енергия и произтичащата от това частична безполезност за общото, носи на извършителите доста тежка карма. Освен това повечето от тях след време развиват сериозни заболявания на панкреаса, стомаха, черния дроб или жлъчката, т.е. органите, получаващи енергия от центъра на слънчевия сплит. Точно това е всъщност центърът, чрез който крадците на енергия я изсмукват от другите хора. Ако на такъв човек му се обясни ситуацията, както и възможните негативни за него и другите, последици, понякога е възможно с помощта на други хора, както и с неговите лични усилия да се поправи злината. Казвам — понякога, защото от личен опит зная, че такива хора не са склонни на самоанализ и корекция на мисленето и поведението си. В повечето случаи те изобщо не желаят да приемат съществуването на някакви си невидими енергии, че на всичко отгоре да поемат лична отговорност за тяхното приемане и излъчване.

* * *

Когато аз лично за пръв път осъзнах, че съм в контакт с такъв човек, бях доста изненадана. Момичето срещу мен имаше ангелски красиво лице и фигура, крехка, като на порцеланова статуетка. За миг, когато погледите ни се срещнаха, успях да зърна нещо заплашително, затаено в зениците му. В следващия момент завесата се спусна, момичето ми се усмихваше любезно и нищо не подсказваше какво се крие зад красивата му външност. Нещо видимо.

Но докато зрението ми се оказа неспособно да премине зад бариерата, другото ми сетиво, на което безрезервно вярвах, дръпна алармения звънец. Първото желание, което изпитах, беше да стана и да си тръгна. Незабавно! Доброто ми разположение на духа се стопи за част от секундата. Почувствах слаб удар в областта на слънчевия сплит, последван от чувство на разтреперване. Започна да ми се гади. Симптомите, които описвам, са характерни за ситуация, в която някой се опитва да навлезе в енергийното ви поле, за да черпи от енергията ви. Това, което направих беше просто, но много ефективно. Заключих полето си. Нека да си припомним, че *заклучване на полето* означава да кръстосате краката и ръцете се. Достатъчно е да сплетете пръстите на ръцете си, а още по-добре е да ги кръстосате на нивото на слънчевия сплит в т.нар. защитна поза. Мислено опишете около себе се — по посока на часовниковата стрелка — кръг от бяла светлина. Произнесете на ум „*Не пипай!*“, след което можете спокойно да продължите общуването си с въпросния човек. Аз лично прилагам този метод като превантивна мярка винаги, когато се намирам сред много хора, повечето от които са ми непознати. На кино или на концерт например.

* * *

Трябва да ви призная, че се реших да пиша за биовампиризма след дълги колебания. От една страна не ми се искаше да създавам погрешно впечатление, че едва ли не всеки втори човек краде от енергията ни. От друга страна, по различни пътища започнах да влизам в контакт с хора — жертви на подобна агресия, които спешно се нуждаеха от помощ. И един от тях, за моя огромна изненада се оказа собственият ми син. Сигурно не бих се досетила каква е работата, ако

не беше постоянната му и неоправдана нужда от сън. Това, което предприех спрямо него, беше нещо доста по-различно от начина, по който помагам на други жертви на биовампири. Една вечер, когато той заспа, просто затворих очи и мислено го потопих в мощна река от бяла Христова светлина. Съпроводих тази визуализация с молитва за помощ. В този момент пред вътрешното ми зрение изплува с нищо непровокирана от мен картина. Видях леглото му и него, както е заспал. А до главата му, за мое огромно изумление, различих искряща в златни отънъци малка фигура. Златистобялото ѝ сияние се излъчваше като радиални светлинни потоци във всички посоки. И досега не съм съвсем уверена какво точно представляваше това видение. Възможно е да е била мисъл — формата, създадена от молитвата и майчината ми любов. А може да е бил неговият Ангел — хранител. Каквото и да беше, от този момент енергийният баланс на детето ми се нормализира.

Но да се върнем на темата. По-горе описах част от симптомите, които идат да подскажат, че някой черпи от енергията ни. Може би твърдението ми ще ви изненада, но това най-често се оказват хората от нашето най-близко обкръжение — съученици, колеги, дори роднини. А ето и останалите усещания, които, без да сте ясновидци, биха ви помогнали да се ориентирате в ситуацията.

В по-леките случаи, когато човек неподозирано от него самият е станал „енергиен донор“, се усеща неразположение в областта на стомаха — чувство за гадене, слабост и треперене, дори и болка, която много напомня на гастритна. Много от хората, пострадали от биовампири, смятат, че тази болка се дължи на кафето, което употребяват и започват да го избягват. Съпровожда я чувство за обща слабост, виене на свят, сънливост, липса на координация, неспособност да се концентрирате. Ако това продължи по-дълго време, може да се стигне до трайна депресия, дори до липса на интерес към живота и мисли за самоубийство. Общият жизнен тонус рязко спада. Някои от пострадалите започват често да изпадат в неконтролируем гняв и озлобление — насочени най-често към близки и обичани от тях хора. При така провокиран конфликт близките им — несъзнателно и без дори да подозират, просто им дават по малко енергия, която действително им е крайно необходима.

Методът за измерване на енергийния потенциал, който аз използвам, отчита критично спадане на параметрите на потърпевшия — радиус на аурата и дължина на вълната, плюс специфично отклонение на трета и четвърта чакра. Обикновено „каналът“, по който изтича енергията в посока от „донора“ към „консуматора“ се оказва отворен. За тези, които не са запознати с биоенергетиката искам да поясня, че в тези случаи не важат факторите разстояние и време. Ако някой е успял да пробие естествената защита на аурата ви, за да черпи от енергията ви, то този човек може да отпътува на километри от вас — в друга държава или континент, без това да промени нещата. Често такъв човек е от вашата професионална среда, приятелски кръг, а може да се окаже дори и член на семейството ви. Характерното е, че той (или тя) търси контакт с вас по един или друг начин — дори и по телефона. Заклучването на полето е валидно и помага и при такава форма на общуване. Хора, които крадат енергия, обикновено го правят по няколко начина: говорят много и неспирно, гледат втренчено, с изцъклен „змийски“ поглед, създават изкуствени спорове, от които се стремят на всяка цена да излязат победители, често спретват скандали по дребни и незначителни поводи, а след като получат така необходимата им енергия, бързо тръгват на помирение.

Лично аз познавам личности, които, за да се снабдяват с крадена енергия, са изнамерили един доста изобретателен начин — непрекъснато да се оплакват и да търсят съчувствие. Такива хора още с отварянето на устата си изричат първото негативно нещо, което им дойде на ум. Дори и да нямат конкретен повод да се оплачат от злочестата си участ, те ще изразят недоволство по незначителен повод — лошото време, например. Спрямо тях сме и най-уязвими, защото при общуването ни с такива хора естественият ни порив е да проявим състрадание и да ги утешим. Което пък незабавно отваря „кранчето“ и от нас към тях потича собствената ни енергия.

* * *

Техниката, чрез която аз помагам на хора, станали жертва на биоампир, да възстановят енергийното си равновесие и да укрепят аурата си, е проста и лесноосъществима. Необходимо е да си

представите сфера или яйце от бяла светлина. След като го изградите пред вътрешния си поглед, преминете през обвивката като през сапунен мехур. Вижте как вътрешността е изпълнена с бяла светлина. Кажете си категорично, че тук вие сте защитен и неуязвим. Помолете за закрила от висшите нива — за себе се, и за помощ за човека, който се е оказал принуден да се снабдява с енергия по този недопустим според законите на Вселената начин. В почти всички случаи потърпевшите нямат никаква представа кой ги ограбва. А мое лично правило е, никога да не им го посочвам, защото колкото и да са добросърдечни по природа, пострадалите трудно биха превъзмогнали чувството на неприязън към този човек. Единственото, което си позволявам, е да ги посъветвам да се молят за него, а дали ще го направят си остава техен избор.

Един такъв пострадал човек дойде за консултация при мен с неясни оплаквания. Когато му обясних каква е истинската причина за тях, той ме погледна със скептичен и невярващ поглед. Въпреки това ми съдейства активно при прекъсването на канала, което, както винаги, протече успешно. Седмици по-късно, когато напълно бях забравила за него, този мъж усмихнат дойде у дома с кутия бонбони. Интересното тук е, че той сам беше разбрал кой е крадецът на енергията му и между другото се интересува как и с какво би могъл да му помогне, с което много ме зарадва.

Важно е по тези въпроси да се знаят още няколко неща. Първо: не си създавайте параноя. Светът, в който живеем, не гъмжи от биовампери. Второ: за да се осъществи такова енергийно „преливане“ е необходима съвместимост на типовете енергия, както при кръвопреливането. Само че вариантите тук са далеч по-многобройни. Трето: в болшинството от случаите консуматорът на чужда енергия е принуден да го направи, за да оцелее, тъй като от него някой друг изчерпва енергията му. Повечето от т.нар. биовампери нямат никаква представа, че са такива. Затова, ако имате подозрения по отношение на някого, не се настройвате негативно към него, не го осъждайте, а се опитайте по някакъв начин да му помогнете. Причините такива хора да я докарат дотам, че да са принудени да изчерпват чуждата енергия са многобройни, сложни и невинаги са само тяхна отговорност.

Освен това, за да влезе злото, трябва ние да му отключим вратата. Причините, поради които сме понижили степента на

собствената си вибрация и сме допуснали някой да ни изчерпва енергията, са до известна степен и наша отговорност. Понякога се случва след по-продължително и изтощително боледуване, но понякога и в резултат на собствения ни негативизъм, склонност към осъждане на другите, злоба, завист или омраза. Така че преди да започнем да се оглеждаме и да търсим вампири около себе си е по-добре да преосмислим собствения си модел на мислене и поведение. Защото покритото мляко котките не го лочат, нали?

НАРКОТИЦИТЕ? ИМА И ДРУГИ ПЪТИЩА КЪМ НЕБЕТО

Когато на нас — възрастните и зрели хора ни причернее, прибягваме до чашката алкохол. На принципа „клин — клин избива“ заменяме душевната си болка със също толкова неприятно главоболие от ментето, което се е оказало по джоба ни. Тъй като вече сме пораснали, не се притесняваме, че някой — родител или учител — ще ни кори или наказва за дребното ни прегрешение. И забравяме, по-скоро не забелязваме, че децата ни — нашите деца, на които често четем нравоучения, от които вечно изискваме, и които почти нямаме време да изслушваме — тези наши деца мълчаливо ни наблюдават. Не ни корят, не ни съдят, дори не ни се сърдят. Когато обаче ние ужасени узнаем, че детето ни пуши „трева“, взема халюциногени или не дай си боже — нещо по-силно, то реагираме (в 90% от случаите) почти агресивно. Или поне с дежурното „конско“. И не отчитаме един важен фактор — нашите чашки алкохол и тяхната споделена цигара са следствие, а не причина.

Посягането към алкохола или наркотика преследва една и съща цел. Да напуснеш това измерение — поне временно, да се отпуснеш, преди да са ти изгърмели бушоните, да забравиш. С помощта на алкохола потъваш в безпаметен сън. С помощта на „тревата“ или хапчето — обратното — в полусъзнателно състояние се озоваваш отвъд бариерата, която отделя физическия от астралния свят. С други думи — в четвъртото измерение. А то е толкова калейдоскопично, че всеки път се озоваваш на различно „място“, т.е. няма вероятност да ти доскучае или омръзне, макар че някои от виденията могат да накарат косата ти да настръхне от ужас. Въпреки това след време пожелаваш да опиташ отново. Прехвърлянето на съзнанието в астралното тяло дава невероятното усещане за свобода и липса на ограничения от страна на физическото — точно това полублажено състояние, вкарало в капана милиони жертви на наркотика. И така — до момента, в който безпомощно осъзнаеш, че пътят, който уж водеше към рая, плавно прави завой и започва да слиза надолу.

Какви поражения оказват наркотиците на нервната система, а оттам и на целия организъм е добре известно. Но това е само един малък фрагмент от пъзела. А останалите? За тях искам да ви разкажа, имайки предвид каква голяма част от децата ни са застрашени от тази отрова, която приспива духа и унищожава тялото.

Човешката аура е защитният механизъм, който по един надежден начин ни осигурява безопасно съществуване в безбрежния океан от космическа енергия, в който сме потопени. Наркотиците и други упойващи вещества понижават нейната степен на вибрация, понякога до критични параметри. Постепенно в енергийното ни поле се образуват пукнатини, през които нахлуват деструктивни енергии. Всяка такава пукнатина е „вратата на злото“, която ние сами открехваме. Общо казано състоянието на транс, постигнато с помощта на наркотик предизвиква прехвърляне на съзнанието в астралното тяло, чрез което именно се озоваваме в другото измерение. Но в такова състояние съществува съвсем реална опасност да не можем да се завърнем във физическото си тяло, защото *някой друг* вече се е възползвал от отсъствието ни. Може и да успеем, но след време да открием, че си имаме „съквартирант“. Това, което описвам, се нарича пълно или частично обсебване и изобщо не е плод на фантазията ми. Подобно нещастие става възможно поради това, че етерното тяло, „зашеметено“ от алкохола или наркотика, се оказва неспособно да изпълнява охранителните си функции. Често хората, станали жертва на подобно нахлуване, променят видимо своя характер и начин на поведение — понякога почти до неузнаваемост.

Друга съвсем реална опасност е вече описаният биовампиризм. Под системното въздействие на наркотик човек постепенно разрушава връзката си с Вселената, откъдето получава енергия по един съвсем естествен начин. Това го принуждава да търси по-достъпен за момента източник. „Донорът“ най-често се оказва член на същата компания, колектив или семейство. В резултат на това човекът, станал неволен източник на енергия, започва да отслабва физически, става сънлив, податлив на депресии, избухлив и нервен. Понякога се появяват болки в областта на слънчевия сплит, подобни на гастритните. Така той просто се озовава притиснат до стената. Докато в един момент не се окаже принуден на свой ред да черпи енергия от свой себеподобен.

Легендите, че ухапаният от вампир сам става такъв, отразяват по един митологизиран начин точно такава ситуация.

Поднасям ви тази информация, защото съм помагала на такива хора да затворят канала, по който изчерпват енергията им, за да укрепят аурата си. Резултатът от намесата ми е доста показателен — човекът от другата страна на „канала“ реагира по доста специфичен начин на това прекъсване на „захранващия кабел“. В повечето случаи започва да се държи гневно и неоправдано грубо с доскорошната си жертва, долавяйки интуитивно, че му е отнета възможността да получава енергия от този източник. Случвало се е невидимият грабител да се опита отново да проникне в аурата на измъкналата се жертва. За мое облекчение — безуспешно.

Най-трагичната, но съвсем реално съществуваща вероятност е *Сребърната нишка*, свързваща душата с личността, безвъзвратно да се прекъсне. Често в резултат на свръхдоза се получава точно това. Душата взема решение, че физическото тяло е безвъзвратно увредено и е негодно за обитаване или че живот, провеждан по този начин води до задънена улица, поради което се оттегля. Трагична развръзка, нали? А има толкова други пътища, които сме могли да изберем.

На младите хора, които прибягват към наркотика, защото им е „тъпо“, защото не виждат перспектива пред себе си, защото повечето от тях дори не са облечени и нахранени според потребностите им, искам да кажа: не го правете, защото това не решава проблема. На следващия ден той си е пак там, а на всичко отгоре се чувствате по-зле и от най-жестокия махмурлук. Да не говорим, че сте нервни, пренапрегнати и раздразнителни, и понякога приличате на ходещо буре с барут и запален фитил.

* * *

Противно на ширещото се мнение, аз не смятам младите (на години) хора за лекомислени и безнадеждни. Имам добрият шанс да познавам юноши, чиято интелигентност, прозорливост и мъдрост предизвикват искреното ми възхищение. Дори беглият контакт с тях създава ясното усещане за общуване с душа ветеран, приютена от все още крехко детско тяло. Характерно е, че и самите родители го

осъзнават — по един или друг начин. Необичайната за възрастта им мъдрост, способността им за разбиране и развитата интуиция, дълбокият и спокоен поглед ясно потвърждават това впечатление. *Такива деца са най-ярките и прекрасни цветя на всеки народ и би следвало да ги ценим и пазим като национално богатство.* И да помним, че в дни на сътресения и трудности, заради присъствието на дори една такава светла душа, могат да бъдат пощадени и останалите, които са в близост до нея. А ако трябва да се позовем отново на Библията — *„Ако намеря в град Содом петдесет праведника, заради тях ще пожая целия град и всичкото това място“* — /Битие 18:26/. Именно тези Ветерани в млади тела скоро ще поемат развитието на планетата ни в свои ръце. Тяхното съществуване ми дава оптимизма, куража и вярата, че този свят на насилие и разрушение един ден ще се обнови и просветли. Затова е нужно, вместо упреци и несправедливи обвинения, да им се притечем на помощ, използвайки натрупания си житейски опит.

* * *

Имам основание да смятам, че наркотиците, наред с насилието, злобата и сляпата омраза, са едно от оръжията на тъмните сили. В подкрепа на това ми мнение се явява безуспешната борба на всички нас срещу тяхното производство и разпространение, както и мотивите на тези, които извличат печалба от продажбата им — безогледна алчност и стремеж към власт. А и човекът, станал роб на наркотика, се явява лесна плячка, както за стремящи се да го обсебят развъплътени, така и за реално съществуващи „човеци“, съзнателно застанали на страната на мрака.

Засега все още не зная до каква степен тази книга може да помогне на жертви на наркотика да намерят своя безопасен път към себе си. Знаем със сигурност обаче, че съм изпълнена с желание изложената накратко информация да бъде полезна на вас — момичета и момчета от моя град, а и от страната — в стремежа ви да намерите себе си, но тук, в това измерение. Тогава вече бихте могли да надникнете и отвъд завесата на пространството и времето, но по един безопасен и градивен начин. Кой знае, след време може някой от вас да

ни донесе оттам нова и неоткрита досега истина, която да е за всеобщо добро. Кой знае...

ШЕСТА ЧАСТ

КАРМА НЕ ОЗНАЧАВА ЕДИНСТВЕНО ВЪЗМЕЗДИЕ

*„Не си събирайте съкровища на земята,
дето ги яде молец и ръжда,
и дето крадци подкопават и крадат;
но събирайте си съкровища на небето“*

Матей, 6:19-20

В средата на 80-те години Българска телевизия излъчи сериала „Шогун“. Вероятно повечето от читателите са гледали този нашумял за времето си филм, защото си спомням как улиците опустяваха, когато се излъчваше поредния епизод. Тогава аз лично за пръв път чух думата *карма*. За себе си я преведох като Съдба или Предопределение. Впоследствие разширих и задълбочих понятието си за нея и започнах да смятам, че познанията ми по темата са добре известни едва ли не на всеки втори човек. Но при контактите си с мои познати и приятели разбрах, че за повечето от тях тя означава най-вече неумолима и жестока съдба. Затова на следващите страници ще се постарая да споделя с вас досегашното си разбиране за този термин от източната философия.

Карма е дума от санскрит (древен индийски език) и в буквален превод означава *действие*, а в по-разширен смисъл — че всяко действие е последвано от противодействие. Кармичният закон — *Законът за причината и следствието* — е един от законите, на които се подчинява цялата Вселена — галактики, звезди, слънчеви системи, планети, както и техните обитатели. Ние хората също сме подчинени на този закон волю или неволю. Преведен с езика на Библията той гласи „Каквото си посял, това и ще пожънеш“, а нашият народ има еквивалентна поговорка: „Каквото си надrobiш, това ще сърбаш“. Това е закон за Висшата справедливост, който, в пряко взаимодействие със Закона за прераждането, по брилянтен начин движи еволюцията във Вселената, уравнивявайки везните.

Темата за кармичния закон е обширна и многоизмерна. Аз самата не претендирам за всеобхватност, затова ще се огранича да изложа само няколко основни положения, проверени и потвърдени и чрез личните ми опитности. Сведено до човешки и личностен план карма не означава единствено наказание или възмездие за минали прегрешения. Карма е резултат от собствените ни мисли и постъпки. Ако се стремим да се придържаме поне към трите християнски добродетели — Вяра, Надежда и Любов и да съблюдаваме десетте Божии заповеди, изложени в Библията, то тогава за нас тя ще означава награда или добро. Във всеки един момент от живота си ние понасяме последиците от лошата карма, която сме натрупали чрез деянията си (в този или предишен живот) или се радваме на плодовете на добрата си карма.

Това, което можем да приемем без съмнение е, че и разплатата и отплатата ще ни намерят, където и да се намираме. Те настигат дори и тези, които се „изхитряват“ да напуснат живота по собствена инициатива, т.е. самоубийците. Тук или в отвъдното, рано или късно ще ни се наложи да се изправим пред последиците от собствените си деяния.

Всички знаем от филмите или криминалните романи за онези писукащи детектори, които полицията използва, за да проследи даден обект. За по-голяма образност можем да си представим, че нещо подобно, излъчващо постоянни сигнали и създадено от самите нас, ние носим непрекъснато със себе си. По този начин, насочени и привлечени от него, където и да потърсим убежище, неотклонно ни следват последствията на собствените ни зли мисли и постъпки, както и хората, с които те са ни обвързали. (Добрите оставям без коментар, защото от тях никой не бяга.)

Съществува един-единствен начин да се освободим от този „издайник“, но след като първо сме го локализирали. За нашето така бленувано избавление е необходимо да заличим причините, които са го предизвикали. За да открием деформациите в аурата си можем да прибегнем и до помощта на сензитив, който да ни посочи в кое ниво (или тяло) се намира проблемът, както и причините, довели до неговото появяване. Но начинът за отстраняването му е необходимо да открием сами. Както се казва в една мъдра поговорка „Аз ти посочвам плевнята, а ти сам си намери вратата“. В това изследване на

кармичните си дългове можем да потърсим напътствия в свещените писания и книгите събрали древната мъдрост, но най-важното е да вложим собствени усилия. В този процес и най-малкото подобрене в живота ни е онзи невидим знак, че сме на прав път. И тогава единственото, което ни остава, е да продължим в указаната посока.

Да осъзнаем смисъла на Карма означава да осъзнаем, че носим отговорност за всяка своя мисъл и действие, както и факта, че във всеки момент от живота си понасяме последствията от тях. Ако днес се сблъскваме с последиците от това, което сме извършили вчера, то утре ще разчистваме натрупаното от днес. Ако отделяме време да анализираме предишните си действия, ще открием в настоящето техните последици, които доскоро са ни озадачавали. И тъй като не можем да върнем времето назад и така или иначе ще изживеем последиците от натрупаното, по-добре е да се концентрираме върху това, което мислим и вършим сега. Подобен поглед върху нещата е много по-градивен, отколкото да се окайваме и да натрупваме в себе си чувство за вина или обреченост.

Благодарение на езотеричната литература, издадена през последните години, вече много хора са информирани, че всяка наша мисъл — реализирана или не — полага своя отпечатък в по-фините енергийни структури на аурата ни. В момента на смъртта душата извлича от всяко от трите ни тела, с които сме съществували на Земята, по един-единствен атом, наричан още *перманентен атом*. В него се влага в концентрирана форма цялата информация, съдържаща се дотогава в енерго — информационните структури. Това е нашето единствено небесно богатство, което отнасяме със себе си, когато си тръгнем отгук — три атома, обвити в ментално вещество, които съставят т.нар. *каузално (причинно) тяло* или както още го наричат — тялото на душата.

Образно казано, това, което сме натрупали или от което не сме успели да се освободим до мига на последното ни дихание, се прибавя към основната база данни на душата, т.е. към натрупаното от всичките ни досегашни превъплъщения. И при следващото прераждане не само дава изходната информация за изграждане на подходящите тела, а и ни сблъсква със задачи и хора, с които не сме си уредили отношенията в предишните животи.

Съществува широко разпространено схващане, че греховете на родителите се плащат и от децата, както казва народът „до девето коляно“. Нещата обаче не стоят точно така. Висшата справедливост, проявена чрез закона за Кармата, налага *отговорността да е лична*. Обяснението за нещастията, тегнещи над даден род е, че душите биват насочени (или сами избират) да се преродят в такива семейства, създаващи им условия за изплащане на кармичните дългове, натрупани вследствие на лични прегрешения. Сходно е и обяснението за т.нар. наследствени болести. Изразът „до девето коляно“ по-скоро означава, че дадено нарушение на законите на Вселената ще се изплаща в продължение на повече от едно превъплъщения, докато не бъде усвоен необходимия урок.

Спомням си, че на въпроса, защо за родителски прегрешения страда детето, покойната Ванга бе отговорила „За да боли повече“. Може и да е така, но според мен душата на едно такова дете доброволно приема този акт на саможертва и чрез живота и смъртта си дава на човека, избран за родител, важен и неоценим урок. Много често, отколкото ни се струва, ние получаваме най-важните си житейски уроци чрез членовете на семейството си — родителите и децата си. Един авторитарен и груб родител нагледно ни показва *какви не трябва да бъдем*, а детето ни чрез поведението си създава ситуации, които би следвало да ни помогнат да преодолеем свои лични слабости и грешки, най-често тези, с които не сме съумели да се справим в минали съществувания.

Духовното познание има многобройни аспекти, в които ние постепенно проникваме, следвайки своето развитие. Първият пласт, през който умът ни преминава, тълкува закона за карма по този начин: грешка — наказание — страдание. Учейки се от страданията, ние постепенно преодоляваме изкривените си реакции и нагласи. Но в същината си този закон има още по-висш смисъл, още по-висша цел. Връщайки ни за пореден път в сходни ситуации, срещайки ни с противници от минали животи, с които сме останали непримирими, той ни заставя да търсим ново решение на задачите, проблемите, взаимоотношенията, принуждава ни да реагираме по нов начин. Чрез неговото действие човекът се превръща в Творец — първо на собствената си съдба, а в далечно бъдеще — на много по-велики неща, отколкото бихме могли да си представим сега.

В този смисъл карма е катализаторът, движещата сила, която ни застава отново и отново да търсим ново *оригинално* решение на старите задачи. И когато сме стигнали до това правилно решение, което значи, че то не е в противоречие, а в хармония с космичните закони, ние най-после успяваме да разсечем Гордиевия възел, който ни е държал привързани, противно на желанията ни, към даден човек, ситуация, проблем. Често това решение проблясва в ума ни като светкавица в миг на голямо отчаяние. Тогава, когато сме до крайна степен обезверени, изтощени и отчаяни. И именно болезненото му изстраждане отпечатва научения урок в душата ни.

Тази роля на кармата — като стимул в търсенето на решения, е и една от предпоставките спомените от миналите ни животи да са покрити с булото на забравата. Забравата ни освобождава от бремето на старите реакции (и старите грешки). Благодарение на нея, когато се изправим пред нерешен в миналото проблем, ние имаме възможността да видим пред себе си нови хоризонти и нови пътища, мамещи ни в една или друга посока. Често се поддаваме на примамливото изкушение да поемем по познатия, лесен и отъпкан друм. Правим го веднъж, после още веднъж... Но рано или късно, натрупали болезнен опит, осъзнаваме, че най-тясната и стръмна пътека — тази, която все сме отбягвали — ни води до извора с жива вода.

Изложеното дотук в най-общи линии е принципното обяснение на друг аспект на кармичния закон. Вярно е, че карма създава условията, но тя не предопределя самите събития. В крайна сметка е добре да сме наясно, че никой не се занимава с това да раздава награди и наказания. Всичко, което ни се случва — и хубавото и лошото, е резултат от нашите собствени мисли, думи или действия — в този или предишен живот. Смятам за необходимо да узнаете, че кармичният закон, колкото и да е суров и безкомпромисен, не е непреодолим. За пример, заимстван от книга на един от Учителите — Тибетеца, ще ви посоча закона за земното притегляне: *„Той съществува, но представлява фрагмент от един друг, по-всеобхватен закон. А непогрешимостта на неговия частичен аспект се опровергава всеки път, когато видим в небето птица или самолет. Правилно разбиранят и приложен закон за кармата по-бързо ще донесе щастие, благоденствие и освобождение от страданията, отколкото самата болка и нейните последствия“* — край на цитата.

* * *

И така, ако аз днес излъжа с ясното съзнание, че с това ще навредя на някого, то утре ще излъжат мен по подобен начин. Ако помогна на някого безкористно, без да се надувам от гордост при мисълта колко добра и благородна съм, то след време ще получа помощ по най-неочаквани, понякога фантастични пътища. В точно определен момент, когато най-много се нуждая от нея.

Около кафенетата в центъра на града ни често обикаля възрастна, бедно, но спретнато облечена жена. Наблюдавала съм я много пъти. Протяга ръка за милостиня към насядалите около масичките хора и мълчаливо им подарява по една беззъба усмивка. Без значение дали са пуснали нещо в протегнатата ѝ длан или не. Реакцията на посетителите е различна. Някои подават банкнота, други я поглеждат с нескрита досада или презрение, трети я изругават. А веднъж една млада жена просто я отведе до съседния павилион и ѝ купи един хамбургер. Месеци по-късно същата тази „просякиня“ се навърташе около групичка тийнейджъри. Младежите събираха стотинките си за дребна обща покупка, но събраната сума не беше достатъчна. Точно тогава старицата се приближи до тях с протегнатата длан. Сцената беше много любопитна, защото отворената ѝ длан не беше празна. Кротка, и все така усмихната, тя им предлагаше нужната им монета. Хора разни, ще кажете вие. Да, и съдби разни, бих добавила аз. Защото на мен лично ми е много любопитно какви събития са сполетели тези, които са пренебрегнали мълчаливата молба за помощ, отправена към тях.

Имайки натрупан опит в това отношение не бих се учудила, ако точно на тези хора бъде отказана помощ в момент, когато най-много се нуждаят от нея. Тъжното е, че те изобщо няма да се досетят защо им се случва подобна несправедливост. И най-вероятно ще обвинят другите в бездушие, забравили за собственото си безсърдечие. Според мен не е толкова важно дали ще дадете или не милостиня. Ако имате желание и възможност, отделете каквото ви е на сърце. Можете и да откажете по различни съображения. Но не нагрубявайте и не презирайте човека, протягащ ръка за помощ. Защото утре и на вас може да се наложи да го направите. И най-вероятно ще се надявате на отзивчивост и любезност.

* * *

Когато тази книга беше завършена и готова за печат, на страниците на вестник „Седмица“, в който публикувам статиите си, поместихме молба за спонсорство. Не след дълго ми се обади непознат мъж (който впрочем бе единственият, откликнал на този зов за финансова подкрепа). Поканих го за разговор в дома си. В уречения ден на прага ми застана млад човек, страдащ от тежки костни и мускулни увреждания, които в голяма степен ограничаваха свободата на движенията му. Забелязваха се и затруднения в говора му. За сметка на това човекът притежаваше блестящ интелект. Поради здравословните си проблеми не беше способен да работи и се издържаше от скромна инвалидна пенсия. Въпреки това беше готов да помогне. Жестът му дълбоко ме трогна. В процеса на разговора ни той разбра, че въпреки желанието си не може да помогне кой знае колко, предвид действително необходимата сума и собствените му възможности. За да му се отблагодаря за жеста, предложих да изследвам кармичните му нива, за да открием източника на заболяването му. Оказа се, че в низ от предишни животи той е бил горд, самоуверен и високомерен човек, когото страданията на другите не са трогвали. Причинявал е злини без угризения и сърдечен отклик. Съзнателно бе избрал сегашното си съществуване, за да научи урока на смирението, състраданието и опрощението. Вътрешната му нагласа, с която приемаше злочестината си, говореше, че успява да се справи с изпитанията, на които доброволно се бе подложил.

Много са хората по света, чиято настояща съдба е сходна с тази на човека, за когото ви разказах. За жалост повечето от тях не осъзнават, че трудностите и страданията, на които са подложени, са и стъпалата, които сами са поставили по житейския си път. Мнозина, изплашени и обезверени от препятствията, пред които се изправят, избират по-лесния път — този, който води надолу. Случва се това да са напреднали души, които притежават знание и вътрешна сила да се справят с проблемите си. За жалост именно такива хора смятат, че веднъж достигнатите висоти им гарантират непрекъснато духовно извисяване, което съвсем не е така. Всяко следващо стъпало в развитието ни изисква лични усилия, плаща се с лични страдания и е

достатъчно за кратко да се опияним от достигнатата висота, за да се търкулнем надолу. Затова Учителите постоянно напомнят да бъдем бдителни, внимателни и най-вече — смирени. За да съумеем да опазим скъпоценния съсъд на духа, без да разлеем и капка от натрупания опит.

* * *

За повечето от нас животът е просто низ от събития — добри или лоши — между които трудно съзираме видима връзка. Невинаги осъзнаваме, че обидата, която днес ни нанасят, е косвен отговор на огорчението, което вчера ние сме нанесли на някого. Или че материалната загуба, от която толкова се разстройваме, се „връзва“ с кутията кламери, взета от службата. Кармичният закон действа прецизно, безпристрастно и понякога с нежно пошляпване, а в други случаи — с болезнен удар ни подбутва към пътя, който да ни отведе напред и нагоре в нашето духовно развитие. Стъпка по стъпка, стъпало след стъпало.

В мига, когато за пръв път успеем да направим връзка между проблема, който ни затормозява и породилата го причина, ние сме направили първата съзнателна крачка напред. Окуражени, възхитени от собственото си прозрение, отваряме широко очи за света около нас, вглеждайки се в детайлите от нов ъгъл. Душата ни, обвита в пашкула на земните ни амбиции, страсти и дребнавости, с тихо трепване издава присъствието си. От този вълшебен миг нататък нищо не може да й попречи в един прекрасен ден, в един прекрасен час да излети оттам, превърнала се в божествено красива пеперуда.

АЗ БЯХ КЛЕОПАТРА

Учението за прераждането за моя радост се оказа тема, която освен мен самата, вълнува все повече хора. Съобщенията на ясновидци и медиуми за контактите им с отвъдното и с души на покойници, както и личните паранормални преживявания на някои хора — като видения, ясночуване или напускане на тялото, все по-настойчиво идат да ни покажат, че там, в отвъдното има живот. Живот, който не е трудно да си представим, дори и да повярваме в него. Казваме си, че като отидем там, ще видим и спираме да мислим по темата, която внася в умовете ни толкова объркване. Темата за нашето безсмъртие.

Учението за безсмъртието и прераждането на душата идва от дълбока древност. Ще го открием във вярванията на различни народи и култури, населяващи различни географски райони по цялата планета. Повечето религии на планетата включват прераждането в доктрината си. В безсмъртието на душата и нейното циклично проявление в материалния свят са вярвали древните египтяни, келти, индуси. Това вярване е свободно приемано от ориенталците, то е основен стълб на индуизма и присъства в много клонове на будизма.

На мен лично дълбоко впечатление ми направи дългият списък от имената на най-светлите умове на човечеството, за което прераждането изобщо не е било спорен въпрос. Имена на хора, написали най-светлите и вдъхновени страници от човешката история. Те имат различен произход, раса, религия, цвят на кожата. Сред тях са имената на художници, композитори, писатели, учени, откриватели, археолози, историци, философи. Те са представители на всички сфери на човешкото познание. Сред тях са имената на Орфей, Питагор, Платон, Леонардо да Винчи, Шекспир, Нютон, Виктор Юго, Балзак, Толстой, Достоевски, Айнщайн, Елена Блаватска, семейство Ръорих, Едгар Кейси, Никола Тесла, Пако Рабан, Шърли Маклейн и още, и още... Някъде в края на този внушителен списък, с мънички букви аз записах и своето име — това, с което ме назовават в това ми превъплъщение. А че съм имала и други, узнах по един безспорен и убедителен за самата мен начин. Отново се задейства познатият ми

механизъм — първо възприех Учението като работна хипотеза, а след това, освободена от ограниченията на собствените си представи, получих и доказателствата.

Не е задължително да се насилваме да вярваме в превъплъщението. По същия начин не е необходимо да вярваме, че дишаме и че сърцето ни движи кръвта във вените ни. И едното и другото е естествен процес, който не е изцяло под личния ни контрол. Ако злоупотребяваме с тялото си може да се сдобием с белодробно или сърдечно заболяване. Ако злоупотребяваме с великата привилегия да сме тук и сега, ще натрупаме карма, която ще се наложи да отработваме. Част от нея в този живот, друга — в следващите. Разликата дали вярваме или не в прераждането е тази, че знанието за него ни освобождава от страха от смъртта и ни дава по-дълбоко обяснение за процесите на живота и неговия смисъл. Осъзнаването, че този ни живот не е първият, нито ще бъде последният, ни ангажира с отговорност за това как ще го изживеем. Намираме по-смислено обяснение на събитията, които се стоварват на главите ни. Учи ни на отговорност не само за постъпките, а и за мислите ни.

* * *

Болшинството от хората днес се ръководят в живота си единствено от принципа „След мен — и потоп“. Дълбоко убедени, че този им живот е единственото им — първо и последно пребиваване на Земята, те преминават през него, опитвайки се да извлекат колкото може повече от сегашното си съществуване. Гонят прекомерни амбиции, трупат вещи и пари за поне още едно поколение напред, и накрая напускат този свят, оставяйки плодовете на целия си живот в ръцете на наследници, които често, обратно на усилията им, разпиляват всичко.

Резултат на това разбиране за живота е и цялото безмилостно и чудовищно по своя егоизъм и безотговорност съсипване на планетата ни. Вече е крайно време всички ние да проумеем, че не сме тук за един ден (разбирайте — живот) и това, което оставим — в глобален мащаб — днес, ще заварим утре. Малко остава до прозвучаването на последния звънец. Глухи и слепи ние летим, подобно на „Титаник“,

към собствената си гибел и ако пропуснем момента да променим курса, то от един момент нататък сблъсъкът може да стане неизбежен.

Погледнете какво причиняваме на природата. Отровени води, изсечени гори, които щедро са ни осигурявали кислорода, без който не бихме съществували, изчерпани земни недра, тотално и безогледно изстребване на животни, птици, водни обитатели, растения, че дори и на себеподобните ни. Възмутително, с нищо неоправдано унищожаване на живот. Живот, който не ние сме създали и на който никой не ни е дал право да посягаме. Крайно време е да престанем да се държим като временни гости в собствения си дом — Земята. Тази прекрасна синя планета, която е само една малка стая от необятния ни дом — Вселената. Тук, на тази планета, ние сме преживели хиляди свои животи. И тук ще се завръщаме още много пъти. Ако не обезумеем дотам, че да предизвикаме нейната гибел.

* * *

Това, че темата за прераждането се обсъжда и дискутира все по-широко, дори и в медиите, това че на книжния ни пазар една след друга се появяват книги на тази тематика — *всичко това не е случайно*. Време е, дори и да не приемаме тази идея безусловно, поне да я допуснем в умовете си като хипотеза, която чака своето потвърждение. Време е да вдигнем ограничителната бариера, която сме спуснали пред съзнанието си. Бариерата, която разделя явленията на рационални и ирационални. Която казва: не съществува това, което не мога да обхвана с петте си сетива. Не съществува това, което науката — на сегашното ѝ ниво на развитие — не може да докаже. Само че науката започна да доказва някои „ирационални“ явления, а в различни секретни лаборатории по света вече се работи върху въпроса как това, „ирационалното“, да бъде вградено в егоистичните ни и агресивни стремежи. Само че, освен петте си сетива, ние притежаваме онова мистериозно шесто чувство, наречено интуиция. Вдигайки тази ограничителна бариера, освободени от скептицизма и сковаващите това ни сетиво догми и ограничения, превръщайки се в непредубедени наблюдатели, ние всъщност си подаряваме възможността да се докоснем до вълшебствата отвъд Бариерата. Прекрачваме като Алиса

през огледалото, което, отразявайки образа и мислите ни, дълго е скривало тайните на своя омагьосан свят — свят на чудеса и изненади. И този свят, в отговор на нашата любознателност и духовен стремеж, започва да ни поднася своите безценни дарове и още по-безценните си уроци. И когато си спечелим правото на това, ние ще получим своите необорими доказателства, които по един неоспорим начин ще ни убедят, че наистина сме безсмъртни. След този миг на просветление никой никога не би ни разколебал в това ни убеждение.

* * *

Много хора задават основателния въпрос „Ако съм имал други превъплъщения, то защо не си ги спомням?“. В повечето случаи за нас е непосилно да живеем със спомените от този си живот. А какво остава да помним и другите. Е в такъв случай кое ще бъдем във всеки един момент? Негърът, продаден в робство и умрял в мизерия и страдания? Инквизиторият, причинил смъртта на десетки нещастници? Проститутката, крадецът, римският легионер, евреинът, преживял ужаса на Освиенцим? Бихте ли желали да си спомняте за всичко това? Можете ли да го понесете? Или си въобразявате, че през всичките си превъплъщения сте били арабски шейх или индийски махараджа, тънещ в разкош и охолство? Дори да е така, което е малко вероятно, ако в този си живот едва свързвате двата края, то как би ви се отразил спомена за богатия и лишен от грижи живот?

Поради изброените, а и поради други причини не съзнаваме ясно кое и какви сме били. Но и не съвсем. Защото натрупаното под формата на опит от всеки един живот остава, и част от тази опитност ние донасяме със себе си при поредното си въплъщение. Тази част, която ни е най-необходима тук и сега, за да изкачим следващото стъпало на собствената се еволюция. Донасяме своите умения, дарби, наклонности, влечения, симпатии и антипатии. Ако в минал живот нещо е довело до смъртта ни, то в този ще отбягваме подобни ситуации с цената на всичко. Ако сме помогнали някому, то може би точно в този живот същият този човек ще ни протегне ръка — тогава, когато имаме най-голяма нужда. Сигурно ви се е случвало да получавате неочаквана помощ от почти непознат човек. Ако е така, то

не се учудвайте, защото най-вероятно сте си я заслужили — някога, много отдавна. Сигурно ви се е случвало да се запознаете с някого и още от първия миг да имате усещането, че го познавате от много отдавна. Сигурно!

* * *

На това място се изкушавам да илюстрирам написаното с примери от личния ми живот. Най-близката ми приятелка, с която ме свързва дългогодишно и проверено чрез много съвместни изпитания приятелство, се появи в живота ми най-неочаквано. От мига, в който се срещнахме, между нас пламна нещо като „любов от пръв поглед“. Тази жена е родена в далечна страна, отвъд полярния кръг. Голяма част от живота си и двете сме преживели, без да се познаваме. Но когато моментът наля, кармата ни срещна, за да продължим заедно нещо започнато много, много отдавна. И когато настъпи времето пътищата ни отново да се разделят и двете ще знаем, че така трябва, но и че това не е окончателна раздяла, както не е била такава и предишната.

За да осъществи срещата ми с друга моя приятелка, съдбата прояви изключителна изобретателност. Преди години, изненадващо за мен самата, се заех с изучаването на английски език. Погледнато от гледна точка на логиката, това беше почти безполезно губене на време от моя страна. Наистина, по онова време хранех някакви мъгляви надежди за излизане в чужбина, но шансовете за реализирането им бяха почти нулеви. И така, нуждаейки се от учител, аз „случайно“ попаднах на нейна вестникарска обява. Така се запознахме. Месеци след това загубих интерес към английския език, но приятелството ни е живо и до ден-днешен. За да дойде моментът, когато тя се зае с редактирането на книгата, която държите в ръцете си. Трябва да ви кажа, че тя е значително по-млада от мен, интересите ни доста се различават, движим се в различни среди, така че ако не беше моята внезапна любознателност и стремеж към интелектуален напредък, просто не виждам как и къде другаде биха се пресекли и слели за определен период пътищата ни.

С риск да ви отегча, ще спомена за още един подобен подарък на съдбата. На много места в тази книга се позовавам на разкази на тази

ми приятелка и се чувствам длъжна да ви разкажа как ни събра „случайността“. Тя е практикуващ психолог и психоаналитик, притежава дарбата за астрално виждане и... живее в друг град. Към момента на запознаването ни аз упражнявах диаметрално противоположна професия. При тези обстоятелства на практика не съществуваше голяма вероятност да се запознаем и сбlijим. Но точно това се случи. В един момент от живота си аз реших, че е време да приложа на практика способността си за пси-диагностика и духовно лечение. В резултат на низ от „случайности“ се свързах с човек, практикуващ нетрадиционни методи на лечение, с когото се надявах да си сътрудничим. А чрез него се запознах и с нея. От познанството ми с този човек не излезе нищо, тъй като вижданията ни по някои въпроси коренно се разминаваха. Но приятелството ми с тази жена разцъфтя.

След всичко изложено дотук съм сигурна, че вие бихте могли да изпълните следващите десетина страници със свои собствени примери, повечето от които най-вероятно не са ви впечатлили до днес.

* * *

Намирам за уместно да спомена, че всеки път, когато ние се завръщаме на Земята за ново превъплъщение, заедно с нас се прераждат и хората, с които сме създали кармични връзки в предишните си животи. Невинаги това става в кратък период от време, невинаги тези хора са близо до нас от самото ни появяване на този свят. Някои от тях са дошли преди нас, някои — по-късно. Някои са близки наши приятели, а някои — отколешни противници. Когато му дойде времето, информацията, която всеки от нас носи кодирана в аурата си, започва да създава невидимо притегателно поле, което неотклонно ни привлича един към друг. И така до мига, в който се срещнем. Постепенно, един по един в живота ни се появяват както старите ни приятели, така и враговете, които сме си създали в предишни превъплъщения. Затова и Учителя М. ни напътства: „Не си създавайте врагове. Отредените ви ще дойдат сами“.

Сега си давам сметка, че едва след като преди години съзнателно и активно поех по пътя на духовното си самоусъвършенстване, в живота ми се появиха и продължават да се появяват и други мои стари

приятели от предишните ми съществувания. Такива хора присъстват и във вашия живот. Огледайте се около себе си и ще ги разпознаете, ако не сте го направили досега. Кажете си тихичко едно кратко „Благодаря“ за безценния и с нищо несравним подарък, който ви е поднесен, и продължете съвместния си път, подкрепяйки се взаимно. Не се страхувайте от предстоящата раздяла и не ѝ се противете. Повярвайте — тя не е окончателна.

* * *

Водени от подтика да получат някакво доказателство за миналите си съществувания, а оттам — и за прераждането, много хора в големите градове на страната, а доколкото ми е известно — и в нашия, вече са се подлагали на регресия. Казано с две думи това е способ за навлизане в минали животи. Някои от тях го правят водени от чисто любопитство. Други — от стремежа да разрешат здравословен или друг проблем. Книжният ни пазар изобилства с книги, написани от психотерапевти, практикуващи регресивна (или реинкарнационна) терапия.

Лично аз изпробвах този метод с помощта на моята приятелка психолог, която ме въведе в това особено състояние на съзнанието. Направих го, водена от любознателност, а не от неверие или празно любопитство. А и отчасти, защото исках да подложя на проверка някои свои видения, касаещи последното ми превъплъщение. Преживяването беше неповторимо и вълнуващо, но не съм убедена дали ми се иска да го повтора. Не защото (в известен смисъл) крие потенциална опасност. Просто го намирам за безсмислено прахосване на време. Какъв ли смисъл има да отделям часове от настоящия си живот, за да се разхождам в предишните или да надниквам в бъдещите си животи? Вместо това бих могла да се наслаждавам на настоящия — учейки се и трупайки опитности. Що се касае до доказателствата, които търсех, не съумях да ги открия. Една от причините за това беше, че не успях да се озова в търсения отрязък от време. А може би и така е трябвало.

Въпреки това засега знам какви са били последните ми превъплъщения. Но не бих го споделила, още повече — на всеослушание. Това не би помогнало нито на мен, нито на близките и

познатите ми. Защото, съгласете се — какъв смисъл има някой да узнае, че съм била Клеопатра например. В случай че открито не ми се изсмее и ми повярва — поне донякъде, това само би объркало съответния човек, нарушавайки представата му, която си е изградил за мен. А и как би трябвало да се държа аз оттук нататък? Като царствена особа? Като обикновен човек, какъвто всъщност съм? Смятам, че щом съм избрала да бъда тази, която съм, значи така е най-добре.

До този момент няколко пъти съм попадала — в книги и вестници, на таблици, които уж могат да ни подсказат кои и какви сме били в минали животи. По мое мнение тези четива са подходящи за забавление и убиване на времето (ако толкова го имате в излишък), както повечето хороскопи или кръстословиците. Но да се вземат на сериозно получените резултати според мен е проява на излишна доверчивост, а и защо да не го кажа направо — наивност. Информацията за предишните ни съществувания надеждно се съхранява във висшите ни енергийни структури и до нея имат достъп: собствената ни душа, Учителите, сензитиви от висока класа и (обикновено) притежаващи висока нравственост. Казвам — обикновено, защото и сред приобщилите се към силите на мрака има въплътени с такива способности. До тази информация някои от нас могат да достигнат единствено в моменти на висше просветление или с помощта на регресивна терапия, но само ако това е необходимо и полезно за разрешаването на значим проблем от настоящето — заболяване, психоемоционално разстройство и др. или за по нататъшното им възходящо развитие.

Ако толкова ви се иска (а то е лесно разбираемо) да узнаете какви сте били в минали превъплъщения, просто се вгледайте по-внимателно в себе си. Интересите ви към някоя от областите на човешкото познание, вашите наклонности, симпатиите или антипатиите ви към определени хора, способностите ви, проявили се без никакво усилие от ваша страна — това са все косвени упътващи знаци в тази посока. Аз самата изпитвам непреодолим интерес към историята на потъналата Атлантида, към древния Египет и към пирамидите, построени от тази забележителна цивилизация. Всичко свързано с тези теми дълбоко ме вълнува — по един неописуем начин. А това необяснимо вълнение ме кара да вярвам, че поне един от всичките си животи съм изживяла там — в онова древно царство на фараони, жреци и заклинатели. Що се

отнася до Клеопатра — длъжна съм да призная — използвах името на легендарната египетска царица просто като илюстрация.

Ако това не би ви навредило, и дори напротив — би ви помогнало по някакъв начин, може би точно в този си живот ще получите възможността да узнаете фрагменти от миналите си превъплъщения. Може би. А дотогава? Живейте в настоящето, учете се от грешките си, трупайте опит и се наслаждавайте на този прекрасен дар — живота.

ПЪТУВАНЕ В МИНАЛИ ЖИВОТИ

Психотерапевтите, използващи релаксацията и визуализацията като част от своята терапия, наричат това пътешествие на съзнанието назад във времето *регресия* (равнозначни са термините *регресивна* или *реинкарнационна терапия* и *регресивна хипноза*). Пиша по тази тема, изхождайки от личен опит, тъй като самата аз, както вече споделих с вас, съм осъществявала такова пътуване. Но за какво става дума? За да стане по-ясно трябва да спрем вниманието си на начина, по който мозъкът функционира.

Човешкият мозък оперира чрез честотни цикли, които са измерими с помощта на сложна апаратура, а електроенцефалограмата дава възможност за записване и анализиране на мозъчните цикли. Започвайки с най-ниската честота и продължавайки във възходящ ред, те приблизително са следните:

1. *Делта* — от 0 до 4 цикъла в секунда. Това е абсолютната безсъзнателност и за тази честота не се знае много. Вероятно това е честотата на мозъчните вълни, когато човек изпадне в кома.

2. *Тета* — между 4 и 7 цикъла в секунда. Смята се, че това е областта на подсъзнанието, в която е приложима хипнозата, въпреки че много малко хора достигат до тета за дълъг период от време. Някои хора изпадат в това състояние на съзнанието, когато са потопени в транс или дълбока медитация.

3. *Алфа* — от 7 до 14 цикъла в секунда. Почти всички хипнотични въздействия се осъществяват в този обхват. Това е и честотата на мозъчните импулси, когато изпаднем в състояние на мечтаене, визуализация или релаксация.

4. *Бета* — това е сферата на съзнателния разум — от 14 цикъла нагоре. При активна умствена дейност достига до 20 цикъла в секунда. При около 60 човек би изпаднал в силна истерия.

Много хора смесват релаксацията и регресията с хипнозата, което не е вярно. Хипнозата е частичен или тотален контрол на нечие съзнание върху вашето. Личната ви воля е изцяло блокирана, податливи сте на всякакви внушения, а след сеанса не сте в състояние

да си спомните никакви подробности. Твърди се, че след такъв сеанс между хипнотизатора и хипнотизирания остава да съществува енергийна връзка, което може да нанесе вреда както на единия, така и на другия. Затова е особено нежелателна — още повече, ако хипнотизаторът е негативна, в духовно отношение, личност.

Релаксацията и регресията са състояния на променено съзнание, което дава достъп до подсъзнанието, откъдето по време на сеанса може да се извлече необходимата информация от миналото, която най-добре осветлява конкретен проблем в настоящето. Това може да касае ситуации от този или от минал живот, а понякога — от няколко минали превъплъщения. За да може да се осъществи регресия е необходимо човек да навлезе в ниво *алфа*, което се постига с методите на релаксацията (т.е. отпускането), като е възможно за кратко време да се „прескача“ и в ниво *тета*. След извеждане от това състояние човек си спомня абсолютно всичко, включително и външните шумове, въпреки че по време на сеанса те достигат до слуха му някак си отдалеч и изобщо не нарушават вътрешната му концентрация.

Това се постига с помощта на различни специално разработени за тази цел програми. Може да се постигне и самостоятелно, но е доста по-трудно. По-лесно е с помощта на друг човек, който да поеме ролята на ваш водач и инструктор, но е необходимо той да е добре подготвен и опитен в тази област. В противен случай съществува риск едно такова преживяване да ви нанесе трайна психическа травма с непредсказуеми последици. Представете си, че завръщайки се в минал живот се окажете в ситуация, заплашваща живота ви — давите се, обезглавяват ви, пропадате в пропаст или нещо от този род. Ако човекът, който ви е въвел в регресия, не съумее да ви успокои и изведе от ситуацията, можете да се представите какво бихте преживели. Затова, ако се изкушавате да се подложите на такова пътуване във времето, водени от чисто любопитство, бъдете внимателни и добре премислете вероятните последици. Лично аз не ви съветвам да го направите, освен ако не си сътрудничите с благоразумен и опитен водач, комуто имате доверие, защото според Учителите съществува реална опасност да се привлекат еманации на миналото от *акаша*. Това от своя страна може да доведе до раздвояване на личността — т.нар. двоен живот, което си е форма на обсебване.

В определени случаи обаче, с помощта на този метод, човек може да открие първопричината за алергични реакции, страх (от вода, височина, гръмотевични бури и др.) или физическа болка в определена област на тялото, която отдавна го тормози. Или да разбере по-пълно взаимоотношенията си с конкретен човек, трайно присъстващ в живота му. Някои хора се решават да опитат, просто за да разберат дали наистина съществува такова нещо като прераждане. Разговаряла съм с такива хора. Общо взето след сеанса са леко объркани от това, което току-що са преживели и не знаят да вярват ли, да не вярват ли и какво да си мислят. Такова преживяване обикновено размества пластове на съзнанието, изградените и утвърдени представи за живота и смъртта и, ако не сте подготвени психически, може да се окаже нож с две остриета.

Аз самата съм въвеждала в регресия мои приятели в случаи, когато съм откривала, че причините за настоящ проблем се коренят далеч назад, в минали съществувания. Скромният ми до този момент опит в тази област ме убеди в едно — *подсъзнанието на въведения в регресия през цялото време контролира процеса*. То е безкрайно мъдро и вади от архива си точно това преживяване или ключов момент от миналото, който най-добре осветлява настоящия проблем на индивида и може да бъде асимилирано от съзнанието. Именно подсъзнанието дава разрешение за едно такова пътуване през времето, преценява съвместимостта ви с вашия водач, и регресия няма да се осъществи, ако чувствате вътрешна съпротива или съществува някакъв дори и минимален риск за вас.

Любопитното е, че човек може по този начин да преживее отново раждането си, смъртта си, прехода си в отвъдното, престоя си там. По време на сеанса нито за миг не се губи ориентация по отношение на това къде се намирате и кой сте всъщност. Възможно е обаче това усещане да се загуби, ако навлезете в *тета* ниво. Събитията преминават като на видео екран пред вътрешния ви поглед. През цялото време единствено вие преценявате и решавате дали да споделите с водача видяното и/или преживяното или да запазите някои фрагменти само за себе си.

По време на един такъв сеанс моя приятелка видя себе си като млад френски граф. Заедно с други благородници носеше важно писмо от крал Анри IV, при когото беше на служба. Съдържанието на

писмото беше крайно поверително и въпреки че знаеше за какво става дума, не можах да я убедя да ми каже. „Това е тайна“ — отсече тя с категоричен тон.

Най-характерното, доказващо истинността на преживяването по време на регресия, е неподправената емоция, която го съпровожда, особено ако сте пряк участник, а не само наблюдател на някакво събитие. Възможно е да нарисувате или напишете това, което виждате, отваряйки очи, но без да излезете от това състояние. Понякога написаното е на чужд, непознат за будното ви съзнание език. Отговаряйки на въпросите на водача ви, в някои случаи се променя гласът, тембърът, интонацията, в съответствие с това, кой сте в момента. Възможно е да си поплачете или да се посмеете от сърце. Аз лично ридях неутешимо при срещата си с безкрайно скъпо на сърцето ми същество и се смях от сърце, попадайки в извънредно забавно и приятно преживяване.

Книги, третиращи темата за регресивната хипноза, могат да се намерят на книжния ни пазар. Написани са от лекари, психолози или психотерапевти. Непредубеденият и любознателен читател би могъл да разшири и обогати както познанията, така и вътрешния си мироглед. Или просто да си позволи още една гледна точка към заобикалящия го свят.

Тези, които приемат прераждането като неоспорим факт, водени от вътрешното си убеждение, нямат нужда от подобни проверки и доказателства. Дори и тези, които не отричат, но и не приемат априори това учение, не се чувстват особено привлечени от подобен метод за изследване и проверка. Повечето от тези хора се доверяват на вътрешния си глас и оставят нещата на собствения им ход, без да ги населват.

А защо аз се подложих на регресия? Може би, за да мога с чиста съвест да напиша тази статия.

ИЗЛИЗАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО

Според източните философии физическото тяло може да се сравни с водолазен костюм, позволяващ на душата да се гмурне в материята. Ограничавайки духа, тялото същевременно ни осигурява един великолепен механизъм за проявление. Механизъм, чрез който съществуваме в материалния свят, радваме се на живота или страдаме от грешките си. Учим се — както от радостта, така и от скръбта. През деня, в будно състояние, преодоляваме трудностите и препятствията на материалния свят. Всяка нощ обаче напускаме тленния се затвор, „обличаме“ астралното си тяло, и се озоваваме в Отвъдното. Там, на това ниво на вибрация, осъществяваме частична връзка с истинската си по-висша същност, с духовните си Учители, а понякога и с тези, които вече са напуснали материалния свят. Етерното ни тяло остава да охранява физическото и да поддържа жизнените му функции — дишане, кръвообращение, обмяна на веществата, и е готово да ни „призове“ обратно при най-малкия сигнал за дискомфорт или опасност. Завръщайки се обаче, ние преминаваме през специфична енергийна завеса, която заличава спомените и преживяванията ни там поради ред причини. Една от тях е просто да се избегне объркването, смесването на двете реалности, което бе довело до смущения в психиката ни и житейската ни ориентация.

На повечето от нас след събуждане ни е необходимо известно време, за да се ориентираме в конкретната обстановка. Бавно в съзнанието ни изплува физическата реалност — датата, деня, къде се намираме в момента. Този процес още повече се забавя, ако сме сменили обичайната си среда — намираме се на гости, в хотел и т.н. В съзнанието ни все още се прокрадват откъслечни спомени — картини, ситуации от преживяното през нощта, което обаче постепенно избледняват. Казват, че окончателното ни преминаване в Отвъдното (след т.нар. смърт) представлява нещо подобно — бавно се събуждаме в една позната среда и продължаваме заниманията си, които сме прекратили „току-що“.

Освен този вид напускане на тялото (по време на сън) някои от нас са имали такова преживяване и при други обстоятелства. За това най-често съобщават хора, преживяли клинична смърт, тежка катастрофа, причинила сериозни телесни травми или оперативна намеса под пълна упойка. Понякога се случва като следствие от вземане на наркотици. В подобна ситуация човек се озовава високо над физическото си тяло, което наблюдава с интерес и обикновено му е необходимо известно време да осъзнае, че това там долу е неговото тяло. В някои случаи това го озадачава, в други му е просто любопитно и му е трудно да проумее защо е тази суетня от хора в лекарски престилки, след като на него му е толкова спокойно и просторно — липсата на ограничаващата физическа обвивка дава невероятно и неописуемо с думи усещане за свобода. Способността за зрително възприятие с нищо не прилича на обичайното ни зрение. Човек вижда едновременно във всички посоки, еднакво добре и наблизо, и надалеч. Способен е да премине през плътни физически прегради без никакви ограничения. Може да се озове където си пожелае, стига достатъчно ясно да си помисли за това.

* * *

Доколкото ми е известно, тайните служби на някои от развитите страни вече се опитват да използват тази човешка способност за разузнавателни цели. За тази цел изпращат специално подготвени хора, които неограничавани от телата си, могат да проникнат и в най-строго охранявани зони, лаборатории и където още ги изпратят. Само че този начин да се домогват до секретна информация все още не е напълно ефективен. Ето по какви причини. Ако аз, която си нямам никакво понятие от ядрена физика, намирайки се в астралното си тяло попадна на такава документация, няма да мога да я предам на ръководещия сеанса, просто защото в мозъка ми не съществуват такива термини, понятия, аналози. И добре че е така, защото кой знае какви биха били последиците от подобни експерименти.

* * *

Освен при горе изброените обстоятелства човек може да преживее спонтанно излизане извън тялото и поради други причини — силен стрес например. Съзнателно и целенасочено това може да се постигне с помощта на различни техники за релаксация и медитация, стимулиращият ефект на определена музика, аромати, словесни формули (мантри) и др.

Веднъж синът ми ме помоли да се срещна с негова връстничка. Момичето имало някакви проблеми, които искаше да сподели с мен, както и да чуе мнението ми в тази връзка. Още преди да се срещнем изпитах познатото чувство, че ще видя отколешен приятел. Когато девойчето дойде у дома, на петата минута ми каза същото — че има ясното усещане, че ме познава отдавна. А двете се срещаме за пръв път в този живот. Проблемът, който я беше довел при мен, беше следният. Неотдавна някакво момче ѝ беше дало касета със звукозапис, предназначен да я въведе в медитация. По време на едно от прослушванията обаче се случило нещо страшно. Така, както ми го описа, ми приличаше на опит за излизане извън тялото, но и не точно. От слънчевия ѝ сплит плавно се отделило кълбо енергия с яркочълт цвят, което бавно заплувало на метър над тялото ѝ. В този момент от нищото се материализирал огромен черен тризъбец, който заплашително се насочил към него. Ужасено, момичето с неимоверни усилия се „прибрало“ обратно. След това неприятно преживяване му били необходими дни, за да се съвземе от страха.

Ако човек преживее спонтанно излизане извън тялото си, без да е чувал, чел или слушал, че е възможно подобно преживяване и че то е наша нормална способност (като дишането или сърдечния ритъм), то това би нанесло сериозен удар върху психиката му. Такива хора започват да мислят, че развиват шизофрения, че имат тумор в мозъка или че „превъртат“. Поради тези причини запазват всичко в дълбока тайна и не смеят да го споделят с никого, от страх да не ги обявят за луди и да ги насочат към някоя психиатрична клиника. Между другото, в такива „здравни“ заведения се намират доста хора с подобни проблеми.

По света има много хора с такива необичайни преживявания. Повечето са били спонтанни, но има и представители на човешкия род, които са способни да осъществяват подобни извънтелесни пътувания съвсем съзнателно, по собствено желание. Например шаманите от

различни африкански племена или тези на американските индианци, които, съзнателно напускайки тялото си, са донасяли от астралното ниво информацията, необходима за разрешаването на един или друг проблем — на отделен човек или на цялото племе. Да не говорим за обитателите на манастирите в Тибет, Индия, Китай и други източни държави. Както и другите свръхсетивни възприятия, и напускането на физическото тяло е наша нормална, но все още неразвита в пълна степен способност.

Пиша всичко това, тъй като напоследък хора, преживели напускане на тялото си споделят с мен ужаса, който са изпитали по време и след подобно „приключение“. В много редки случаи някои смятат това преживяване за приятно и вълнуващо. Особено когато им е за пръв път.

В случай че ви се случи нещо подобно, в никакъв случай не се паникьосвайте. Важно е да знаете, че е достатъчно да си помислите, че помръдвате част от тялото си (дори и кутрето на ръката), за да се върнете обратно в него. Ако това ви се случи вследствие на конкретни съзнателни действия от ваша страна, то след като се отървете с „лека уплаха“, незабавно ги прекратете. Поне докато съберете необходимата информация по темата. В противен случай се излагате на рискове с непредсказуеми последици. Преминете за известно време на растителна диета, прекарвайте повече време на чист въздух, споделете тревогите и опасенията си с близък човек, на когото имате доверие. И най-важното — не се страхувайте.

ИГРА С ОГЪНЯ

В последните няколко години на книжния ни пазар се появиха доста книги, които запознават любознателния читател с древните източни практики за духовно и физическо самоусъвършенстване. В големите градове започнаха да никнат като гъби след дъжд всевъзможни „школи“, в които срещу солидно заплащане ви обещават — по различни начини и чрез най-невероятни скоростни способности, да развиете паранормални способности и да достигнете до висше просветление. Става дума за различни техники за медитация, развиване на астрално виждане, способност за разчитане на аурата, астрални проекции, отваряне на чакрите и какво ли още не. Очаровани от евентуалните възможности за съприкосновение с невидимото по един бърз и лесен начин, доста хора се решават да изпробват един или друг метод. Някои го правят в стремежа си да подобрят физическото си здраве, други — водени от желанието да се докоснат до феномени от рода на ясновиждането или контакти с отвъдното. Мотивите са различни, но общият знаменател е един — хората вярват и се надяват, че каквото и да направят, то ще е за тяхно добро. Само че невинаги резултатите са такива, каквито те са очаквали. В много от случаите последиците са направо плачевни и могат да отведат новоизпечения „ясновидец“ дори до кабинета на психиатъра, който — колкото и добър специалист да е, трудно може да се справи с възникналия проблем.

Да кажем, че харесвате китарата като музикален инструмент и страстно желаете да се научете да свирите. Какво бихте направили в този случай? Бихте си намерили подходящ учебник и, старателно следвайки инструкциите, в рамките на няколко седмици се превръщате във виртуозен китарист? Дълбоко се съмнявам в това. Колкото и голямо желание да имате, трудно бихте се справили сам, без помощта на добър и опитен учител. Вярно е, че има талантиливи хора с природна дарба, които биха се справили и сами, но колцина са те?

Всеки от нас може да бъде сравнен с една прекрасна седемструнна китара. Източните техники, които имам предвид, позволяват и спомагат да настроим нашия великолепен инструмент

така, че да издава най-чистия и хармоничен звук. Но за това се изисква солидна теоретична подготовка и едва след като я преминем, можем да се заемем с практиката. Използвайки определена техника за медитация например, ние боравим с типове енергии, които пропускаме през физическото си тяло и енергийните си обвивки. Тук е важно да се знаят няколко неща. Първо, физическото тяло на азиатеца доста се различава от това на европейеца, а това на индианеца — от тялото на африканеца. Западният човек може да работи с източни техники след продължителна, внимателна и компетентна подготовка на физическия и останалите носители. Това включва както начина на хранене, така и усвояване на определени знания от източната философия. В противен случай рискът някоя от струните да не издържи и просто да се скъса, е съвсем реален.

Тук бих искала да се спра по-специално на техниките за събуждане на *кундалини* (скритата енергия, намираща се в основата на гръбначния стълб) и отваряне на чакрите, тъй като това е тема, с която съм доста добре запозната до момента.

Думата *чакра* в буквален превод от санскрит означава колело. В етерното тяло на всеки от нас са разположени много такива чакри, но най-главните са седем на брой. Представяват вихри от енергия, намиращи се по дължината на етерното съответствие на гръбначния стълб, всеки от които вибрира приблизително с честотата на един от седемте цвята на дъгата. Една от функциите им е да приемат енергиите, достигащи до тях през другите ни тела, и да ги трансформират до необходимата за конкретната част на физическото ни тяло, степен на вибрация. Така приети и трансформирани, енергиите от всяка чакра, чрез система от енергийни канали, която е точно копие на нервната система, а след това чрез самата нервна система, ендокринните жлези и кръвообращението, достигат до конкретни системи на нашия организъм и принадлежащите им органи. Това е начинът, който душата използва, за да поддържа и управлява физическия си носител.

Трябва да се знае, че в конкретния момент от живота ни, физическото тяло на всеки от нас е годно да приеме и понесе, без това да му навреди, енергия с точно определен потенциал. Постепенното и безопасно отваряне на чакрите е под контрола и управлението на

самата душа, която най-добре знае какво може (или не) да понесе тялото, което обитава.

От личен опит и продължителни наблюдения зная, че дори спонтанното активизиране на центровете — в резултат на естественото развитие на конкретния човек, е съпроводено с неразположения и специфични, често доста болезнени усещания. Най-често това са болки в областта, контролирана от съответната чакра — т.нар. *свещени болки*. За пример — ако е настъпило времето да започне да се отваря център над слънчевия сплит, освен болките се появяват: „падане“ на гласа, спазъм в гърлото и говорния апарат, виене на свят, главоболие, временни отклонения в зрението, моментна загуба на равновесие. При хора, на които се „отваря“ третото око се чувства тъпа болка в главата — обикновено в областта на едното от очите и съответното слепоочие. Именно тези хора започват, изненадващо и за самите себе си, да сънуват пророчески сънища, да виждат невидими за другите неща, да предсказват с удивителна точност дадено събитие.

Времената, в които живеем, предлагат уникални по своето естество условия за естественото ни духовно развитие и израстване. За конкретния човек това време е строго индивидуално и е съобразено с вътрешната му готовност. И ако всеки от нас съумее да осъзнае голямата отговорност, която се стоварва на плещите му в резултат на този вътрешен растеж, именно това осъзнаване би спомогнало за по-нататъшното разтваряне на чакрите. Тогава искрящите лотоси бавно започват да разтварят цветовете си, без това да навреди на здравето или психиката ни. Точно обратното — именно благодарение на техния спонтанен цъфтеж ние придобиваме способността да осъществяваме по-непосредствен контакт с висшите светове. Светове, където, за разлика оттук, всички ние сме едно обединено цяло.

Това почти недоловимо активизиране се извършва постепенно и своевременно в хода на еволюцията ни, когато превъзмогнали низшата си природа, прехвърлим фокуса на вниманието си от личното към общото благо и съзнателно се поставим в служба на човечеството. Насилственото и преждевременно отваряне на чакрите би нанесло непоправими увреждания на физическото ни тяло. Ако все още се съмнявате в написаното дотук, вгледайте се внимателно в някое обгорено от мълния дърво и ще добиете съвсем нагледна представа, какво бихте причинили на тялото си с прибързаните си и необмислени

действия. Длъжна съм да ви информирам, че нормалният процес е: духовен напредък, последван от отваряне на центровете, а не обратното.

* * *

Що се отнася до медитацията, моя близка приятелка преди време се пробва да медитира, използвайки инструкциите, изложени в една книга. В резултат на това след четвъртия или петия опит тя започна да се чувства доста странно. Получаваше учестен пулс, силно сърцебиене, разтреперване, причинено от значителна загуба на енергия. Сънят ѝ се наруши. Започна да сънува кошмари. А една нощ в съня си тя дочула мъжки глас, който властно и настойчиво я зовял навън. Гласът идвал откъм терасата на апартамента ѝ. Когато стресната се събудила, тя осъзнала, че се намира на стълбището, пред жилището си, т.е. точно в обратната посока.

Изплашена от тези симптоми, тя престана с опитите и постепенно състоянието ѝ се нормализира. За щастие нямаше сериозни последици, а освен това получи един добър урок да не бърза да слага каруцата пред коня.

Тук съм длъжна да уточня — медитацията сама по себе си е един чудесен способ за навлизане навътре и постигане на контакт с висшата ни същност. Но както всичко останало и тя може да се окаже нож с две остриета. Да вземем за пример енергията на атома. Освободена, тази колосална мощ може да служи на човека, но и да го унищожи. Една гръмотевична буря пречиства атмосферата, обогатявайки я с озон, но ако имаме нещастieto да попаднем под някоя от мълниите, ще бъдем изпепелени.

* * *

Добре е да се знае, че в състояние на променено съзнание (алфа или тета честота на мозъчната дейност), до което довеждат повечето източни техники, ние се оказваме незащитени и уязвими за сили и същности, за които повечето хора си нямат и представа. Затова, ако

въпреки риска за който ви предупреждавам, сте решени да изпробвате определена медитационна или друга техника, то поне се подсигурете с предохранителни мерки. Най-простото е да отправите молитва за закрила, да се обградите със сфера от бяла Христова светлина или поне да заявите (гласно или на ум), че през следващите 15–20 минути сте защитени и неуязвими за всякакви негативни сили и енергии, и че след изтичането на този срок ще отворите очи и ще се върнете в настоящето, каквото и да се случи.

Важно е да отделите известно време, за да изясните за самите себе си мотивите, които ви ръководят. Ако се стремите към духовно израстване и усъвършенстване, то това не е пътят. В този случай е по-добре да се доверите на вътрешния си водач — собствената си душа. Тя ще ви посочи най-правилния и безопасен начин. Достатъчно е просто да помолите (най-добре преди заспиване) да ви посочи Пътя. След време, в отговор на молбата ви ще попаднете на подходящи книги по тези въпроси или ще срещнете хора, които да ви помогнат.

* * *

Психичните сили, които някои хора се опитват да събудят чрез прилагането на една или няколко техники, съвсем не са белег на духовно израстване. Лично аз познавам хора, които са ги развили в една или друга степен, без това да ги е извисило от морална или етична гледна точка. Нещо повече, осъзнали достигнатата от тях мощ, те, без да губят време за самоанализи, бързат да я изпробват върху хората, с които най-пряко общуват. Нанасят непозволени и с нищо неоправдани енергийни удари, крадат съвсем съзнателно от енергията им, манипулират ги за своите егоистични цели. Тежко на такива хора, защото пътят, по който са поели, ги води назад и надолу. Не продавайте душата си по такъв пагубен за вас начин. Повярвайте ми — цената е неимоверно висока.

Манипулирането на едно човешко същество, което по Божията воля е равно на всички останали, от страна на друго такова, е тежко нарушение на Божествените закони и скъпо се заплаща от извършителя. Това, което утежнява вината на такива хора е фактът, че те съзнават (поне частично, ако не напълно) това, което вършат.

Знанията, които са им помогнали да развият у себе си тези способности, са дадени на човечеството от Йерархията на Светлината със свещената заръка тези знания от своя страна да бъдат употребявани *единствено и само за доброто и благо на хората*.

Тежкото изпитание и проверка, на което е подложен всеки от нас, добил определени знания, а оттам и възможности, е да се види как и с каква цел ще ги използва. Често явление е хора, развили до определена степен ясновиждане или друга способност, внезапно да я загубят, или пък да започнат да се изправят пред почти непреодолими житейски препятствия. Ако в такъв момент си спомнят за поговорката „На бодлива крава Бог рога не дава“, много неща ще им се изяснят.

„Бог дал, Бог взел“ — казва древната мъдрост. Парапсихичните способности не са безплатен и доживотен подарък от небето. Всеки, който ги е развил, е заплатил за тях с цената на много страдания и жертви в безкраен низ от животи. Те са велика отговорност и задължение. И е тъжно, веднъж достигнал до тях след толкова изпитания и препятствия, човек да ги загуби заради неуместната си гордост и самозабрава.

И най-важното по мое мнение е, че тези способности далеч не са предела на човешките възможности. Дори в известен смисъл може да се каже: *това е само началото*.

* * *

Докато някои от нас проявяват вроден скептицизъм и недоверие по отношение на всичко недостижимо за петте ни сетива, то други изпитват непреодолим стремеж да достигнат до конкретни доказателства за обратното. Но водени от този естествен стремеж някои от тях много често действат прибързано и необмислено. Развиването на ясновидство или други паранормални способности съвсем не е критерий за святост на характера или белег за духовна извисеност. Съществува изградено мнение, че всеки ясновидец или екстрасенс е благ, безкористен и духовно чист човек. Но, за жалост, това невинаги е така. Даден индивид може да е голям парапсихик и същевременно да е алчен и високомерен егоцентрик, използващ способностите си, за да забогатее или да властва над събратята си.

Както вече казах, парапсихичните способности са следствия от духовните натрупвания в резултат от еволюцията на конкретния човек, а не са първопричина. Казано с други думи, плътността на ефирната завеса, разделящата физическото от духовните измерения намалява тогава, когато достигнем до определена степен на развитие. Да се опитваме да се сдобием с такива възможности, без да притежаваме необходимата духовна зрелост е излишна прибързаност и е много опасно за здравето, дори и за живота ни. Това е като да си въобразяваме, че само защото сме се научили да караме велосипед, можем да яхнем мощен мотоциклет Хонда, без да имаме никаква представа нито за техническите характеристики на машината, нито пък да сме запознати с Правилника за движение по пътищата.

Всеки от нас притежава паранормалните способности, за които говоря, в латентен вид. Ако не избързваме и не насилваме събитията, а и телата си, те се развиват и проявяват тогава, когато сме готови за това на всички нива и сме достатъчно зрели, за да ги използваме разумно и градивно. И не само за себе си, а за всеобщо добро. В противен случай, ако мотивът ви е просто човешко любопитство — да надзърнете отвъд Завесата или — още по-страшно — да боравите със средство, с което да вредите или да манипулирате другите, то се подгответе за доста неприятни изненади. Огънят, с който се опитвате да си играете не само топли, но и изгаря и ще ви поднесе доста болезнен урок. Дано само да не се окаже фатален.

МАШИНАТА НА ВРЕМЕТО

Една от любимите теми на авторите на т.нар. фантастични повести и романи е пътуването във времето. „Машината на времето“ на Хърбърт Уелс все още си остава класика в този жанр на литературата. Ако се поразровим в приказките на различните народи ще се натъкнем на същата тема в нейните неизброими варианти. Същото е и с митовете и легендите, произхождащи от всички кътчета на планетата. Много от научните постижения, описвани в романите на Жул Верн например, смятани навремето за плод на развихрената му фантазия, сега вече са нещо най-обичайно. Отдавна самолетите и космическите кораби обикалят Земята, подводниците кръстосват дълбините на океаните и моретата, и човешки крак стъпи на Луната. Що се отнася до апарат за пътуване във времето — за неговото действително построяване тук-там вече се прокрадват завоалирани съобщения. В повечето случаи в литературни творби на писатели уфолози (пишещи за НЛО), причислявани към жанра „научна фантастика“.

В книгата си „Предопределението на съдбата“ Петер Краса изнася факти за създаването на такъв апарат, който е наречен от създателите си „Хроновизор“. Създаден е от екип от дванадесет световноизвестни учени под ръководството на отец Алфредо Пелегрино Ернети — теолог, екзорсист и музиколог — професор по архаична музика. Роден в Италия през 1926 г. той се е посветил на своите изследвания в гореизброените области до своята кончина през 1994 г. В продължение на четири десетилетия 12 учени се включили в отделни фази на експеримента за създаването на хроновизора, а в началото на седемдесетте години прототипът му бил успешно завършен и изпробван. Данни за това се съхраняват във Ватикана, в условия на свръхсекретност. Апаратът не е предназначен за пренасяне на хора през времето, а за записване на образи и звуци от отминали епохи, които незаличими съществуват в отразяващия етер — хрониката Акаша или т.нар. акашови записи. Тази световна памет съхранява всички събития, не само целия процес на развитие на

нашата планета от възникването ѝ досега, но и всички мисли и действия на нейните обитатели. Малко преди смъртта си, опасявайки се от вероятността за злоупотреба с апарата, Ернети го разглобява, като връчва за съхранение съставните му части на учените, участващи в неговото конструиране и построяване.

Що се отнася до пренасяне на материя през времето и пространството, това също е възможно и аз не бих се изненадала, ако подобен апарат вече е построен в секретни скъпоструващи лаборатории. В една от книгите си Чарлз Ледбитър — съвременник и сподвижник на Елена Блаватска, описва извънредно любопитен медиумен сеанс, на който той самият е присъствал като наблюдател. С помощта на медиум от астралния свят е било призовано същество, което нарекло себе си с женско име. Присъстващите се заинтересували, дали е възможно да се пренасят физически предмети през пространството, след което станали свидетели на нещо невероятно от гледна точка на официалната наука. В предоставения за целта прозрачен стъклен съд пред очите на изумените присъстващи бавно започнало да се материализира екзотично цвете. Появили се корените, след това стеблото и накрая великолепен цвят. Растението било свежо, излъчвало приятен аромат, а по корените му се виждали влажни песъчинки.

Това, което описва Ледбитър, сега наричаме телепортация. Най-общо казано обектът се разгражда на съставните си атоми, които се пренасят през астралното ниво до новото си местонахождение и там отново се „сглобяват“. Целият процес изисква колосално количество енергия и прецизност на изпълнението, за да може от разградените атоми да се изгради същия обект на експеримента. В случая, описан по-горе, енергията е била извлечена от етерното тяло на медиума, което го довело почти до припадък. Аз лично смятам, че по този начин е било дезинтегрирано и тялото на Христос, а енергията, съпровождаща процеса, е създавала трайния отпечатък върху платното, известно като Торинската плащаница, с което е било увито тялото.

Но да се върнем отново на темата за акашовите записи. Това информационно поле е паметта на планетата ни и е отворено и достъпно за хората. Може би ще ви изненада твърдението, че всеки от нас е един своеобразен хроновизор. А и своего рода — машина на

времето, тъй като, развил умението съзнателно да напуска тялото си, може свободно да пътува през времето и пространството.

Някои от нас притежават тези способности в латентен вид, други вече са ги развили до степен, позволяваща им, ако не са се научили да пътуват без апарати, то поне да четат в записите. Колкото по-развити са тези способности, толкова по-чиста е и прочетената информация. За пример можем да вземем телевизионна антена. Звуците и образите са излъчени в ефира, но за да ги уловим е необходимо да настроим антената на необходимата честота. Колкото по-фина е настройката и по-съвършен е тунерът на телевизора ни, толкова по-добро е качеството на звука и изображението.

Ясновидците, медиумите и т.нар. гледачки черпят информацията си от акаша и колкото по-добра е „антената“ и „приемникът“, толкова по-достоверна е и информацията. Грешките са по-чести при прогнози за бъдещи събития, отколкото за отминали и обяснението за това е сравнително просто. Когато човек е поставен пред избор, винаги съществува набор от варианти, от които той избира един. Възможно е ясновидецът да „види“ нереализираната възможност и в това всъщност да се състои грешката. Затова пък разчитането на миналото е по-лесно, защото става дума за вече случили се събития. Някои хора притежават ясновидски способности, без изобщо да подозират за това. Това те наричат късмет, а аз — умение да чуват вътрешния си глас.

Всички ние получаваме своите знаци и предупреждения, подшушнати от този вътрешен глас. Особено в повратните моменти от живота си. Бедата е там, че невинаги успяваме да ги разчетем. А една от причините за това е, че очакваме да са ясни и забележими — като указателните знаци на голяма аерогара. Но това далеч не е така. Не че знаците са толкова дребни, едва ли не — незабележими. Просто в повечето случаи ни е необходимо време, за да осъзнаем, че отдавна ги получаваме. Защото азбуката, чрез която са изписани, е нова за нас и тепърва ни предстои да я изучим, а след това — и да я използваме. Това е като да се изправим в подножието на Айфеловата кула и, озъртайки се наоколо, да се питаме къде ли е тя. Ами че там си е — току над главата ни. Необходимо е само да се отдалечим от нея, т.е. да променим леко гледната си точка, за да се извиси пред удивените ни очи с цялото си великолепие.

Най-често тези едва доловими в началото знаци ни се дават от Висшата ни същност — душата ни. Проявяват се като т.нар. шесто чувство, интуиция, съвест — все думи, които за мен са синоними. Ако се замислите, ще си спомните за неизброими житейски ситуации, в които сте си казвали „Добре че направих това“ или „Как се сетих да се обадя на...“. Не сте се „сетили“. Просто сте чули вътрешния си глас — гласът на душата си, който ви е подсказал верния отговор. Този глас никога не крещи оглушително. Той само нашепва. Затова е необходимо да се вслушваме в себе си, за да можем да го доловим, когато ни подсказва правилното решение на поредната житейска задача. Хората, които успяват да дочуят безмълвните съвети на по-висшата си същност, решават житейските си проблеми с видима лекота, нещо, което несведущият страничен наблюдател нарича просто късмет. А така нареченият късмет е просто дарба и умение да се възползваме от знанията и опитностите, натрупани от самите нас в продължение на много животи — често с цената на неимоверни усилия, страдания и грешки. Грешки, от които обаче сме съумели да извлечем необходимия полезен урок.

* * *

Когато говорим за медиумни способности, паранормални явления и психо феномени, е необходимо да се стараем да отсяваме зърното от плявата. Явленията, за които говоря се проявяват с все по-голяма интензивност. Все повече се говори и пише по тези теми, все повече хора съобщават за преживявания от подобно естество, за да ги игнорираме с лека ръка. Ако съумеем да се предпазим от фанатизма и суеверието, които биха ни изиграли лоша шега, и се опитаме да ги изучим обективно и спокойно, то от Невидимия свят по един или друг начин ще започнем да получаваме доказателства — наши лични — за тяхното реално съществуване.

Вече не е тайна, че и официалната наука проявява все по-подчертан интерес към хора, проявяващи доказани паранормални способности. Спомнете си за покойната пророчица Ванга, Вера Кочовска, Петя Димитрова (Ирина), Момера Пенчева, Джуна и много други. Вярно е, че когато преди няколко години и у нас настъпи бума

на психо феномените и екстрасенсите, много личности със съмнителни способности се самообявиха за лечители, ясновидци, контактъори и какви ли още не. Изстрадали и препатили хора, ненамерили помощ за проблемите си в лицето на официалната медицина, с горчивина осъзнаха, че и сред тези „свети“ и „надарени“ събрата псевдо сензитивите са преобладаващото мнозинство. Но аз твърдя — *не бива покрай сухото да гори и суровото.*

Има един прост и ефективен начин да разпознаете истински способния лечител или ясновидец от шарлатанина. Основният критерий за това, по мое мнение, е проявата на зле прикрита алчност. Някои от тези „лечители“ убедително твърдят, че парите представляват мръсна енергия и, освобождавайки се от нея, пациентът има много по-голям шанс да постигне изцеление. Ако се замислите малко повече, бихте си задали съвсем логичния въпрос — а как се справя въпросният благодетел с тази нечиста сила? Вгледайте се в начина и стандарта му на живот и ще откриете отговора. Високите хонорари изобщо не могат да бъдат гаранция за паранормалните способности на въпросния човек, нито за неговата духовна извисеност.

По-високата степен на духовно развитие на който и да е от нас не бива да се смята за дар божи, носещ му предимства и привилегии. Такова духовно израстване по-скоро налага лична отговорност от по-висш порядък. Това, че дадена личност, напредвайки по своя път, е изпреварила с няколко крачки друга личност не е и не бива да става повод за самовъзвеличаване и духовно високомерие. Никога не бива да забравяме, че в житейския спектакъл ние сме просто другите актьори, а не режисьорът.

* * *

Способността да се надникне зад завесата, разделяща земния план от астралния и по-високите нива е реално достижима за всеки, неизбежна е и е просто въпрос на време за отделния човек. А с тази способност идва и по-високата степен на отговорност от страна на човека, достигнал до съответното ниво. Ако тук, във физическото измерение по-бедният и по-слабият е в услуга на по-силния и по-богатия, то в духовните измерения е тъкмо обратното. Духовно

напредналият поема по-голяма част от общия товар, в съответствие с нарасналите си възможности. Тъкмо поради тази причина същества, завършили своята еволюция и по този начин освободили се от необходимостта да се прераждат, отново се завръщат на Земята. Приемат превъплъщението по собствен избор, водени от желанието да помогнат на събратята си да ги достигнат. Остава ни да си пожелаем един ден, в някой следващ живот и ние да се присъединим към тях. И, вливайки своята енергия и натрупан опит, да помогнем на човешкото семейство, към което се числим, да направи следващата стъпка — напред и нагоре, по обратния път към дома.

* * *

Преди години в небето над нас се появи космическа гостенка — кометата Хейли-Боб. В една късна вечер, прибирайки се у дома, от време на време вдигах поглед към звездното небе, за да ѝ се полюбувам, но когато се изравнявах с уличните лампи, тя просто се изгубваше в тяхната светлина. Тогава си помислих — една нищожна улична лампа за миг се оказваше по-ярка от това огромно светецко дете на Космоса. Това, дали съумявах да съзря нейната жива светлина, или виждах единствено мъждукащата изкуствена светлинка, зависеше от *моята* гледна точка. Надявам се тази книга да ви помогне да погледнете на живота и на света, който ни заобикаля, от още една гледна точка. Убедена съм, че ако си го позволите, ще съзрете красота и мъдрост, които биха придали още една допълнителна багра и нов смисъл на съществуването ви.

В нашето динамично време на технологиите, комуникациите и космическите изследвания, живеем заобиколени от все по-сложно устроени технически средства. Но от гледна точка на потребителя не е необходимо всеки да е специалист по програмиране например, за да може да ползва компютъра в офиса или дома си.

По аналогия, дори и да не схващаме в дълбочина духовните науки, на първо време за нас е достатъчно да владеем част от познанията в тази област, дотолкова, че тези познания да облекчат пребиваването ни в материалния свят и да ни помогнат в изпълнението на конкретните ни задачи в този живот. Както казва Учителя Мория

„Ще ви попитат: за какво е Учението? Отговорете: за да живеете по-добре“.

Аз бих добавила: по-добре, по-смислено, по-пълноценно. И когато се научим да сме по-полезни за самите себе си, автоматично ще се окажем по-полезни и за всичко, което ни заобикаля. За Природата, за планетата ни, за Вселената — малка частица от която е всеки един от нас.

Издание:

Автор: Ценка Стойчева — Цветелина

Заглавие: Сребърната нишка

Издание: първо

Издател: ЕТ „Иван Лапчев“

Град на издателя: Казанлък

Година на издаване: 2002

Тип: сборник статии

Националност: българска

Редактор: Румен Денев

Коректор: Йорданка Неделчева

ISBN: 954-983-3267

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13070>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.